

การใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนนานาชาติเมธา
จังหวัดนครปฐม

สารนิพนธ์
ของ
เมธวีน อินธิไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
กันยายน 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนนานาชาติเมธา
จังหวัดนครปฐม

บทคัดย่อ
ของ
เมธชวิน อินธิไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
กันยายน 2547

เมธวีน อินธิไชย. (2547) การใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อม
การฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
นานาชาติเมธา จังหวัดนครปฐม. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาผลการใช้วิธีสอนภาษาแบบการตอบ
สนองด้วยท่าทางต่อความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเตรียมความ
พร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนที่กำลังจะเข้าเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
นานาชาติเมธา ตำบลท่าพระยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในช่วงภาคฤดูร้อน ก่อน
เปิดภาคเรียนตามปกติประจำปีการศึกษา 2547 นักเรียนกลุ่มทดลองจำนวนรวมทั้งสิ้น 16 คน
ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 คาบ รวมทั้งสิ้น 15 คาบ

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนจำนวน 15 แผน แบบทดสอบวัด
ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test แบบ Dependent samples

ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและ
หลังได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลัง
การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

THE USE OF TOTAL PHYSICAL RESPONSE IN PRE-SESSIONAL
PROGRAM FOR GRADE ONE STUDENTS
AT META INTERNATIONAL SCHOOL
NAKORNPATTHOM PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
METCHAWIN INTHICHAJ

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
September 2004

Metchawin Inthichai. (2004). *The Use of Total Physical Response in Pre-sessional Program for Grade One Students at Meta International School, Nakornpathom Province*. Master's project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Ms. Tuenjai Chalermkit.

The purpose of this research was to study the effect of Total Physical Response (T.P.R.) of Grade One students on listening and speaking abilities in pre-sessional program before studying in Grade 1.

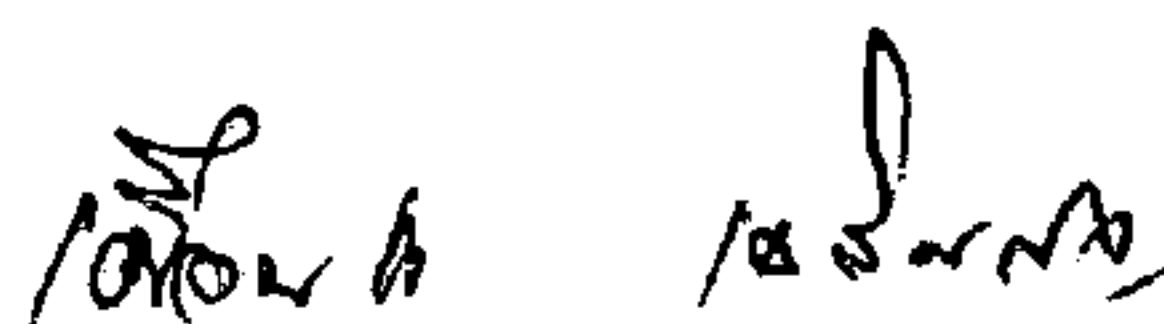
The sample was 16 Grade 1 students studying in pre-sessional program during the summer course before studying in the first semester of the academic year 2004, at Meta International School, Thapraya District, Nakornpathom Province. The experiment was carried out for 3 weeks with 15 periods of teaching (1 hour per period.)

The instruments used in this study were 15 lesson plans, the pre-test and post-test of English listening and speaking abilities, students' self-assessment form, and their opinions on learning through Total Physical Response method. The data were statistically analysed by t-test for Dependent samples.

The result of the study indicated that the students' English listening and speaking abilities after employing T.P.R. method were significantly higher than those before the experiment at the .05 level.

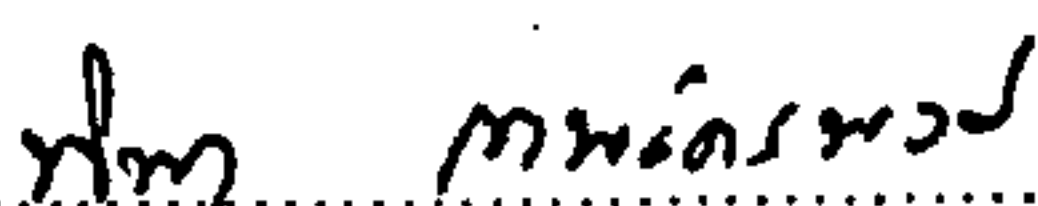
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

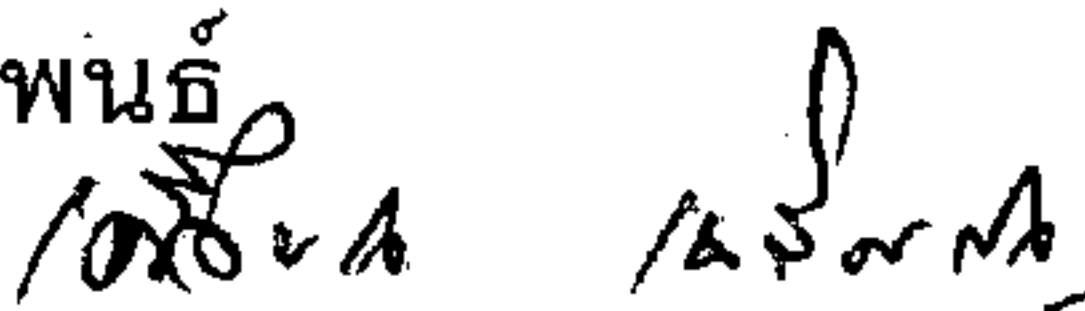
(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

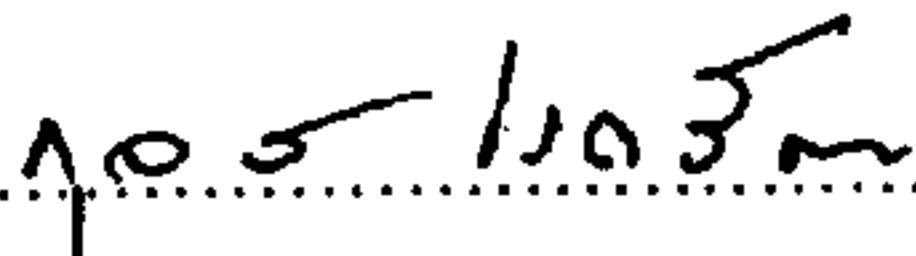
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพา เทพอัครพงศ์)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

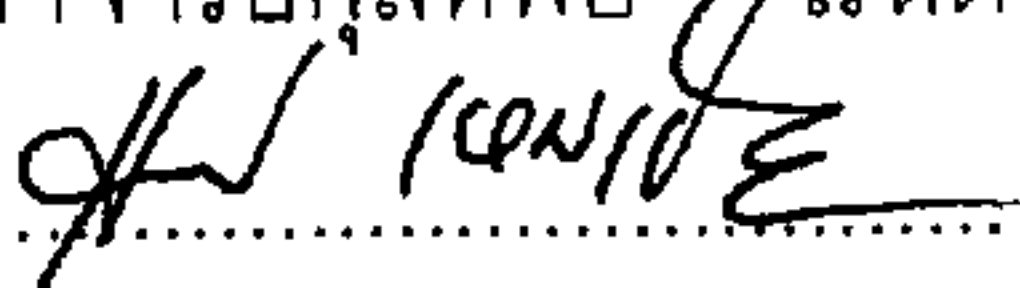
ประธาน

(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

กรรมการ

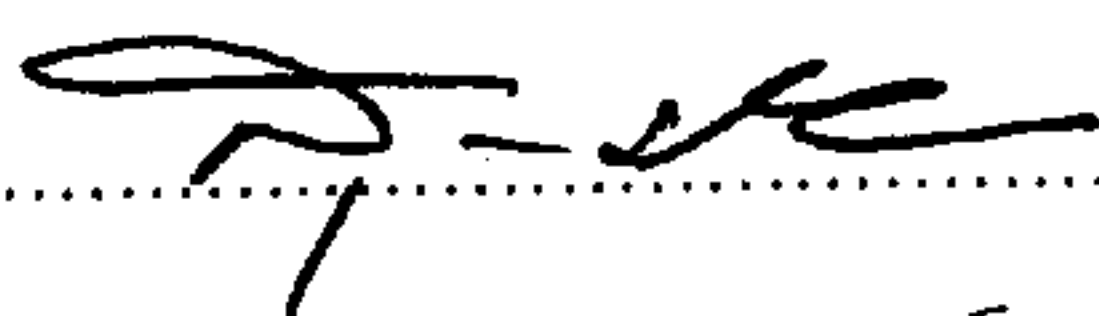
(อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร. แสงจันทร์ เหมเชื้อ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ ๒๙ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์
เดือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อ
บกพร่องต่างๆ และให้แนวคิดอย่างดียิ่ง ตลอดจนให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบ
ขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล อาจารย์กุลทิพย์
โรหิตรัตน์ อาจารย์ ดร. แสงจันทร์ เหมเชื้อ และคณาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่านที่
ได้กรุณาให้ข้อคิด คำแนะนำและให้กำลังใจ ทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนนานาชาติเมธา คณะครู และนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ชัยวัฒน์ ตระกูลสุนทร
ครูใหญ่โรงเรียนนานาชาติเมธาที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการทำวิจัย
ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเพื่อนๆ พี่ๆ สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ที่ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ
แต่ คุณพ่อ คุณแม่ และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัย

เมธวิน อินธิไชย

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
	เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย.....	4
	ระยะเวลาในการทดลอง.....	4
	ตัวแปรที่จะศึกษา.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
	สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม.....	7
	การเรียนรู้ของเด็กระดับประถมศึกษาตอนต้น.....	8
	การจัดการเรียนการสอนฟัง และพูด.....	11
	การสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง.....	18
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา โดยวิธี T.P.R.....	26
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	29
	ระยะเวลาในการวิจัย.....	29
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	29
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
3(ต่อ)	การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
	การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
4	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	39
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	39
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	39
	สรุปผลการวิจัย.....	40
	อภิปรายผล.....	41
	ข้อเสนอแนะ.....	41
	บรรณานุกรม.....	47
	ภาคผนวก	52
	ภาคผนวก ก แผนการสอน.....	53
	ภาคผนวก ข - แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบ	
	การตอบสนองด้วยท่าทาง.....	100
	- รายละเอียดและเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบ	
	วัดความสามารถในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษของ	
	นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนอง	
	ด้วยท่าทาง.....	104

สารบัญ(ต่อ)

ภาคผนวก(ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก ค - แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของ

นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบ

สนองด้วยท่าทาง..... 111

ประวัติย่อผู้วิจัย..... 114

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ผลการทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง.....	35
2	ผลการประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ การสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง.....	36
3	ผลการประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูด และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางระหว่างระยะ ที่ 1 ถึง ระยะที่ 3.....	37

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 การประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง..... 38

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โรงเรียนนานาชาติ หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการศึกษาในระบบโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศ หรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่ หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้กับนักเรียนโดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมความมั่นคงของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน :งานบริการโรงเรียนเอกชน: 2546)

โรงเรียนนานาชาติเมธา (Meta International School) เป็นโรงเรียนเอกชนระดับชั้นอนุบาล และประถมศึกษา จัดอยู่ในประเภทที่สาม คือใช้หลักสูตรที่จัดทำขึ้นเอง และเปิดรองรับนักเรียนในเขตจังหวัดนครปฐม และปริมณฑล โดยเปิดสอนในระบบ 3 ภาษา คือภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาไทย ในส่วนของจัดการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ นั้น ได้แบ่งรายวิชาที่สอนออกเป็นดังนี้ คือ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาศิลปะ วิชาสุขภาพ วิชาสังคมศึกษา (ส่วนบริบทต่างประเทศ) วิชาพลศึกษา วิชาเทคโนโลยีและอาชีพ วิชาคอมพิวเตอร์ (คู่มือการพัฒนาหลักสูตรโรงเรียนนานาชาติเมธา. 2546 : 3)

จากสถิติของนักเรียนที่สมัครเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในภาคการศึกษาที่ผ่านมา (ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546) ซึ่งเป็นปีการศึกษาแรกที่โรงเรียนได้เปิดทำการสอนอย่างเป็นทางการ พบว่านักเรียนที่สมัครเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติเมธาส่วนใหญ่เป็นนักเรียนไทยที่จบจากโรงเรียนอนุบาลที่ใช้หลักสูตรภาษาไทยเป็นแกนหลักในการสอน ปัญหาที่ผู้วิจัยพบในรายวิชาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนนั้น คือผู้เรียนขาดความสามารถในการด้านการฟัง และการพูด นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ และไม่สามารถพูดตอบโต้เป็นภาษาอังกฤษได้ เป็นเหตุให้ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาเรียนกับครูชาวต่างชาติจึงทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารในขณะที่ทำการสอนในรายวิชาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ปัญหาสำคัญที่สมควรจะได้รับการแก้ไข เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นไปโดยราบรื่น คือการพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนที่จะเข้าเรียนในชั้นเรียนตามปกติ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเทคนิควิธีการสอนต่างๆ พบว่า วิธีการสอนภาษาที่น่าสนใจ และน่าจะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้ คือวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: T.P.R.) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย ดร. เจมส์ เจ อักเซอร์

(Dr James J. Asher) นักจิตวิทยาและนักการศึกษาชาวอเมริกัน วิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีหลักการสำคัญคือ เน้นความเข้าใจในการรับรู้ภาษาที่สอง ลดความเครียดของนักเรียน โดยใช้ประโยคคำสั่ง ผู้สอนจะพูดคำสั่งภาษาต่างประเทศ พร้อมทั้งแสดงท่าทางของคำกริยาในการปฏิบัติตาม ประโยคคำสั่งนั้นๆ ซ้ำประมาณ 2 -3 ครั้ง และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามไปด้วย จนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีแบบอย่างจากครูผู้สอน การแสดงท่าทางเป็นสิ่งสำคัญมากในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และสื่อความหมายได้โดยตรงที่สุด (Asher. 1982 : 17 – 19)

วิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ ในขั้นแรกจะมุ่งเน้นทักษะการฟัง และตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที โดยมีความเชื่อตามทฤษฎีว่าเด็กจะมีระดับความสามารถในการฟังสูง และความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด นอกจากนี้ทักษะการฟังยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นวิธีการนี้ยังเป็นวิธีสอนที่ไม่เป็นธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือเริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับโดยคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนเป็นหลัก

ในด้านผลการศึกษาวิจัยที่ยืนยันประสิทธิภาพในการใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีหลายภาษา และหลายระดับตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา การศึกษาผู้ใหญ่ จนถึงระดับอุดมศึกษา พบว่า แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ ความคงทน ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีมากกว่ากลุ่มควบคุม (ศศิธร พรหมอินทร์. 2536, สุดา ชาตรีนันท์. 2538 : 72, พัชรพิมล บุญรมย์. 2538 : 106) ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (สนธยาพรรษ์ นาท้วม. 2538 : 200, จุฑามาศ สุธรรมรักษ์. 2541 : 122) ผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Swaffer and Woodruff. 1978) อย่างไรก็ตามในด้านข้อจำกัดของวิธีสอนแบบนี้คือ ในการสอนทักษะภาษาระดับสูงที่มีความซับซ้อน เช่น ทักษะการอ่าน และการเขียน การใช้วิธีนี้จะไม่เหมาะสม และไม่มีความคล่องตัวเท่าที่ควร อีกประการหนึ่ง ถ้าผู้สอนไม่มีการวางแผนการสอนให้รัดกุม ไม่รู้จักพลิกแพลงเทคนิคการใช้ประโยคคำสั่งให้สนุกสนาน และใช้วิธีนี้ติดต่อกันเป็นเวลานานๆ อาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่ายได้

สำหรับการสอนตามปกติที่อิงหนังสือแบบเรียนซึ่งผู้แต่งหนังสือต่างก็ยึดแนวทฤษฎีการสอนตามความเชื่อของตนเองแตกต่างกันไปนั้น อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 34) ได้เสนอแนะให้นำวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางไปผสมผสานกับวิธีอื่น โดยกล่าวว่าจากการที่ ริชาร์ด พักส์ (Richard Pugh) ได้นำวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางไปสอนภาษาสเปนแก่นักเรียนระดับ 6 ในรัฐแคลิฟอร์เนีย

โดยใช้สอนในครั้งแรกของชั่วโมงสอน ส่วนครึ่งหลังดำเนินการสอนตามปกติตามหนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าได้ผลดี นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

จากหลักการและวิธีการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง รวมทั้งผลสำเร็จจากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาทดลองกับนักเรียนที่กำลังจะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อความหมาย และมีความพร้อมต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางต่อความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา

ความสำคัญของการวิจัย

ประการที่หนึ่งเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างให้มีความสามารถเพียงพอและพร้อมที่จะเข้าศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรนานาชาติ

ประการที่สองเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสำหรับครูผู้สอน ตลอดถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในการนำเอาวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้ เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังจะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา ตำบลท่าพระยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 16 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ใช้เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรโรงเรียนนานาชาติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดแบ่งออกตามลักษณะการใช้ในลักษณะประโยคคำสั่งทั่วไป ดังต่อไปนี้คือ การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน การเคลื่อนไหวขณะทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน กิจกรรมกีฬากลางแจ้งในบริเวณโรงเรียน การเคลื่อนไหวร่างกายต่างๆ คำบอกตำแหน่ง เจาะจงใกล้ และไกล คำบุพบทต่างๆ และกิจวัตรประจำวัน

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในช่วงภาคฤดูร้อน ก่อนเปิดภาคเรียนตามปกติของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ใช้เวลาเรียนวันละ 1 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

4. ตัวแปรที่จะศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ T.P.R.)

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 4.2.1 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
- 4.2.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึงการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังอย่างเข้าใจ นักเรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยการปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนก็จะปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วยเพื่อเป็นตัวอย่าง มีการเคลื่อนไหวด้วยอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย เป็นการปฏิบัติเพื่อตอบสนองต่อคำสั่งนั้นๆ โดยไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนต้องพูดตาม ทั้งนี้ทักษะการพูดจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะแสดงออกตามธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน

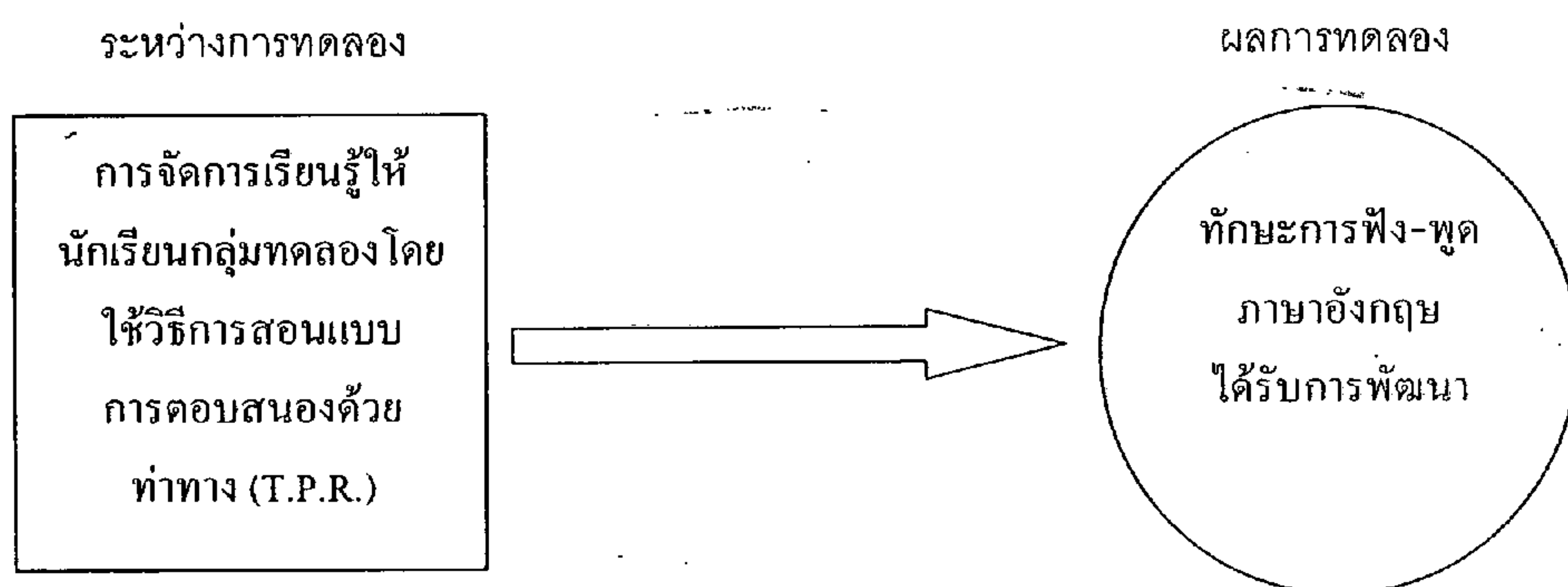
5.2 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถของนักเรียนในการฟังภาษาอังกฤษ แล้วสามารถตอบได้ด้วยภาษาท่าทางหรือภาษาพูดเป็นภาษาอังกฤษได้ด้วยประโยคคำสั่งที่ครูใช้ในห้องเรียนซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนได้ชัดเจนถูกต้อง และปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

แม่นยำซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางต่อความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา

ดังแผนภาพต่อไปนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (T.P.R.) มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายและพร้อมที่จะเข้าเรียนหลักสูตรนานาชาติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม

- 1.1 แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม
- 1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม
- 1.3 เนื้อหาทางภาษา และแนวการจัดการเรียนการสอน

2. การเรียนรู้ของเด็กระดับประถมศึกษาตอนต้น (อายุ 6 – 9 ปี)

- 2.1 ความหมายของการเรียนรู้
- 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้
- 2.3 เจตคติในการเรียน

3. การจัดการเรียน การสอนฟัง และพูด

- 3.1 ความหมายและความสำคัญของการฟัง
- 3.2 จุดมุ่งหมายของการฟัง
- 3.3 การฟังที่มีประสิทธิภาพ
- 3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟัง
- 3.5 การสอนทักษะการฟัง
- 3.6 จุดมุ่งหมายของการพูด
- 3.7 การพูดเพื่อการสื่อสาร

4. การสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response)

- 4.1 ความหมายและความเป็นมาของวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- 4.2 หลักการสอนภาษาด้วยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- 4.3 กลวิธีการสอนของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- 4.4 ลำดับขั้นตอนการสอนของวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- 4.5 สรุปลักษณะข้อดีและข้อด้อยของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

- 5.1 งานวิจัยภายในประเทศ
- 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม

1.1 แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อมเป็นการเรียนเพื่อสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติซึ่งเป็นการเรียนที่เน้นความสามารถด้านการฟังและการพูดเป็นเบื้องต้นใช้ โดยกิจกรรมประกอบการสอน ทำให้เกิดความสนุกสนาน ใช้ภาษาในระดับพื้นฐานง่ายๆ เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความรักในการเรียนรู้ภาษา อยากพูด อยากฟัง ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในระยะต้น และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตร เพื่อพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อมมีจุดประสงค์ดังนี้คือ

- 1.2.1 เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร
- 1.2.2 เพื่อสามารถฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้
- 1.2.3 เพื่อสามารถออกเสียง ตัวอักษร คำ และข้อความสั้นๆ สื่อความหมายได้อย่าง

ถูกต้อง

- 1.2.4 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

1.3 เนื้อหาทางภาษาและแนวการจัดการเรียนการสอน

ในการจัดเรียงเนื้อหาของภาษานั้นมีลักษณะดังนี้คือ โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ เกี่ยวกับการทักทาย กล่าวลา แนะนำผู้อื่น พูดขอบคุณ ขอโทษ พูดแทรกอย่างสุภาพ พูดขออนุญาต ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม และประโยคคำตอบสั้นๆ คำศัพท์ที่ใช้จะเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบ ตัวและสภาพแวดล้อมของผู้เรียนเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน จำนวนคำศัพท์ประมาณ 150 – 200 คำ และเพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ จึงจัดการเรียนการสอนดังนี้

- 1.3.1 เน้นการสื่อสารด้วยการฟัง และการพูด
- 1.3.2 ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทแสดงออก ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) แนะนำให้เป็นไปตามแผนที่จัดเตรียมไว้
- 1.3.3 เน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ความสุข สนุกสนาน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อ

ภาษาอังกฤษ (กรมวิชาการ. 2539:9-10, 12, 15)

สรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อมเป็นการเรียนเพื่อสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาโดยเน้นความสามารถด้านการฟัง-พูด ใช้ประโยคโครงสร้างภาษาที่ง่ายไม่ซับซ้อน ใช้

กิจกรรมประกอบการสอนเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความรักในการเรียนรู้ภาษา อยากพูด อยากฟัง สามารถออกเสียงตัวอักษร คำ และข้อความสั้นๆ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับบริบท สามารถฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้ และมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. การเรียนรู้ของเด็กระดับประถมศึกษาตอนต้น (อายุ 6 – 9 ปี)

2.1 ความหมายของการเรียนรู้

กู๊ด (Good. 1959 : 313 – 314) กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้ เอาไว้ในพจนานุกรมทางการศึกษาว่า หมายถึง การเปลี่ยนแปลง การตอบสนอง หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว หรือการมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงในด้านอารมณ์ความรู้สึก แต่โดยทั่วไปมักจะหมายถึง การได้รับความรู้ หรือการเกิดทักษะทางกลไกการเคลื่อนไหวต่างๆ

ฮิลการ์ด และโบเวอร์ (Hilgard & Bower. 1975) พูดถึงการเรียนรู้ว่า "การเรียนรู้" เป็นกระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอันเป็นผลมาจากการฝึกฝน และประสบการณ์

ดีเซคโก (DeCecco. 1968 : 244) อธิบายว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการฝึกฝน และการฝึกฝนนั้นต้องมีการเสริมแรง และมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นซึ่งสังเกตได้จากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ไม่ใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงชั่วคราว

จากที่กล่าวมาพอสรุปความหมายของ "การเรียนรู้" เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากพฤติกรรมเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร และพฤติกรรมใหม่นี้เป็นผลมาจากประสบการณ์ฝึกฝน มิใช่ผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติ หรือสัญชาตญาณ

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้มีมากมายหลายกลุ่ม แต่ละทฤษฎีก็มีหลักการและแนวคิดแตกต่างกันไป ในที่นี้จะนำเอาทฤษฎีบางทฤษฎีที่จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการจัดการศึกษาและการวิจัยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นมากล่าวไว้ ดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์

บรูเนอร์ (Bruner. 1969) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันเชื่อว่า การเรียนรู้ของเด็กเกิดจากกระบวนการทำงานภายในอินทรีย์ บรูเนอร์เน้นความสำคัญของสิ่งแวดล้อมซึ่งมีผลต่อความงอกงามทางสติปัญญาของเด็ก และวิธีที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นมีอยู่ 3 วิธีคือ โดยการกระทำสิ่งนั้น

โดยการรับรู้ภาพและจินตนาการ และโดยการใช้ความหมายทางสัญลักษณ์ บรูเนอร์ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางสติปัญญา และการคิดออกเป็น 3 ขั้นด้วยกันคือ

1. ขั้นเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Enactive Stage) เป็นขั้นที่เด็กจะเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by doing) มากที่สุด
2. ขั้นการเรียนรู้ด้วยรูปภาพและจินตนาการ (Iconic Stage) เป็นขั้นที่เด็กจะเกี่ยวข้องกับความจริงมากขึ้น และเกิดความคิดจากการรับรู้เป็นส่วนใหญ่
3. ขั้นการเรียนรู้ด้วยสัญลักษณ์ (Symbolic Stage) เป็นขั้นพัฒนาการสูงสุดของขั้นนี้ เด็กจะเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งของ สามารถเกิดความคิดรวบยอดในสิ่งต่างๆ ที่ไม่จับต้อง

สรุปได้ว่า ความสามารถของเด็กในระดับปฐมวัยและระดับประถมศึกษาตอนต้นมีอยู่ในลักษณะที่จำกัด การค้นหาเหตุผลยังติดอยู่กับการรับรู้เป็นส่วนใหญ่ เด็กจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวได้ดีด้วยการลงมือปฏิบัติ

2.2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของแลนเดรธ

แลนเดรธ (Landreth. 1972) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กในระดับประถมศึกษาตอนต้น (อายุ 6 – 9 ปี) จะเรียนรู้ได้ดีจากสิ่งต่อไปนี้

1. เด็กจะเรียนรู้จากการต้องการบางสิ่งบางอย่าง (Learning through Wanting Something) เช่น ต้องการประสบความสำเร็จ เพราะต้องการทราบว่าเขาทำอะไรได้บ้าง ต้องการการยอมรับและทำในสิ่งที่ตนสนใจ ต้องการเป็นเหมือนคนที่เขารัก และจะเรียนรู้จากการเลียนแบบคนที่ตนรัก
2. เด็กจะเรียนรู้จากการสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Learning through Paying Attention to Something) คือ การเรียนรู้จากการตั้งใจ ส่วนนี้สิ่งที่ครูควรคำนึง คือการที่เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมจะมีส่วนขยายความสนใจให้กว้างขึ้น กำหนดสิ่งที่ควรให้ความสนใจ และเกิดการเรียนรู้กับเด็ก สร้างสิ่งกระตุ้นความสนใจของเด็ก และเกมที่เน้นความตั้งใจ มีการแพ้ชนะจะกระตุ้นความสนใจของเด็กได้ดี
3. เด็กจะเรียนรู้จากการกระทำและการเล่น (Learning through Doing and Playing) เช่น เด็กวัยนี้จะชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ ชอบเลียนแบบและมักจะหาแนวทางให้กับการกระทำของตนเอง เด็กเล็กมักจะทำสิ่งต่างๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก และหาทางพัฒนาสิ่งที่เขาทำ หรือไม่ก็จะเลียนแบบจากผู้ที่เขาเห็นว่าเก่ง และบางทีก็จะพูดสอนตัวเองอีกด้วย ชอบการค้นหา ปฏิบัติ ทดลอง ชอบหาประสบการณ์จากสิ่งที่เขาเห็นและได้ยิน
4. เด็กจะเรียนรู้จากการที่เด็กพร้อมที่จะเรียน (Learning through Being Ready to Learn) ในเรื่องนี้ แลนเดรธ ได้แนะนำว่า ครูควรจัดประสบการณ์เพื่อช่วยเด็กให้พร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ

เด็กควรได้รับการฝึกฝนทักษะต่างๆ ที่เขาได้เรียนแล้ว เช่น การเรียนรู้ในเรื่องภาษา โดยครูควรจัดประสบการณ์ที่แตกต่างออกไปจากทักษะเดิมบ้างเล็กน้อย

สรุปได้ว่า เด็กในวัยประถมศึกษาตอนต้นจะเรียนรู้จากความต้องการบางสิ่งบางอย่าง เรียนรู้จากการลงมือกระทำ และเด็กจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อมีความพร้อมเท่านั้น ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนควรคำนึงถึงความพร้อมและวัยของเด็ก และกลุ่มเป้าหมายของผู้วิจัยเป็นเด็กในวัยประถมศึกษาตอนต้น เป็นกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ชอบการอยู่นิ่ง ชอบการเคลื่อนไหว ชอบเล่นเกม ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาจึงจำเป็น ต้องเน้นในรูปแบบของการเล่นเกม การเคลื่อนไหว เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ตามธรรมชาติของเด็ก

2.3 เจตคติในการเรียน

2.3.1 ความหมายของเจตคติ

เซลแมน และ ซีเยร์ (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2545: 366 – 367; อ้างอิงจาก Zellman and Sears.1971) ได้กล่าวถึงความหมาย และลักษณะของเจตคติไว้ว่า เจตคติเป็นทัศนคติ หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งเร้าซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด เจตคติอาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้าเจตคติลบก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเป็นการแสดงออกของค่านิยม และความเชื่อของบุคคล

2.3.2 ลักษณะของเจตคติ

นอกจากนี้เซลแมน และ ซีเยร์ (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2545: 368 – 370; อ้างอิงจาก Zellman and Sears.1971) ได้แบ่งลักษณะของเจตคติออกเป็น 6 ประการด้วยกันคือ

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้
2. เจตคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยง ดังนั้นเจตคติจึงมีทั้งบวกและลบ เช่น ถ้านักเรียนมีเจตคติบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนจะชอบเรียนคณิตศาสตร์ และเมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็จะเลือกแขนงวิชาคณิตศาสตร์ ตรงกันข้ามกับนักเรียนที่มีเจตคติลบต่อวิชาคณิตศาสตร์ ก็จะไม่ชอบหรือไม่มีแรงจูงใจที่จะเรียน เมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็จะเลือกเรียนทางสายอื่นที่ไม่ใช่สายคณิตศาสตร์ เช่น สายอักษรศาสตร์ทางภาษา เป็นต้น
3. เจตคติ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างคือ องค์ประกอบเชิงความรู้สึกอารมณ์ องค์ประกอบ เชิงปัญญาหรือการรู้คิด และองค์ประกอบเชิงพฤติกรรม
4. เจตคติเปลี่ยนแปลงได้ง่าย การเปลี่ยนแปลงเจตคติ อาจจะเปลี่ยนจากบวกเป็นลบ หรือเปลี่ยนจากลบเป็นบวก ซึ่งบางครั้งเรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทิศทางของเจตคติ หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงความเข้มข้น หรือความมากน้อย เจตคติบางอย่างอาจจะหยุดเลิกไปได้

5. เจตคติเปลี่ยนแปลงตามสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เนื่องจากสังคมหนึ่งๆ อาจจะมีค่านิยมที่เป็นอุดมการณ์พิเศษเฉพาะ ดังนั้นค่านิยมเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อเจตคติของบุคคลที่เป็นสมาชิก

6. สังคมประภคิตมีความสำคัญต่อพัฒนาการเจตคติของเด็ก โดยเฉพาะเจตคติต่อความคิด และหลักการที่เป็นนามธรรม เช่น อุดมคติ เจตคติต่อเสรีภาพในการพูด การเขียน เป็นต้น

สรุปความได้ว่า เจตคติ คือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งเร้า และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุสิ่งของ หรือคนล้วนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคล อนึ่ง เจตคติยังเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ และเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้คนกล้าเผชิญกับสิ่งเร้า นอกจากนี้เจตคติยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของเจตคติอีกอย่างหนึ่งคือสังคมที่บุคคลนั้นๆ เป็นสมาชิกอยู่

3. การจัดการเรียน การสอนฟัง และพูด

โดยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์จะเริ่มด้วยการฟังและการเรียนแบบเสียงที่ได้ฟัง จึงอาจกล่าวได้ว่า การฟังเป็นปฐมทักษะของการเรียนรู้ภาษาทุกภาษา แต่ความหมายของการฟังมิใช่เป็นแต่เพียงการฟังเสียงเท่านั้น การฟังเป็นการกระบวนกรที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจ ดังที่แอบบอต (Abbott. 1981 : 57 – 58) ได้กล่าวว่า การฟังภาษาเป็นการฟังคำพูดหรือเสียง ซึ่งมีไ้มุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจว่า ผู้พูดพูดถึงอะไร และสิ่งที่พูดนั้นหมายถึงสิ่งใด ดังนั้นการฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องให้เกิดความเข้าใจด้วย (Nicholas. 1988 : 19)

3.1 ความหมายและความสำคัญของการฟัง

วิดโดว์สัน (ฉัญชนา ราศี. 2538 : 10 -11; อ้างอิงจาก Widdowson. 1983) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ดังต่อไปนี้

การฟัง (Listening) หมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจว่า ประโยคหนึ่งประโยคใดโดยเฉพาะนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และ เข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะที่สัมพันธ์กับจุดประสงค์ในการฟัง และจะไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ

การได้ยิน (Hearing) หมายถึงความสามารถของผู้ฟังที่จะเข้าใจหน่วยย่อยของภาษาในรูปของกระแสเสียง และโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียง และไวยากรณ์ของภาษา ผู้ฟังจะสัมพันธ์หน่วยย่อยของภาษานั้นเข้าด้วยกันเป็นประโยค และเข้าใจความหมายของประโยค

ริเวอร์ส (Rivers. 1980 : 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะสร้างสรรค์ในการทำความเข้าใจเสียงที่เราได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยิน การจัดเรียงลำดับคำนั้นๆ ตลอดจนการขึ้นลงของเสียงมาสร้างให้เกิดความหมาย

สรุปได้ว่า การฟังหมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่ได้ยินแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา และผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยินมาจัดเรียงลำดับคำนั้นๆ ตลอดจนการขึ้นลงของเสียงเพื่อให้เกิดความหมายขึ้น

ส่วนความสำคัญของการฟัง นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังไว้ต่างๆ กันดังนี้

บราวน์ (Brown. 1984 : 105 – 109) กล่าวว่า ทักษะการฟัง เป็นทักษะแรกที่เกิดตามธรรมชาติ และเป็นพื้นฐานที่จะพัฒนาความสามารถของทักษะภาษาด้านอื่นๆ ให้ดีขึ้นด้วย หมายความว่าบุคคลใดมีความสามารถในการฟังสูง ความสามารถด้านการพูด การอ่าน และการเขียนก็ย่อมจะสูงตามไปด้วย

ดอฟฟ์ (Doff. 1991 : 198 – 199) และ อ็อกฟอร์ด (Oxford. 1993 : 205 – 206) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังสอดคล้องกันว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นในการเรียนภาษาที่ต้องพัฒนาก่อนการพูดและการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่นๆ การฟังจึงมีผลต่อการคิด การแสดงออก การพูด และพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ฟัง จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักเรียนรู้การฟังอย่างมีวิจารณญาณ

สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญในการสื่อความหมาย และในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ เป็นทักษะที่ต้องใช้ความสามารถในการรวบรวมความรู้ และตีความสิ่งที่ได้ยิน และเป็นทักษะที่สำคัญในการที่จะพัฒนาสู่ทักษะทางภาษาอื่นๆ คือ การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการพัฒนาทักษะการฟังจึงเป็นขั้นแรกในการพัฒนาความสามารถหรือพัฒนาทักษะทางภาษาอื่นๆ ของผู้เรียน

3.2 จุดมุ่งหมายของการฟัง

ฮาร์เมอร์ (สมใจ สืบวัฒนาพจนกุล. 2537 : 26 – 27 อ้างอิงจาก Harmer. 1991) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการฟังว่า เพื่อเป็นการยืนยันความคําความหมายที่ผู้ฟังตั้งไว้ก่อนการฟัง เพื่อคัดเลือกรายละเอียดเฉพาะที่ตนสนใจและต้องการฟัง เพื่อมีส่วนร่วมในการสื่อสาร เพื่อเก็บข้อมูลต่างๆ ไป เช่น การฟังข่าวโฆษณา เพื่อเก็บข้อมูลไว้ใช้ประโยชน์ในโอกาสอื่นๆ และเพื่อเก็บรายละเอียดของข้อมูลที่ฟัง เป็นต้น

เจียรนัย พงษ์ศิริวาทย์ (2539 : 101 – 102) กล่าวถึงความมุ่งหมายหลักของการฟัง 3 ประการคือ

1. ฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ ฟังเรื่องราวที่สนุกสนานชวนให้เกิดความนึกฝัน หรือจินตนาการ ฟังแล้วเกิดความสุขผ่อนคลาย

2. ฟังเพื่อความรู้ ได้แก่ ฟังเรื่องราวที่เกี่ยวกับวิชาการข่าวสาร และข้อแนะนำต่างๆ การฟังเพื่อความรู้นี้ผู้ฟังจะต้องฟังให้เข้าใจ ใช้ความคิดและจดสาระสำคัญไว้ได้

3. ฟังเพื่อให้ได้รับคติชีวิตหรือความจรรโลงใจ เป็นการฟังที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันมาก เพราะผู้ฟังจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกรับข้อมูล

สรุปได้ว่า การฟังแต่ละครั้งของบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้นเป็นไปตามความต้องการของผู้ฟังเอง และสามารถสรุปจุดมุ่งหมายของการฟังได้ 2 ประการคือ ฟังเพื่อให้ได้ความรู้สารประโยชน์เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต และฟังเพื่อให้ได้ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ผ่อนคลายความตึงเครียดในชีวิตประจำวัน

3.3 การฟังที่มีประสิทธิภาพ

วิธนา จันทนาโกเมษ (2530 : 105) กล่าวว่าในการฟังนั้นผู้ฟังจะต้องใช้ทักษะความรู้ และสิ่งต่างๆ หลายประการเพื่อช่วยให้เข้าใจสิ่งที่ได้ยินได้ฟังดีขึ้น ซึ่งทักษะและสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้ฟังสามารถฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น เช่น ทักษะในการคาดการณ์ล่วงหน้าในสิ่งที่ผู้พูดกำลังจะพูดต่อไป ความสามารถในการที่จะเลือกฟังในสิ่งที่ตนต้องการจะรู้ ทักษะในการจับใจความสำคัญที่เป็นหัวใจหลักของเรื่อง ทักษะในการเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ทางไวยากรณ์ ความหมายรากศัพท์ รวมทั้งความหมายของอุปสรรค ปัจจัย และโดยอาศัยบริบท และสื่อที่มองเห็นจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาที่ฟัง หรือการสนทนาได้ดีขึ้น สื่อทางตาที่ช่วยในการฟังนอกจากจะมีรูปภาพ ภาพถ่าย ภาพนิ่ง แผนที่ และแผนภูมิแล้วยังรวมถึงสีหน้า ท่าทาง และอากัปกิริยาอื่นๆ ด้วย

เจียรนัย พงษ์ศิริวาทย์ (2539 : 102 – 103) กล่าวถึงการฟังอย่างมีประสิทธิภาพไว้ว่า ประการแรกผู้ ฟังจะต้องมีความพร้อมทั้งสภาพร่างกาย และจิตใจ ไม่เจ็บป่วย วิตกกังวลใจ หรือหิวโหย มีความตั้งใจจริงคือมีสมาธิในการฟัง และการฟังที่มีประสิทธิภาพหมายถึงเป็นผู้ฟังที่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้คือ เข้าใจเรื่อง จับประเด็นสำคัญ และถ่ายทอดสิ่งที่รู้ให้คนอื่นฟังต่อไป รู้จักจำแนกและวิเคราะห์ คือฟังแล้วสามารถบอกได้ว่าอะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผล สามารถตีความหมายที่ซ่อนอยู่ได้ สามารถวิจารณ์ได้ คือเมื่อฟังแล้วสามารถบอกได้ว่า ข้อความที่ฟังมีข้อดี ข้อด้อยอะไรบ้าง ฟังแล้วได้ประโยชน์อะไร เป็นต้น นอกจากนั้น การที่จะฟังให้มีประสิทธิภาพผู้ฟังควรปฏิบัติตนดังนี้คือ เตรียมตัวก่อนฟัง เลือกฟังในที่ที่เหมาะสมได้ยินชัดเจน ไม่มีเสียงรบกวนทำลายสมาธิในขณะที่ฟัง ฟังอย่างสนใจและตั้งใจ และรู้จักจดบันทึกสิ่งที่ได้ฟัง

กล่าวโดยสรุป การที่จะเป็นผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ฟังจะต้องมีการเตรียมตัวก่อนฟัง เลือกฟังให้เหมาะสม มีความสามารถในการเลือกเรื่องที่ฟัง มีทักษะในการจับใจความสำคัญ จะทำให้เข้าใจเรื่องได้จากการจับประเด็นสำคัญของเรื่อง จำแนกและวิเคราะห์ ตีความและวิจารณ์เรื่องนั้นๆ ได้ มีทักษะในการ

คาดเดาล่วงหน้า มีความสามารถในการเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้จัก และมีความรู้ทางบริบทในการสนทนาตลอดจนใช้สื่อทางตา เช่น รูปภาพ ภาพถ่าย ภาพนิ่ง สีหน้า ท่าทาง และอากัปกิริยาอื่นๆ มาช่วยประกอบการฟัง ควรมีการจัดบันทึกสิ่งที่ฟังเพื่อช่วยให้จำได้แม่นยำขึ้นและเหนือสิ่งอื่นใด ผู้ฟังจะต้องมีความตั้งใจ และสนใจฟังอย่างแท้จริงนั่นคือฟังอย่างมีสมาธิ

3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟัง

การสอน และวิธีการสอนทักษะการฟังได้ถูกกล่เลยมมาเป็นเวลานานหลายปี ทั้งนี้เนื่องจากผู้สอนคิดว่าผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะนี้ได้เอง เซสแตน (Chastain. 1976 : 78) เรียกทักษะการฟังว่า "เป็นทักษะที่ถูกลืม" ส่วนแมคคิทติง (McKeating. 1981 : 50) เรียกว่า "ทักษะที่ถูกกล่เลยม" ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ฮับบาร์ด (Hubbard. 1983 : 80) ให้ความหมายว่านักเรียนอาจพูดภาษาอังกฤษได้โดยไม่ต้องได้รับการสอนเกี่ยวกับการฟัง แต่เขาจะไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ถ้าเขาไม่เข้าใจคำพูดที่ผู้พูดสื่อ

นักภาษาศาสตร์ และนักการศึกษาหลายคนก็ได้ให้ความสนใจทักษะการฟังมากขึ้น เช่น เคเบิลส์ (Cables. 1976 : 41) ได้แนะนำว่า การฟังสามารถพัฒนาได้โดยการสอนในห้องเรียน เขามีความเห็นว่าการความสามารถในการฟังไม่ใช่สิ่งที่ได้มาโดยอัตโนมัติ และไม่ได้มาจากการเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ การฟังเป็นทักษะที่เข้าใจยากกว่าทักษะอื่น เนื่องจากผู้ฟังไม่มีสิทธิ์เลือกฟังเฉพาะหน่วยเสียง คำศัพท์หรือโครงสร้างของภาษาด้วยอัตราความเร็วเฉพาะเท่าที่อยู่ในขอบเขตความสามารถทางภาษาที่ตนมีอยู่ การฟังเป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ผู้ฟังต้องเผชิญอยู่เฉพาะหน้าในทันที ไม่มีโอกาสที่จะศึกษาค้นคว้า สอบถามใครหรือไตร่ตรองได้นานเท่าการเขียนและการอ่าน (Pimsleur, and others. 1977 : 75) นอกจากนี้ ในการที่จะเข้าใจภาษาต่างประเทศ ผู้ฟังจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง การเรียงคำในประโยค คำศัพท์ และความหมายของภาษานั้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้ และสามารถนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ด้วยกันได้ เมื่อเขาอยู่ในสถานการณ์จริงของการฟัง (Rivers. 1978:136) ดังนั้นการสอนและการฝึกฝนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการฟังจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ

3.5 การสอนทักษะการฟัง

การสอนให้นักเรียนเกิดทักษะในการฟังนั้นเป็นเรื่องยาก เนื่องจากความเข้าใจในการฟังต้องอาศัยขั้นตอนต่างๆ มากมาย และขึ้นอยู่กัปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงขั้นตอนในการฟัง และปัจจัยที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังและธรรมชาติของการฟัง

ดูเกอร์ (Duker. 1979 : 747-748) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของการฟังว่า "การฟังเป็นทักษะเกี่ยวข้งกับการแปลสารซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัการอ่านและการพูด" ซึ่งสัมพันธ์กัประสบการณ์เดิมของผู้ฟัง และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้ฟัง

ฮิกกิน (Higgin. 1978 : 55) ได้กล่าวถึงขั้นตอนต่างๆ ของการฟังว่า มี 6 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นผ่านการรับรู้ (Perceive Boundaries) ในขั้นนี้ ผู้ฟังสามารถบอกได้ว่า เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงในภาษาอะไร
2. ขั้นจำช่วงสั้นๆ (Hold in Short-term Memory) ผู้ฟังสามารถจำเสียงที่ได้ยิน แต่ไม่เข้าใจความหมาย
3. ขั้นรู้ความหมาย (Attach Lexicon Meaning) ผู้ฟังสามารถแยกหน่วยเสียงแต่ละหน่วยออกมาได้ และรู้ความหมายของคำ
4. ขั้นรับรู้ความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ (Perceive Grammar Relationship) ผู้ฟังสามารถแยกโครงสร้างประโยค และเข้าใจความสัมพันธ์ของส่วนต่างๆ ของประโยค ตลอดจนเข้าใจเกี่ยวกับการลงเสียงหนักเบาในคำและระดับสูง-ต่ำของเสียงในประโยค
5. ขั้นเชื่อมโยงสิ่งที่ได้รับรู้กับประสบการณ์หรือความรู้เดิม (Perceive Reference)
6. ขั้นแปลสาร (Make Inference) ผู้ฟังสามารถแปลความหมายและเข้าใจสารที่ได้รับทั้งหมด และสามารถนำความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำไปใช้ในการฟังครั้งต่อไป

จากธรรมชาติและขั้นตอนการฟังดังกล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในการฟังหากเขาได้รู้ความหมายของคำและมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่จะฟัง นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจเกี่ยวกับการลงเสียงหนักเบาในคำ ระดับเสียงสูงต่ำในประโยคและโครงสร้างทางภาษา ดูเกอร์ (Duker. 1979 : 750) ยังได้เสนอว่าผู้ที่ฟังได้ดีนั้นจะต้องมีทักษะการแปลความหมายของภาษา ทักษะการรับรู้ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการให้เหตุผล ทักษะการคิด และทักษะการสร้างจินตภาพซึ่งทักษะการฟังทุกประเภทดังที่กล่าวมาเป็นอิสระต่อกัน แต่ไม่สามารถแยกสอนได้ สิ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะการฟังดังกล่าวคือวิธีสอนของครูตลอดจนกิจกรรมในการสอนฟัง

เออร์ (Ur. 1986:33 – 35) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนฟังเป็น สองประเภท คือ การฟังเพื่อการรับรู้ และการฟังเพื่อการเข้าใจ การฟังเพื่อการรับรู้ ได้แก่ การฟังคำหรือประโยค แล้วสามารถออกเสียงตามหรือแยก แยะเสียงได้ถูกต้องโดยไม่จำเป็นต้องรู้หรือเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคนั้นๆ ส่วนการฟังเพื่อเข้าใจ ได้แก่การฟังเนื้อเรื่องโดยเข้าใจความหมายหรือเนื้อหาของเรื่องที่ฟัง และสามารถเก็บใจความสำคัญเฉพาะจุด หรือใจความรวม หรือความคิดหลักของเรื่องที่ฟังได้ ดังนั้นกิจกรรมการสอนฟังไม่ควรจำกัดอยู่แค่เพียงการฟังเพื่อการรับรู้ แต่ควรครอบคลุมถึงการฟังเพื่อทำความเข้าใจ เพราะการฟังไม่ได้จำกัดแค่การรับรู้เสียงที่ฟัง และพูดตามได้เท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงสารที่ผู้พูดต้องการจะสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจด้วย

(Ur. 1986 : 66) กิจกรรมการฟังจึงควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสภาพ และธรรมชาติของการสื่อสารที่แท้จริง

สำหรับการฝึกกิจกรรมการฟังนั้น ฮับบาร์ด (Hubbard. 1983 : 80 – 84) ให้ความเห็นว่าครูควรให้นักเรียนได้ฝึกฟังอย่างมีเป้าหมาย โดยให้คำนึงถึงสิ่งที่เขาได้ฟังว่า คืออะไรให้สามารถเข้าใจและสรุปความได้ถูกต้อง นอกจากนี้ ครูสามารถนำบทเรียนจากสถานการณ์จริง มาใช้ในการฟังได้ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการใช้ภาษาที่เป็นจริง โดยให้นักเรียนเห็นว่าการฟังจากสถานการณ์จริง ไม่ได้เป็นสิ่งที่ยากซึ่งจะช่วยให้ให้นักเรียนอยากฟังมากขึ้น (Hubbard. 1983: 90)

แมคคีทิง (McKeating. 1981:52) ยังได้เสนอว่าในการสอนฟังนั้นครูควรให้นักเรียนฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และเพียงพอ และด้วยวิธีการที่เหมาะสม การพยายามทำให้สิ่งที่ฟังให้ง่ายสำหรับนักเรียน เช่น ฟังคำพูดซ้ำๆ อย่างชัดเจน โดยไม่ได้ฝึกฟังการพูดภาษาอังกฤษในอัตราความเร็วของการพูดปกติทำให้การเรียนการสอนฟังประสบความล้มเหลว เมื่อนักเรียนต้องพบกับการพูดในชีวิตจริง ฉะนั้นครูควรให้นักเรียนฝึกฟังคำพูดที่มีลักษณะเป็นธรรมชาติตามที่พูดกันจริงในสังคมนั้นๆ จากผลการวิจัยของเวสเบิร์ก, แอน แดรกซีโอ และ ซาวาร์ด (Weisberg, Andracchio and Savard. 1989: 139 – 144) พบว่า การหยุดระหว่างเสียง ความไม่ต่อเนื่องของเสียงที่พูด และการทำให้การพูดช้าลงเป็นผลเสียต่อความเข้าใจในการฟังของเด็ก เพราะไม่เป็นไปตามการออกเสียงตามธรรมชาติ และผลที่ตามมาคือ เมื่อนักเรียนฝึกพูดจะทำให้การออกเสียงพูดได้ไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้อง

นอกจากปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากมีความเชื่อว่าการสอนฟังต้องอาศัยเสียงของเจ้าของภาษาเพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้กันจริงในห้องเรียน โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ เช่น เทปบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการสอนฟังเช่นกัน ดังที่ฮับบาร์ด (Hubbard. 1983 : 80 – 83) ได้กล่าวว่าการฟังไม่เพียงแต่ฟังเพื่อตอบคำถามในห้องเรียนเท่านั้น แต่การฟังจะเกี่ยวข้องกับสารที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง ภาษาพูดเพียงอย่างเดียวไม่ทำให้เข้าใจได้ ผู้ฟังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้กระบวนการสื่อสารมีความหมายและควรจะสอนการฟังควบคู่ไปกับการพูด นักเรียนควรได้รับการสอนทักษะการฟังตั้งแต่เริ่มต้นโดยใช้กิจกรรมหลายๆ แบบ

3.6 จุดมุ่งหมายของการพูด

การพูดเป็นผลที่ต่อเนื่องมาจากการฟัง การพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนกว่าการฟัง เนื่องจากผู้พูดต้องรู้เกี่ยวกับระบบเสียง โครงสร้าง คำศัพท์ และวัฒนธรรมของภาษา นอกจากนี้ในการพูดต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ อันได้แก่

1. สิ่งที่จะพูดไม่ว่าจะเป็นการพูดนำบทสนทนา หรือตอบผู้ร่วมสนทนา

2. การเปลี่ยนตำแหน่งของลิ้น ปาก และขากรรไกร เพื่อให้ออกเสียงพูดได้ถูกต้องและเหมาะสม

3. ระมัดระวังการพูดและการแสดงออกให้เหมาะสม รวมทั้งกฎเกณฑ์ทางด้านไวยากรณ์

ความหมายและวัฒนธรรมในการแสดงความคิดเห็นนั้น

4. วัตถุประสงค์การรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงอันเกี่ยวกับระดับการใช้ภาษาและลีลาภาษาของผู้ร่วมสนทนา ตลอดจนสภาพการณ์ของการพูดที่เกิดขึ้นสำหรับการสนทนานั้น

5. เปลี่ยนทิศทางของความคิดอันเกี่ยวเนื่องกับการตอบสนองของบุคคลที่ร่วมสนทนาด้วย

ทั้งหมดนี้เป็นปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน (Finocchiaro and Brumfit. 1985 : 140)

แฮริส (Harris. 1974 : 81 – 82) ได้กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายโดยทั่วไป เรามุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยการใช้ภาษาอย่างเป็นทางการสามารถพูดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันถูกต้อง และคล่องแคล่ว ซึ่งจะไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอึดอัด หรือเบื่อหน่าย

3.7 การพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นกระบวนการสองทางที่เกิดขึ้นระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง และเกี่ยวข้องกับทักษะในการส่งสาร (Productive skill) ของผู้พูด และทักษะในการรับสาร (Receptive skill) ของผู้ฟัง

ในการพูดนั้น ผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาพูดที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การลงเสียงสูงต่ำ รวมทั้งมีสีหน้า ท่าทาง เป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึงผู้ฟังจึงสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่ง และในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎไวยากรณ์ ซึ่งตรงข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้ (Byrne. 1987 : 10)

ชีว (Chew. 1991 : 44) ได้ให้ความเห็นว่า ผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และต้องไวต่อการรับรู้สิ่งที่จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสนทนา อันเนื่องมาจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน และต้องพร้อมเสมอที่จะแก้ไขความผิดพลาดนั้น สถานการณ์ของการพูดจึงเกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูด

ความสามารถในการพูด แสดงให้เห็นได้เมื่อผู้พูดเริ่มพูด และผู้ฟังรับฟังด้วยความเข้าใจ และพูดโต้ตอบในโอกาสอันเหมาะสม กล่าวได้ว่าทักษะการฟัง และการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Byrne. 1987: 10 -11) ดังนั้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ผู้พูดและผู้ฟังจะต้องมีส่วนร่วมในการฟังและการพูด (Chew. 1991 : 44)

3.8 การสอนทักษะการพูด

ไบร์น (Byrne. 1987 : 2 – 3) ได้เสนอแนะขั้นต่างๆ ของการสอนทักษะการพูดดังนี้

1. The presentation stage ขั้นการนำเสนอบทเรียนด้วยวิธีที่ทำให้ความหมายของภาษาใหม่ ชัดเจน และน่าจดจำมากที่สุด

2. The practice stage เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมาย ผู้เรียนจะสามารถจดจำไปใช้ได้

3. The production stage เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาด้วยตนเอง และมีโอกาสได้ใช้ ภาษาย่างอิสระโดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ครูเป็นเพียงผู้คอยให้คำแนะนำในขณะที่ผู้เรียนทำ กิจกรรม ครูประเมินว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จเพียงใด เพราะการเรียนรู้จริงจะไม่เกิดขึ้นถ้าหากผู้เรียน ไม่สามารถใช้ภาษาได้ด้วยตัวเอง และสามารถนำไปใช่นอกห้องเรียนได้

ดังนั้น เป้าหมายสำคัญในการสอนทักษะการพูดคือความคล่องในการพูด ซึ่งหมายถึงความ สามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องมีเหตุผลให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยไม่มีการพูดติดขัดมากนัก เพื่อให้บรรลุ จุดประสงค์นี้ ครูต้องให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ และฝึกฝนจนถึงขั้นที่เขาสามารถใช้ภาษาแสดงความคิดได้ อย่างเสรี (Byrne. 1987 : 10 – 11)

สรุปได้ว่า ในการสอนภาษาต่างประเทศ ควรให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ได้ ดังนั้นควรให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติตามวัย และเป็นการใช้ภาษาในชีวิตจริง โดยให้ ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมที่มีความหมายจะช่วยพัฒนาทักษะการพูด และสร้างแรงจูงใจให้สนใจบทเรียนมาก ขึ้น ทั้งนี้การเรียนจะประสบผลมากยิ่งขึ้น หากผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการใช้ภาษาในชีวิตจริง หรือมีส่วนร่วมในการ ทำกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาตามสถานการณ์นั้นๆ

4. การสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response)

4.1 ความหมายและความเป็นมาของวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ความหมายและความเป็นมาของวิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีดังต่อไปนี้คือ

อัชเชอร์ (Asher. 1977) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หมายถึงวิธีการสอนภาษาที่มีความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างคำพูดและกิริยาท่าทาง หรือเป็นการ สอนภาษาโดยผ่านทางอากัปกิริยาต่างๆ นั้นเอง โดยที่ผู้สอนเป็นผู้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามโดยทันที

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 17 – 19) กล่าวอีกว่าได้แนวคิดการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วย ท่าทางมาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมา ได้นั้น เด็กจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายมาก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อยๆ ลอก

อัชเชอร์ (Asher. 1977) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หมายถึงวิธีการสอนภาษาที่มีความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างคำพูดและกิริยาท่าทาง หรือเป็นการสอนภาษาโดยผ่านทางอากัปกิริยาต่างๆ นั่นเอง โดยที่ผู้สอนเป็นผู้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามโดยทันที

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 17 – 19) กล่าวอีกว่าได้แนวคิดการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางมาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่ง คำใดออกมาได้นั้น เด็กจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อยๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะ ส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ ฯลฯ เป็นต้น

การพัฒนาทางภาษาของเด็กทารกนี้ เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ซึ่งอาจเป็นคนเลี้ยงหรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็ก และเป็นลักษณะที่เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในระยะแรกผู้ใหญ่ หรือพ่อแม่มักจะพูดกับเด็กโดยมีความคาดหวังเพียงให้เด็กตอบสนองด้วยการกระทำ เช่น ผู้ใหญ่มักจะพูดกับเด็กบ่อยๆ ว่า “ยิ้มให้คุณย่าหน่อย” “คุณพ่ออยู่ไหนซี้ซี้” ฯลฯ เด็กมักจะค่อยๆ พัฒนาจากการตอบสนองด้วยการปฏิบัติแล้วจึงมาเป็นคำพูด

จากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ ซึ่งใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย และนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สอง พบว่า หลักการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางนี้เป็น หลักสากลที่สามารถใช้ได้อย่างได้ผลกับการสอนภาษาทุกภาษา แม้แต่การสอนภาษาแก่นักเรียนหูหนวกและเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศทุกวัย

สรุปได้ว่า อัชเชอร์ ได้แนวความคิดในการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. มาจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก กล่าวคือก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่ง คำใดออกมาได้นั้น เขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน และการพัฒนาทางภาษาของเด็กทารกนี้ จะเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ สำหรับการสอนภาษานั้นควรจะเริ่มเรียนตั้งแต่เด็ก เพราะจะเรียนรู้ได้เร็ว และเป็นธรรมชาติทั้งสำเนียงที่ได้มานั้นจะใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด

4.2 หลักการสอนภาษาด้วยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

อัชเชอร์ (Asher. 1979 : 4) ให้คำอธิบายวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางไว้ว่า เป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ และสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น โดยมีความเชื่อตามทฤษฎีว่าเด็กจะมีความสามารถในการฟังสูง และความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด อ่าน และเขียนอีกด้วย วิธีสอนแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้เร็วและมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ที่ใช้ประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อในการเคลื่อนไหวจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้และเป็นวิธี

สอนที่ไม่เป็นธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาคือสอนตามลำดับทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน

จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากเรียนระดับเริ่มต้นแล้ว ระยะแรกของการเรียนผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่เป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ผู้เรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆ ของผู้สอน หลังจากปฏิบัติตามคำสั่งแล้วระยะหนึ่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง ผู้สอนได้สื่อสารกับผู้เรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล ส่วนผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้เข้าใจและจำได้ดี ทั้งช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องสนุกและง่ายขึ้น

เวีย (Via. 1987: 21 – 29) กล่าวว่า การเรียนรู้จากกระทำเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ที่เป็นไปตามธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่ดีที่สุดจะต้องเป็นการเรียนรู้โดยผ่านการตอบโต้ทางสระหรือผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ดังนั้นการสอนแบบ T.P.R. จึงเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่งซึ่งประกอบด้วยการเล่นไหว แร่จูงใจ การซ้ำย้ำทวนในสิ่งที่มีความหมาย การเรียนรู้จากความผิดพลาดทำให้เกิดความทรงจำอันยาวนาน

เบเกอร์ (Baker. 1987 : 4) ให้ความสนับสนุนว่า การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายพร้อมกับการแสดงท่าทางปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มในการเริ่มรับรู้ภาษาได้ดีที่สุด ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นต้องทำในชั้นเรียนภาษาที่สองคือให้ผู้เรียนมีช่วงเวลาแห่งความเงียบ ฟังจนเกิดความเข้าใจ หากพร้อมที่จะสื่อสารผู้เรียนจะเคลื่อนไหวร่างกายเป็นการตอบสนองแล้วเริ่มพูดจากคำพูดเดี่ยวไปสู่วลี ประโยคสั้นๆ แล้วค่อยๆ ซับซ้อนขึ้นโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาแรกก่อน หลังจากนั้นเด็กก็พร้อมที่จะเรียนรู้ต่อไป ซึ่งได้แก่การอ่าน การเขียน และการเรียนกฎเกณฑ์ต่างๆ

อัชเชอร์ ได้ทำการทดลองโดยใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และได้ข้อสรุปว่า

1. ลักษณะของภาษาทุกภาษาสามารถนำเอาวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทักษะในการฟังเป็นทักษะที่นำไปสู่ ทักษะการพูด อ่าน และเขียน

ข้อสรุปดังกล่าวได้มาจากการทดลองของอัชเชอร์ในปี 1972 ซึ่งได้ทดลองสอนภาษาเยอรมัน โดยใช้วิธี T.P.R. กับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 30 – 60 ปี ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 32 ชั่วโมง ผลการทดลองปรากฏว่าได้ผลดีและพบว่าลักษณะของไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่สามารถนำมาใช้ในรูปแบบของประโยคคำสั่งได้ และทักษะในการฟังยังเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีต่อทักษะในการพูด อ่าน และเขียน การปฏิบัติคือจุดสำคัญ

ที่ทำให้วิธีการเรียนรู้แบบนี้ได้ผลทำให้ความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นไปได้เร็วและมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้การปฏิบัติยังมีความสำคัญอย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ได้นาน ผลการทดลองแสดงว่าผู้เรียนภาษาด้วยวิธี T.P.R. มีความจำ และเข้าใจภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาเดียวกันในระดับมหาวิทยาลัยที่ใช้วิธีเรียนแบบอื่นที่ใช้เวลามากกว่าวิธี T.P.R. 3 – 4 เท่าอีกด้วย นอกจากนี้ อัสเซอร์ยังพบว่า ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ทักษะทางภาษาหลายๆ ทักษะพร้อมๆ กัน ความสามารถในการเข้าใจภาษานั้นๆ จะลดน้อยลง ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาหลายทฤษฎีใช้การฝึกด้วยประโยคคำสั่งเช่นกัน แต่ ใน T.P.R. จะไม่มีการเปล่งเสียงพูดจนกว่าความเข้าใจในภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาขึ้นก่อนการให้ผู้เรียน ปฏิบัติตามคำสั่งในระหว่างที่เรียนภาษานั้นจะทำให้จำได้นาน และแนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ พาล์มเมอร์ (Palmer) ซึ่งกล่าวว่า “การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำพูดนับว่าเป็นการเรียนรู้และการตอบสนองที่ง่ายและเก่าแก่ที่สุดในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่างๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ภาษาแบบใดจะสำเร็จได้ ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน”

การสอนแบบ T.P.R. ในขั้นแรกจะมุ่งทักษะการฟัง และตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที เวลาที่ใช้ในการเรียน 70 เปอร์เซ็นต์จะให้กับการฟังและการทำตามคำสั่ง อีก 20 เปอร์เซ็นต์ใช้ในการฝึกพูด และเพียง 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ใช้ในการอ่านและเขียน ลักษณะวิธีการสอนแบบดังกล่าวนี้จะเน้นการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง คำพูดของผู้สอนจะออกมาเป็นคำสั่งซึ่งอาจจะเริ่มด้วยวลีสั้นๆ เช่น

-Stand up. -Sit down. -Open your book. -Raise your hands.

ผู้สอนพูดประโยคคำสั่ง และปฏิบัติพร้อมไปกับผู้เรียน และใช้วิธีกล่าวคำสั่งนั้นๆ ซ้ำประมาณ 2-3 ครั้ง จนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะลองด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบจากผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และสื่อความหมายได้ตรงที่สุด

คำสั่งที่นำมาใช้ในระยะต้นของชั่วโมงแรกจะสั้น และเข้าใจง่าย ต่อมาลักษณะของคำสั่งอาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น

- Stand up and walk to the window.
- Stand up and walk to the window and open it.

อย่างไรก็ตามควรระวังประโยคที่ซับซ้อนมากเกินไป เพราะอาจทำให้เกิดความสับสนได้ เกี่ยวกับการแก้ไขข้อผิดพลาดสำหรับการให้ข้อมูลป้อนกลับนั้น อัสเซอร์ ได้เห็นว่าหลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้ว ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริงๆ การวิจารณ์ข้อบกพร่องควรเป็นไปอย่างนิ่มนวล และแตกต่างกันไปตาม

ความมากมายของข้อบกพร่องของแต่ละคนไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุกๆ ครั้ง ถ้าข้อผิดพลาดไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยไป การแก้ไขควรกระทำอย่างสร้างสรรค์โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในระหว่างที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย และขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกอีกด้วย

การฝึกจะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียง และสำเนียงที่ตื้นช้นขึ้นอยู่กับการฟังที่ถูกต้องชัดเจน การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงไม่ถูกต้องในชั้นแรกๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียน ความผิดพลาดก็จะมีมาก และเป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อน ทักษะพูดผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดีสามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาด้วย (Asher. 1979: 5 – 9)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีของ อัชเชอร์ มีหลักสำคัญ 3 ประการคือ

1. ความเข้าใจในการพูด ควรจะพัฒนาก่อนการพูดซึ่งตรงกับความเห็นที่ว่า “การพูดภาษาที่สองด้วยความมั่นใจนั้นผู้เรียนต้องฟังภาษานั้นๆ อย่างถูกต้อง ชัดเจนและแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด”
2. ความเข้าใจในภาษาที่สอง ควรจะได้พัฒนาโดยวิธีให้ผู้เรียนฟังคำสั่ง และปฏิบัติตาม ดังนั้นการใช้ประโยคคำสั่ง จึงเป็นกลไกที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนได้
3. ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะในการฟังอยู่ ผู้เรียนแต่ละคนจะเริ่มพูด และสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติ เมื่อมีความพร้อม

4.3 กลวิธีการสอนของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 88 – 90), ฟรีแมน (Freeman. 1986 : 118 – 120) ได้สรุปกลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางดังนี้

4.3.1 การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม

การใช้คำสั่งเป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คำสั่งทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติ การปฏิบัติของผู้เรียนทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายที่ชัดเจน เนื่องจาก อัชเชอร์ เสนอแนะให้จัดการเรียนการสอนอย่างมีชีวิตชีวา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องวางแผนการสอนล่วงหน้าว่า ในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดเอาในขณะที่สอนจะทำให้การเรียนการสอนนั้นซ้ำเกินไป

ในขั้นตอนแรกเพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจความหมายได้ชัดเจน ผู้สอนต้องปฏิบัติพร้อมๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงจะสั่งผู้เรียนเท่านั้น การแสดงออกของผู้เรียนจะช่วยให้เราทราบว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ นอกจากนี้ อัชเชอร์เสนอว่า ผู้สอนควรจะเรียงลำดับคำสั่งให้ต่างกันในแต่ละครั้ง หรือไม่ให้ผู้เรียนใช้วิธีจัดลำดับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว โดยมีได้เชื่อมโยงการปฏิบัติกับภาษาเลย อัชเชอร์เชื่อว่า เป็นเรื่อง

สำคัญมากที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขาประสบผลสำเร็จในการเรียน ฉะนั้นจึงไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป และได้เสนอแนะว่า ควรจะให้คำสั่งใหม่ครั้งละประมาณ 3 คำสั่ง เมื่อผู้เรียนเข้าใจแล้วจึงให้คำสั่งใหม่อีกครั้งละ 3 คำสั่งเช่นกัน

แม้ว่า ขั้นตอนการสอนที่กล่าวมาแล้ว เป็นขั้นตอนการสอนในขั้นที่เริ่มการเรียนการสอน โดยใช้คำสั่งนี้จะสอนภาษาได้มากน้อยเพียงใด อັชเชอร์อ้างว่า ไวยากรณ์ทั้งหมดสามารถสอนได้โดยใช้ประโยคคำสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างการสอน Past tense ในชั้นเรียนระดับค่อนข้างสูง

Teacher: Ingrid, walk to the blackboard. (Ingrid gets up and walks to the blackboard.)

Teacher: Class, if Ingrid walked to the blackboard, stand up. (The class stands up.)

Teacher: Ingrid, write your name on the blackboard, (Ingrid writes her name on the blackboard.)

Teacher: Class, if Ingrid wrote her name on the blackboard, sit down. (The class sits down.)

4.3.2 การสลับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

ในขั้นแรก ผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำสั่งแก่ผู้เรียน เช่น ให้ชี้ไปที่หน้าต่าง ให้เดินไปที่หน้าต่าง และให้แตะที่หน้าต่าง เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้นแล้ว ก็จะให้คำสั่งจำนวนมาก และเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้ ตัวอย่าง เช่น

1. Go back to your seat.
2. Sit down.
3. Take out your bag.
4. Take out a crayon.
5. Take out a piece of paper.
6. Draw a picture.
7. Write your name on the picture.
8. Go to the wall.
9. Glue it on the wall.

คำสั่งที่เป็นลำดับเช่นนี้เรียกว่า action sequence กิจกรรมในห้องเรียนหลายๆ อย่าง เช่น การวาดรูป สามารถนำมาแบ่งเป็นขั้นตอนลำดับก่อนหลัง เพื่อใช้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คือการใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด หลังจากได้เรียนไปแล้วระยะหนึ่ง ผู้เรียนมีโอกาเป็นผู้พูดประโยคคำสั่ง และออกคำสั่งให้ผู้สอนหรือเพื่อนๆ ในชั้นปฏิบัติตามคำสั่งได้ และเมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้นแล้วก็จะให้คำสั่งจำนวนมาก และเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้

สรุปความว่า การใช้คำสั่งต่างๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คำสั่งต่างๆ ทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติตาม การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน ทำให้คำสั่งนั้นมี

อัชเชอร์ (สันธยาพงษ์ ยาท่วม. 2538 : 24 อ้างอิงจาก Asher. 1979: 24 – 25) กล่าวว่า หลักการสำคัญของวิธีสอนนี้คือ การสอนโดยประโยคคำสั่ง ผู้สอนจะพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ พร้อมแสดงท่าทางของคำกริยาในการปฏิบัติประโยคคำสั่งนั้นๆ ซ้ำประมาณ 2 – 3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีแบบอย่างจากผู้สอนได้ ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน โดยครูพูดประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมแสดงท่าทางประกอบ 2-3 ครั้ง ให้นักเรียนฟัง และแสดงท่าทางปฏิบัติพร้อมๆ กับครูโดยไม่ต้องพูด

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อนักเรียนสามารถฟังและเข้าใจคำสั่งแล้ว ครูจะใช้ประโยคคำสั่งสั่งให้นักเรียนแสดงออกด้วยท่าทางปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยไม่ต้องดูแบบจากครู

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ ครูจะเป็นผู้สังเกตการปฏิบัติการแสดงออกตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนโดยการพูด หรือแสดงการชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง หรือให้คำแนะนำแก้ไข เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ และไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนการสอนได้

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยการใช้กิจกรรมเสริม ได้แก่ การให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของศัพท์ ทำแบบฝึกหัดเสริม มีการเล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนภาษาโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนั้น มีลำดับขั้นตอนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มจากการสาธิตโดยให้ครูผู้สอนเป็นต้นแบบ ผู้เรียนเริ่มรับประสบการณ์ตรงด้านการฟัง และจนเมื่อผู้เรียนแสดงความเข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนแสดงให้ดูแล้ว จึงให้ผู้เรียนพูดและปฏิบัติ โดยไม่มีการเร่งให้ผู้เรียนพูดโดยที่ยังไม่มีความพร้อม นอกจากนี้ กิจกรรมเสริมที่ใช้ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนยังน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษา และในตอนท้ายชั่วโมง ผู้เรียนยังได้ฝึกทักษะอ่านและเขียนด้วยการทำแบบฝึกหัดอีกด้วย

4.5 สรุปลักษณะข้อดี และข้อด้อยของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ลักษณะการเรียนการสอนโดยวิธี T.P.R. เป็นวิธีการที่ได้ผลมากวิธีหนึ่งในการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาจสรุปข้อดี และข้อด้อยได้ดังนี้

4. 5.1 ข้อดีของวิธีสอนแบบ T.P.R

1. ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศโดยตรงจากการปฏิบัติ ไม่เสียเวลาในการเรียนอธิบายความหมายของศัพท์หรือประโยค ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กระดับเริ่มเรียน

ลักษณะการเรียนการสอนโดยวิธี T.P.R. เป็นวิธีการที่ได้ผลมากวิธีหนึ่งในการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาจสรุปข้อดี และข้อด้อยได้ดังนี้

4. 5.1 ข้อดีของวิธีสอนแบบ T.P.R

1. ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศโดยตรงจากการปฏิบัติ ไม่เสียเวลาในการเรียนอธิบายความหมายของศัพท์หรือประโยค ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กระดับเริ่มเรียน
2. ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันเป็นส่วนมากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง วิธีสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นวิธีที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในปัจจุบัน คือ เป็นวิธีที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เป็นวิธีสอนที่ไม่เป็นธรรมชาติการเรียนรู้อาษา คือสอนตามลำดับทักษะ การฟัง พูด อ่าน และ เขียน คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนในการที่จะพัฒนาแต่ละทักษะ
4. เป็นวิธีสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
5. ในด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างประโยคคำสั่ง เป็นโครงสร้างพื้นฐานของโครงสร้างประโยคต่างๆ ฉะนั้นการสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงนับว่า เป็นวิธีการสร้างความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานที่ดีมากให้แก่ผู้เรียน
6. ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดน้อย หรือแทบไม่มีเลย เพราะผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนได้แสดงให้ดูแล้ว
7. การให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทันทีทำให้ครูไม่ต้องรอคอยคำตอบเหมือนการสอนวิธีอื่นๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อหน่ายในห้องเรียน ดังนั้นการสอนด้วยวิธีนี้จึงช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน บทเรียนมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถป้อนข้อมูลกลับได้อย่างรวดเร็ว
8. ช่วยให้เกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวร และต่อเนื่องไปยังทักษะอื่นๆ ได้อย่างทันที เพราะการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ท่าทางตอบสนองสิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้นทำให้ผู้เรียนต้องใช้ประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อในการเรียนรู้
9. เป็นวิธีการสอนที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของสมอง จึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและสมบูรณ์
10. ครูสามารถประเมินผลการเรียนได้อย่างรวดเร็ว และทำได้ตลอดเวลา สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายที่สอนได้เป็นอย่างดี

4.5.2 ข้อดีของวิธีสอนแบบ T.P.R.

1. การสอนทักษะทางภาษาที่สลับซับซ้อน เช่น ทักษะการพูดและการเขียน วิธีสอนแบบ T.P.R. นี้อาจจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร
2. วิธีสอนแบบนี้ครูจะต้องมีการเตรียมตัว และวางแผนในการใช้ประโยคคำสั่งในการสอนเป็นอย่างดี คือจะต้องเป็นขั้นตอนต่อเนื่องกัน และพยายามทำให้เกิดความสนุกสนาน มิฉะนั้นอาจเกิดปัญหา คือ เมื่อใช้วิธีนี้ซ้ำซากติดต่อกันนานๆ นักเรียนอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายได้

จากบทสรุปดังกล่าว อาจกล่าวสรุปสั้นๆ ได้ว่า ข้อดีของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คือ ไม่เสียเวลาในการเรียนมากนัก ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันเป็นส่วนมากในชีวิตประจำวัน เป็นวิธีสอนที่ไม่เป็นธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียน มีข้อผิดพลาดน้อยเพราะมีตัวอย่างให้ปฏิบัติตาม และครูผู้สอนก็สามารถประเมินผลการเรียนได้อย่างรวดเร็วและทำได้ตลอดเวลา ส่วนข้อดีของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางคือไม่เหมาะกับการสอนทักษะทางภาษาที่สลับซับซ้อน และครูผู้สอนต้องเตรียมแผนการสอนเป็นอย่างดี

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา โดยวิธี T.P.R.

5.1 งานวิจัยในประเทศ

สุดา ชาตรีนันท์ (2528 : 72) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม. 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จังหวัดนนทบุรีที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และการสอนตามคู่มือครู พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของทั้งสองกลุ่มเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

ศศิธร พรหมอินทร์ (2536) ได้ทดลองเปรียบเทียบแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป.6 โรงเรียนบ้านหนองตุ จังหวัดอุดรธานีที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. และวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 28 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมสูงขึ้นภายหลังการทดลอง นั่นคือกลุ่มที่สอนโดยวิธีแบบ T.P.R. มีแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย

พัชรพิมล บุญรณ (2528 : 106) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป. 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบ T.P.R. กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาด้วยการสื่อสาร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้น ป. 5 โรงเรียนดอนมดแดง กิ่งอำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบ T.P.R. สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

จุฑามาศ สุธรรมรักษ์ (2541 : 121) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป. 6 โดยใช้กิจกรรมการสอนแบบ T.P.R. โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ ชั้น ป. 6 โรงเรียนอนุบาลวัดพิตุลาราชรังษิยภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ใช้เวลาในการดำเนินการทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบ T.P.R

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

คุนิฮิระ และอัสเชอร์ (Kunihira and Asher. 1965: 277–289) ได้นำวิธีการสอนแบบ T.P.R ไปทดลองสอนภาษาญี่ปุ่นกับนักศึกษาต่างชาติระดับวิทยาลัย โดยใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 24 ชั่วโมง โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากเสร็จสิ้นการสอนแล้วได้ให้ผู้เรียนทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนกระทำตามประโยคคำสั่ง ปรากฏว่ากลุ่มทดลองทำคะแนนความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุม

อัสเชอร์ (Asher. 1972 : 133–139) ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันกับนักศึกษาผู้ใหญ่ในแคนาดา รัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งมีอายุระหว่าง 17–60 ปี จำนวน 11 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง รวม 32 ชั่วโมง หลังการทดลองปรากฏว่า เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมสองกลุ่ม ปรากฏผลดังนี้

ทักษะการฟัง ใช้ข้อสอบวัดความเข้าใจในการฟัง จำนวน 58 ข้อ ข้อสอบทั้งหมดเป็นเรื่องที่มีคำศัพท์ที่ผู้เรียนทั้งสามกลุ่มเรียนมาแล้ว กลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนแบบทดสอบการฟังได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่หนึ่ง แม้แต่การเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่สองซึ่งผ่านการเรียนภาษาเยอรมันมากกว่า 80 ชั่วโมง กลุ่มทดลองก็ยังคงทำคะแนนได้สูงกว่าเช่นเดียวกัน

ทักษะการอ่านใช้ข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านจำนวน 37 ข้อ แม้ว่าคะแนนการอ่านจะไม่แตกต่างกันเมื่อเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่ม แต่ก็เป็นที่น่าประหลาดใจว่า แม้ว่าในกลุ่มทดลองจะไม่มีการสอนอ่านอย่างเป็นระบบ แต่ผลก็แสดงให้เห็นว่ามีการถ่ายโอนทางบวก

150 ชั่วโมง และมีความสามารถในการทดสอบการอ่านได้เท่ากัน และหลังจากการสอนด้วยวิธีการ T.P.R. อีก 45 ชั่วโมงพบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. นั้นมีความสามารถในทุกทักษะมากกว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยวิธี Audio – Lingual ในเวลา 150 ชั่วโมง ถึง 50 %

แกรี่ (Gary. 1975) ได้ทำการทดสอบนักเรียนที่เรียนภาษาสเปนเป็นภาษาต่างประเทศภายใน ระยะเวลากว่า 5 เดือน กลุ่มทดลองเหล่านี้ไม่ได้ฝึกทักษะการพูดเลยตลอดช่วงเวลา 14 สัปดาห์แรกแต่ใช้วิธีการ “โต้ตอบด้วยท่าทาง” แทน นักเรียนกลุ่มนี้ไม่ถูกบังคับให้พูดมากใน 7 สัปดาห์ ต่อมาผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองพัฒนาทักษะการฟังได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม และมีความสามารถด้านทักษะการพูดเท่ากัน ถึงแม้ว่ากลุ่มควบคุมจะได้รับการฝึกฝนทักษะการพูดมากกว่าก็ตาม

จากผลของงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศแล้วจะพบว่าผู้เรียนได้พัฒนาทักษะต่างๆมากขึ้น โดยเฉพาะทักษะการฟังและพูดซึ่งได้ส่งผลต่อทักษะการอ่านและการเขียนได้ด้วยเช่นกันและยังช่วยเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าวิธีการนี้สามารถนำไปใช้กับผู้เรียนทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย เนื่องจากวิธีการนี้ไม่ได้เน้นเรื่องของไวยากรณ์ แต่เน้นเรื่องของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันให้ผู้เรียนเป็นอิสระ และเน้นการโต้ตอบโดยการกระทำหรือท่าทางซึ่งกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกนั้นจะเน้นความสนุกสนาน ลดความเครียดของผู้เรียนเป็นหลัก

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเอารูปแบบวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการทดลอง เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองท่าทางต่อความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธธา รูปแบบการเรียนการสอน ทฤษฎีการเรียนรู้ แนวคิดต่างๆ ตลอดจนงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น จะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการออกแบบเนื้อหาแผนการสอน และการคิดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน และเพื่อความเที่ยงตรงในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. ระยะเวลาในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนทุกคนที่กำลังจะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา ตำบลท่าพระยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในช่วงภาคเรียนฤดูร้อน ก่อนเปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 16 คน

2. ระยะเวลาในการวิจัย

ดำเนินการทดลองในช่วงภาคฤดูร้อนก่อนเปิดภาคเรียนตามปกติของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ใช้เวลาเรียนวันละ 1 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการสอน จำนวน 15 แผน (ภาคผนวก ก หน้า 54)

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (ภาคผนวก ข หน้า 101)

3.3 แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ภาคผนวก ค หน้า 111)

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แผนการสอน (ภาคผนวก ก หน้า 54)

แผนการสอนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนทั้งหมด 15 แผน แผนละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง ใช้เวลาทดลองทั้งสิ้นจำนวน 3 สัปดาห์ ละ 1 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง ใช้สอนตั้งแต่คาบเรียนที่ 1 จนถึงคาบเรียนที่ 15 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเองตลอดระยะเวลาของการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ

4.1.1 ศึกษาภาษาที่ใช้ในห้องเรียนที่จะทำให้การเรียนการสอนในรายวิชาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนราบรื่น แล้วคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนโดยมุ่งถึงประโยชน์ที่นักเรียนต้องใช้เป็นประจำ ทั้งขณะเรียนในห้องเรียนและทำกิจกรรมนอกห้องเรียน

4.1.2 จัดหมวดหมู่ของเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลอง โดยแบ่งออกตามลักษณะของการใช้ในแต่ละหมวด หรือแต่ละกิจกรรม

4.1.3 นำเนื้อหาที่คัดเลือก และจัดเรียงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของเนื้อหา

4.1.4 เขียนแผนการสอนจำนวน 15 แผน โดยใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางตามหลักการของ อັชเชอร์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

-ขั้นก่อนการสอน (Pre-activities) เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ ใคร่ปฏิบัติตามเนื้อหา และเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเรียน

-กิจกรรมระหว่างการสอน (While-activities) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกับสิ่งที่กำลังได้รับการฝึกฝน เพื่อให้สามารถนำภาษาที่ฝึกไปใช้ในสถานการณ์จริง

-กิจกรรมหลังการสอน(Post-activities)เพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน

4.1.5 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน (ภาคผนวก ข หน้า 101)

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและพูดนี้ ได้แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นการวัดความสามารถในการฟัง เป็นข้อสอบแบบปรนัยจำนวน 30 ข้อ ลักษณะของข้อสอบคือนักเรียนฟังคำสั่งจากครูแล้วปฏิบัติตาม และฟังคำสั่งแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องในใบงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบปากเปล่าเพื่อวัดความสามารถในการพูด มีจำนวน 5 ข้อ ลักษณะของข้อสอบคือ ครูจะสร้างสถานการณ์ขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษา หรือออกคำสั่งให้คนอื่นปฏิบัติตาม

แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบก่อนและหลังการสอน เพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง แบบทดสอบนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการทดสอบด้วยตนเอง โดยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนตามลำดับดังต่อไปนี้

4.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษจากแหล่งข้อมูลดังต่อไปนี้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ. 101) ทักษะการฟัง ของ สุดา ขาตรีนันท์ (ปริญญานิพนธ์ 2528 : 142-143) แบบทดสอบปากเปล่าวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของ สนธยา ยาท่วม (ปริญญานิพนธ์ 2538 : 184 - 185) การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2539) การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา (ลำอาง หิรัญบุรณะ. 2542) การพัฒนาข้อทดสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2543) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและพูด ของ มณฑนา พันธุ์ดี (สารนิพนธ์ 2543 : 100) แล้วประมวลแนวคิดเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

4.2.2 ศึกษาภาษา และวิเคราะห์เนื้อหา ตลอดจนจุดประสงค์การเรียนรู้ของเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เพื่อนำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

4.2.3 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง และนำมาแก้ไขปรับปรุง

4.2.4 นำข้อสอบที่แก้ไขไปใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

4.3 แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ภาคผนวก ค หน้า 111)

แบบประเมินตนเองนี้เป็นลักษณะตามส่วนประเมินค่า 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก พอใช้ น้อย และน้อยที่สุด ในระหว่างดำเนินการทดลองนั้นจะใช้แบบประเมินเหล่านี้ทั้งสิ้นจำนวน 3 ครั้งคือ หลังจบสิ้นการสอนแผนการสอนที่ 5 10 และ 15 โดยผู้เรียนเป็นผู้ทำแบบประเมินด้วยตนเอง

เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองเป็นเด็กเล็กยังอ่านหนังสือไม่คล่อง ผู้วิจัยได้อำนวยความสะดวกให้กับนักเรียนดังนี้คือ อ่านคำถามในแบบสอบถามที่ละเอียดพร้อมทั้งอธิบายรายละเอียด และยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจ ก่อนที่จะใส่เครื่องหมายลงในช่องที่ตนเองชอบ

วัตถุประสงค์ของการใช้แบบประเมินนี้คือ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสมั่นใจและความสามารถของตนเองซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาและมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ

4.3.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาการสร้างแบบสอบถามเพื่อประเมินตนเอง จากหนังสือ การวิจัยเบื้องต้น ของ บุญชุ่ม ศรีสะอาด (2535 : 63 – 71) การพัฒนาการสอน ของ บุญชุ่ม ศรีสะอาด (2537 : 153 – 161) เทคนิควิจัยทางการศึกษา ของ ล้วน และอังคณา สายยศ (2538 : 161 – 165) แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ของ มัณฑนา พันธุ์ดี (สารนิพนธ์ 2543 : 106)

4.3.2 นำแบบประเมินตนเองที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง และนำมาแก้ไขปรับปรุง

4.3.3 ดำเนินการทดลอง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาแปลความหมายค่าเฉลี่ย (Mean) หลังเสร็จสิ้นการทดลองตามแผนการสอนที่ 5 10 และ 15 โดยใช้เกณฑ์แปลความหมายซึ่งปรับมาจาก พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 107 – 108) ดังนี้

4.51 – 5.00	แปลความหมายว่า ระดับความสามารถมากที่สุด
3.51 – 4.50	แปลความหมายว่า ระดับความสามารถมาก
2.51 – 3.50	แปลความหมายว่า ระดับความสามารถปานกลาง
1.51 – 2.50	แปลความหมายว่า ระดับความสามารถน้อย
1.00 – 1.50	แปลความหมายว่า ระดับความสามารถน้อยที่สุด

5. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบ One group Pretest-Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 60 – 61) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T1	X	T2

T1 แทน การสอบก่อนทำการทดลอง

T2 แทน การสอบหลังการทดลอง

X แทน วิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

5.2 การดำเนินการทดลอง

5.2.1 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน (การทดลอง) จุดประสงค์ของการเรียน (การทดลอง) และวิธีประเมินผลการเรียน (การทดลอง)

5.2.2 ทำการสอบก่อนการเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

5.2.3 ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนตามแผนการสอนที่จัดทำขึ้น ใช้เวลาในการทดลอง 15 คาบๆ ละ 1 ชั่วโมง

5.2.4 ให้นักเรียนประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในคาบที่ 5, 10 และ 15 เสร็จแล้วนำมาตรวจเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

5.2.5 ทำการทดสอบหลังการเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง

5.2.6 ตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

5.2.7 สรุปผล และอภิปรายผล

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ยและ T (test) แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Dependent) โดย

6.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรค่าเฉลี่ยจากคะแนนที่แจกแจงความถี่ (Frequency) ในแต่ละข้อความของแบบประเมินตนเองในการวัดความสามารถการฟังและการพูดของนักเรียน

6.2 ทดสอบค่า T (test) แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Dependent) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อเตรียมเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ทำการทดลองกับนักเรียนก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธาดำบลท่าพระยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในช่วงภาคฤดูร้อน ก่อนเปิดภาคเรียนตามปกติ ประจำปีการศึกษา 2547 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวนรวมทั้งสิ้น 16 คน ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 คาบ รวมทั้งสิ้น 15 คาบ การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ส่วนที่ 2 การประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N= แทนจำนวนคู่ของข้อมูล

df= ค่าองศาของความเป็นอิสระ

Std. = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t= เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความสามารถจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง โดยนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ T-Test แบบ Dependent โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูป (SPSS) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ผลการทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการเรียน
ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error
หลัง	68.875	16	5.3151	1.3288
ก่อน	41.375	16	4.1613	1.0403

Paired Differences								
95% Confidence Interval of								
the Difference								
	Mean	Std. Deviation	Std. Error	Mean	Lower	Upper	t	Sig. (2-tailed)
หลัง ก่อน	24.50	3.78	0.94		22.48	26.51	25.95**	.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังจากทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนที่ 2 การประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนในแบบสอบถามเพื่อศึกษาความแตกต่างในการประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนรวม 3 ระยะ กล่าวคือเมื่อจบเนื้อหาการเรียนการสอนของแผนการ

สอนที่ 5 10 และ 15 ซึ่งใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือระดับ 1 - 5 โดยกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยในการแปลความหมายไว้ดังนี้

4.51 – 5.00	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนมากที่สุด
3.51 – 4.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนมาก
2.51 – 3.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนปานกลาง
1.51 – 2.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนน้อย
1.00 – 1.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ดังแสดงตามตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 ผลการประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

เนื้อหา	ค่าเฉลี่ย		
	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3
1. จันทฟังเรื่องแล้วเข้าใจ	3.38	3.56	4.75
2. จันทฟังแล้วทำตามได้	2.94	3.75	4.44
3. จันทพูดเลียนแบบได้ถูกต้อง	2.69	3.81	4.75
4. จันทพูดตอบครูและเพื่อนได้	2.81	3.88	4.50
5. จันทพูดในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้	2.69	3.50	4.56
6. จันทพูดให้เพื่อนเข้าใจและสั่งเพื่อนได้	2.88	3.53	4.81
7. จันทชอบพูดและแสดงท่าประกอบ	2.63	3.88	4.94
8. จันทเรียนแล้วสนุก	3.06	3.88	4.81
9. จันทสามารถทำงานให้สำเร็จโดยเร็วและออกมาดี	2.94	3.75	4.69
ค่าเฉลี่ย	2.89	3.74	4.69

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในการประเมินตนเองของนักเรียนมีความเปลี่ยนแปลงในด้านความสามารถในการฟัง-พูด และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางเพิ่มขึ้นโดยลำดับ ดังนี้

ระยะที่ 1 อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 2.89

ระยะที่ 2 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.74

ระยะที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.69

จากแบบประเมินตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางข้างต้น สามารถจำแนกเป็น 3 ส่วนคือ

ข้อ 1 – 2 เป็นการประเมินความสามารถในด้านการฟังภาษาอังกฤษ

ข้อ 3 – 6 เป็นการประเมินความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ

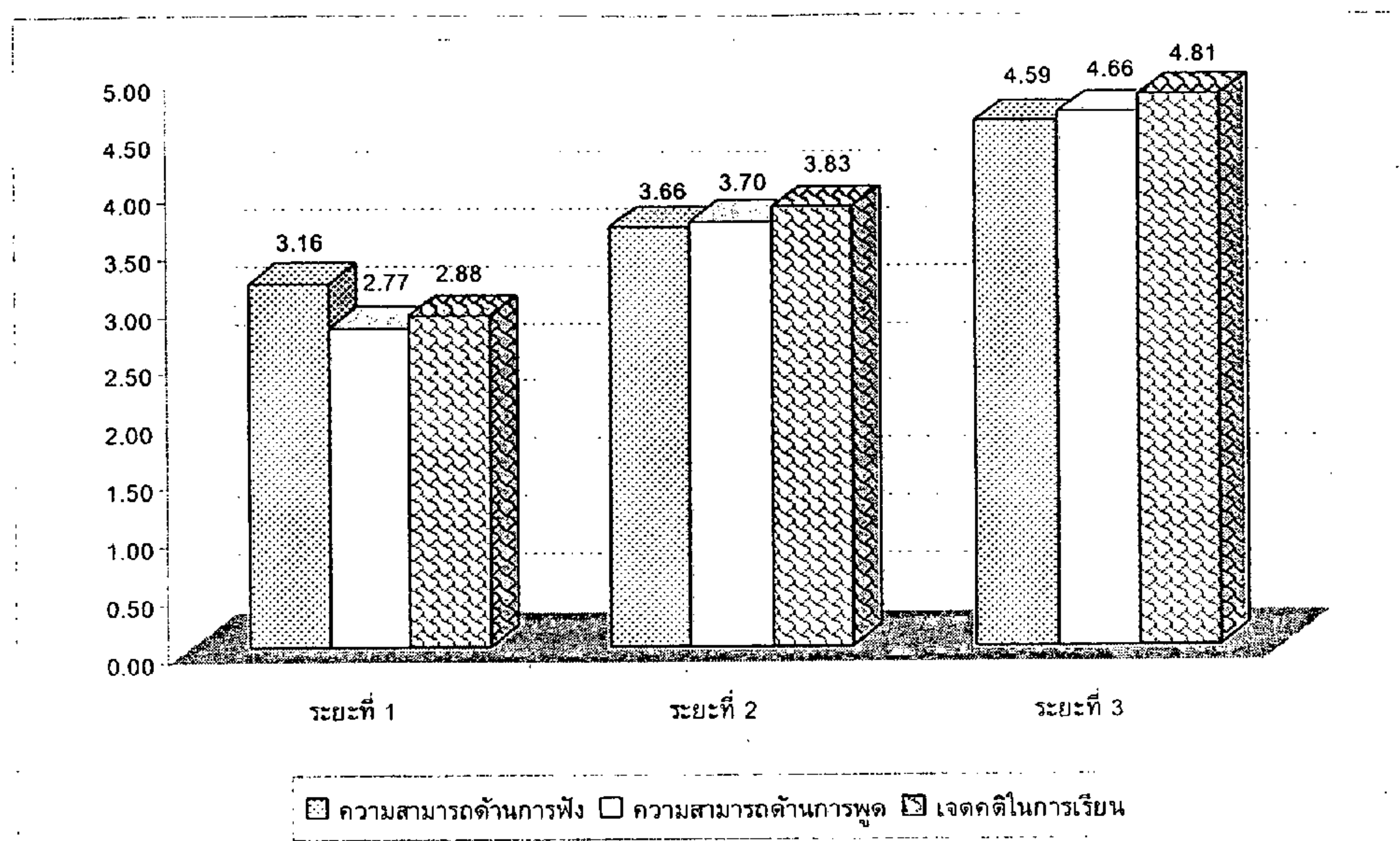
ข้อ 7 – 9 เป็นการประเมินเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์จากการจำแนกเป็นความสามารถโดยเฉลี่ยในแต่ละด้าน รวมทั้งเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ระยะ ปรากฏตามตาราง 3 และแผนภูมิ 1 ดังนี้

ตาราง 3 ผลการประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูด และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ระหว่างระยะที่ 1 ถึง ระยะที่ 3

	ระยะที่ 1		ระยะที่ 2		ระยะที่ 3	
	ค่าเฉลี่ย	แปรผล	ค่าเฉลี่ย	แปรผล	ค่าเฉลี่ย	แปรผล
ด้านการฟัง	3.16	มาก	3.66	มาก	4.59	มากที่สุด
ด้านการพูด	2.77	ปานกลาง	3.70	มาก	4.66	มากที่สุด
เจตคติ	2.88	ปานกลาง	3.83	มาก	4.81	มากที่สุด

จากตาราง 3 สามารถแสดงให้เห็นชัดเจนดังแผนภูมิ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 การประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูด และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

จากตาราง 3 และแผนภูมิ 1 จะเห็นได้ว่าการประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางทั้ง 3 ด้านเพิ่มขึ้นทุกระยะตามลำดับ และเมื่อศึกษาภาพรวมของค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านจะพบว่าเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นชัดเจนมากเมื่อเทียบกับระยะที่ 1 คือ จาก 2.88 เพิ่มขึ้นมาที่ 4.81 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับด้านที่เหลืออีก 2 ด้าน จากค่าเฉลี่ยด้านเจตคติที่เพิ่มสูงขึ้นทุกระยะตามลำดับนี้ ส่งผลให้ความสามารถในด้านการฟังและการพูดเพิ่มขึ้นทุกระยะอย่างน่าพอใจ สำหรับความสามารถด้านการฟังและพูดในระยะที่ 1 ความสามารถด้านการฟังสูงกว่าด้านการพูด คืออยู่ในระดับมากและปานกลางตามลำดับ แต่ในระยะที่ 2 และ 3 ความสามารถทั้งสองด้านอยู่ในระดับเดียวกันคือ มากและมากที่สุดตามลำดับ โดยค่าเฉลี่ยด้านการพูดสูงกว่าการฟังเล็กน้อย แสดงว่าการทดลองโดยใช้ T.P.R. นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดมากกว่าการฟังซึ่งเป็นไปตามพัฒนาการตามธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่การฟังมาก่อนการพูด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางต่อความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธธา

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนทุกคนที่กำลังจะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธธา ตำบลท่าพระยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวนรวมทั้งสิ้น 16 คน

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในช่วงภาคฤดูร้อน ก่อนเปิดภาคเรียนตามปกติของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ใช้เวลาเรียนวันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนที่เน้นวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางจำนวน 15 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
3. แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ทดสอบผู้เรียนก่อนการทดลอง โดยใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง

2. ระหว่างทำการทดลอง นักเรียนทำแบบประเมินตนเองหลังการสอนตามแผนการสอนที่ 5 10 และ 15

3. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกับก่อนการทดลอง และใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองโดยการนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และ ค่าที (t-test) โดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป (SPSS) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านความสามารถของผู้เรียนก่อน และหลังการทดลอง

2. นำผลข้อมูลจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนมาศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างด้านความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนรวม 3 ระยะ กล่าวคือ เมื่อจบเนื้อหาการเรียนการสอนของแผนการสอนที่ 5 10 และ 15 โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือระดับ 1 - 5 แล้วแปลค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถและเจตคติดังนี้

4.51 – 5.00	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนมากที่สุด
3.51 – 4.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนมาก
2.51 – 3.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนปานกลาง
1.51 – 2.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนน้อย
1.00 – 1.50	มีความสามารถหรือเจตคติที่ดีในการเรียนน้อยที่สุด

3. นำผลข้อมูลจากแบบประเมินตนเองมาสรุปแล้วเขียนเป็นเรียงความ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา ตำบลท่าพระยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม สรุปผลได้ดังนี้

1. จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่าความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียน

มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตาราง 1 หน้า 35)

2. จากการประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากจบการทดลองตามแผนการสอนที่ 5 10 และ 15 พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูด และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีการเปลี่ยนแปลงในทุกระยะของการทดลอง กล่าวคือตั้งแต่ระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 3 ค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นตามลำดับ คือจากปานกลาง ไปหามาก และมากที่สุด นั่นคือ 2.89 , 3.74 และ 4.69 ตามลำดับ (ดูตาราง 2 หน้า 36, ตาราง 3 หน้า 37 และ แผนภูมิ 1 หน้า 38)

อภิปรายผล

ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ภายหลังทำการทดลองสอนเป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 คาบ รวม 15 คาบ มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. ความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1.1 วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

1.2 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสามารถนำมาใช้เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ นักเรียนก่อนการเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรนานาชาติ

1.3 บรรยากาศการเรียนการสอนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นย่อย ดังนี้

1.1 วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

จากตารางการวิเคราะห์ข้อมูลเห็นได้ชัดว่า พัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ จากผลการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏว่าความสามารถในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตาราง 1 หน้า 35) และจากตารางการประเมินตนเองของนักเรียน (ดูตาราง 2 หน้า 36, ตาราง 3 หน้า 37 และแผนภูมิ 1 หน้า 38) แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนว่า นักเรียนมีพัฒนาการในด้านการเรียนที่ดีขึ้นตามลำดับอย่างค่อยเป็นค่อยไปจากระดับปานกลาง ไปสู่ระดับมาก และมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีขั้นตอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือเริ่มจากให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังก่อน โดยมีครูผู้สอนเป็นต้นแบบแสดงท่าทาง และออกเสียง จนกระทั่งนักเรียนมีประสบการณ์การฟังมากพอสมควรจึงเริ่มให้พูด ดังจะเห็นได้จากแผนการสอนที่ครูผู้สอนได้เตรียมไว้ในแต่ละชั่วโมง ครูผู้สอนได้แบ่งออกเป็นขั้นตอนถึงแม้ว่าจะใช้เทคนิคต่างๆ แต่ผู้สอนก็ยึดหลักใหญ่คือ เริ่มบทเรียนจากการฝึกฟัง ฝึกปฏิบัติตาม แล้วจึงพัฒนาไปสู่การพูดตามหลักการสอนของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเหมาะสมกับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดของ อัชเชอร์ (Asher, 1979: 4) ที่กล่าวว่าวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ สามารถพัฒนานักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี และเป็นวิธีการที่ไม่ฝืนธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา และตรงกับแนวคิดของ บราวน์ (Brown, 1984: 105-109) ที่กล่าวว่าทักษะการฟังเป็นทักษะแรกที่เกิดตามธรรมชาติ และเป็นพื้นฐานที่จะพัฒนาความสามารถของทักษะภาษาด้านอื่นๆ ให้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ ดอฟฟ์ (Doff, 1991: 198 - 199) และ อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1993: 205 - 206) ได้กล่าวไว้ว่าทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นในการเรียนภาษาที่ต้องพัฒนาก่อนการพูด ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่นๆ

นอกจากนี้ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดในขณะที่ยังไม่พร้อมนั่นเอง ตรงกับทฤษฎีของ อัชเชอร์ (Asher, 1979: 5 - 9) ที่กล่าวว่าภาษาที่สองด้วยความมั่นใจนั้นนักเรียนต้องฟังภาษานั้นๆ

อย่างถูกต้อง ชัดเจนและแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด และไม่ควรพยายามบังคับให้นักเรียนพูดในขณะที่กำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะในการฟังอยู่ นักเรียนแต่ละคนจะเริ่มพูด และสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติเมื่อมีความพร้อม

1.2 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสามารถนำมาใช้เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนก่อนการเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา หลักสูตรนานาชาติ

ก่อนการวิจัย ผู้วิจัยประสบปัญหาคือ เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าเรียนโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรนานาชาติ ในรายวิชาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน นักเรียนขาดความสามารถในการด้านการฟัง-พูด นักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ และไม่สามารถพูดตอบโต้เป็นภาษาอังกฤษได้ เป็นเหตุให้นักเรียนไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ ในการสื่อสารได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรียนกับครูชาวต่างชาติโดยตรงจึงเกิดปัญหาในการสื่อสารในขณะที่ทำการสอน ทำให้การส่งถ่ายข้อมูลจากครูผู้สอนไปสู่ผู้เรียน ติดขัด และทำให้กระบวนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร แต่จากการติดตามผลหลังการวิจัยนี้ เมื่อเปรียบเทียบผลกับปีการศึกษาที่ผ่านมา ก่อนการวิจัย และจากการสัมภาษณ์ ครูผู้ช่วยคนไทยที่สอนประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้ผ่านการเตรียมความพร้อมด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่านักเรียนสามารถเข้าใจคำสั่งภาษาอังกฤษ และปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องในระดับที่น่าพอใจ นักเรียนสามารถพูดตอบโต้กับครูผู้สอนด้วยประโยคภาษาสื่อสารง่ายๆ ทำให้การเรียนการสอนราบรื่น ตั้งแต่ช่วงแรกๆ ของการเปิดภาคเรียน จึงกล่าวได้ว่า การใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหา และเป็นการสนองตอบต่อการเรียนการสอนก่อนการเริ่มเข้าศึกษาในชั้นเรียนตามปกติของโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรนานาชาติ

ทั้งนี้ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ ได้เตรียมความพร้อมให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่จำเป็นต่อการสื่อสารในเบื้องต้น รวมทั้งมีการฝึกฝนที่เพียงพอ ทำให้นักเรียนจดจำสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วได้อย่างเป็นอย่างดี โดยสังเกตจากระหว่างทำการทดลอง พบว่านักเรียนสามารถออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติ และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสัปดาห์ที่ 2 และ 3 ของการทดลอง แสดงให้เห็นว่า หลังจากนักเรียนได้รับการฝึกฝนด้านการฟังมากพอสมควร ได้เห็นตัวอย่างการปฏิบัติจากครูผู้สอนและนักเรียนตัวแทน จนเกิดความเข้าใจความหมายเหล่านั้น และขณะเดียวกันก็มีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติด้วยตัวเองบ่อยๆ ในที่สุดก็สามารถพูดออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการทดลอง คือค่าเฉลี่ยคะแนนวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตลอดถึงเจตคติในการเรียนดีขึ้นตามลำดับ (ดูข้อมูลตาราง 2 หน้า 36 และ ตาราง 3 หน้า 37)

1.3 บรรยากาศการเรียนรู้การสอนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้สนุกสนานในขณะที่ทำการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี โดยสังเกตได้จากตลอดเวลาที่ทำการทดลอง นักเรียนมีความสนุกสนานตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา เพราะนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยการเล่นเกมส์แสดงท่าทาง ร้องเพลง พร้อมแสดงท่าทางประกอบทุกกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดให้ในแต่ละชั่วโมง ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย สนุกสนาน

นอกจากนี้ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางยังสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน และครูผู้สอนได้เป็นอย่างดี เพราะวิธีการสอนนี้จะเน้นการทำกิจกรรมคู่บ้าง กลุ่มบ้าง ทำงานเป็นกลุ่มใหญ่บ้าง มีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่มย่อย ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยกันแก้ไขปัญหาภายในกลุ่ม ทำให้บรรยากาศสนุกสนาน ไม่เครียด จากกิจกรรมและบรรยากาศการเรียนการสอนดังกล่าวนี้เองทำให้ค่าเฉลี่ยจากแบบประเมินตนเอง โดยเฉพาะในด้านเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นตามลำดับ และอยู่ในระดับสูงตั้งแต่สัปดาห์แรกๆ ของการทดลอง (ดูตาราง 2 หน้า 36 ข้อ 8 และ 9 และ ตาราง 3 หน้า 37) ซึ่งให้เห็นว่า บรรยากาศการเรียนรู้การสอนที่สนุกสนานมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุมิตรา อังวัฒนกุล ว่าจุดมุ่งหมายของวิธีสอนนี้ เน้นให้ผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนุกสนาน และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 85)

1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเล็กที่เพิ่งจบจากระดับชั้นอนุบาล ความสามารถในการอ่านหนังสือยังไม่เพียงพอที่จะใช้สื่อการสอนที่เป็นตัวอักษรได้ คือ นักเรียนยังไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ ฉะนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จึงใช้รูปภาพเป็นส่วนประกอบหลัก คือใช้รูปภาพเพื่อสื่อความหมายแทนคำพูด

ผู้วิจัยได้ใช้รูปภาพประกอบการทดลองทุกกระบวนการทดลอง โดยเริ่มตั้งแต่ แบบทดสอบก่อน และหลังการทดลอง ใช้ประกอบการสอนขณะสอนในห้องเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนทุกแผนการสอน รูปภาพทั้งหมดนี้ได้ออกแบบมาเพื่อให้สื่อความหมายแทนคำพูดให้ใกล้เคียงกับสิ่งที่ครูพยายามจะสื่อความหมายให้นักเรียนทราบมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และรูปภาพส่วนใหญ่จะเป็นรูปการ์ตูนเด็กนักเรียนที่มีวัยใกล้เคียงกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และจากการสังเกตบรรยากาศในระหว่างการใช้ภาพเหล่านี้ พบว่าทุกครั้งที่ใช้รูปภาพประกอบการสอน นักเรียนจะสนุกสนานกับการที่ได้

เห็นรูปการตูนในอริยาบถต่างๆ มีการวิจารณ์ พูดคุยถึงภาพที่ตนเองเห็นกับเพื่อนคนอื่นๆ ทำท่าทางล้อเลียนการตูนในภาพ บางครั้งหลังจากสอนเสร็จแล้ว นักเรียนบางคนมาขอยืมภาพของครูเพื่อเอาไปทายเล่นกับเพื่อนๆ หรือเอาไปเป็นต้นแบบในการวาดตาม และจากการที่รูปภาพต่างๆ สามารถดึงดูดใจ และทำให้นักเรียนสนใจบทเรียนได้นี้เอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน หรือค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะต่างๆ มีพัฒนาการที่สูงขึ้นตามลำดับอย่างน่าพอใจ

ในส่วนของแผนการสอนนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาบางส่วนจากหลักสูตรของโรงเรียนที่นักเรียนจะต้องใช้เมื่อเข้าเรียนจริง และบางส่วนได้จากประสบการณ์ตรงจากการที่ผู้วิจัยได้เป็นครูผู้สอนประจำโรงเรียนแห่งนี้ในปีการศึกษาที่ผ่านมา (ปีการศึกษา 2546) ได้พบปัญหาที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน จึงได้คัดเนื้อหาส่วนที่จำเป็น และมากำหนดในการเขียนแผนการสอน เพื่อให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะเรียนในโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรนานาชาติได้ และในการจัดวางเนื้อหานั้น ผู้วิจัยได้พยายามจัดวางเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลองให้ครอบคลุมในส่วนที่นักเรียนจะต้องใช้ และประกอบอยู่เป็นประจำมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วยเวลาทดลองอันจำกัด และเนื้อหาส่วนใหญ่จะมีขั้นตอนเกี่ยวเนื่องกัน และจัดเรียงจากง่ายไปหาซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเข้าใจง่าย จำง่าย และสามารถนำไปใช้ได้จริง เช่น การฟังคำสั่งและตอบโต้กับครูผู้สอน ภาษาที่ใช้ขณะทำกิจกรรมในและนอกห้องเรียน ตลอดจนกิจวัตรที่นักเรียนทำอยู่เป็นประจำ เป็นต้น ทำให้นักเรียนเรียนสนุก สามารถจดจำประโยคคำสั่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว สังเกตได้จากแบบฝึกหัดท้ายชั่วโมง นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดถูกเกือบทุกข้อ และนักเรียนยังนำประโยคคำสั่งต่างๆ ที่เรียนในห้องเรียนไปใช้นอกชั้นอีกด้วย จึงส่งผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นตามลำดับอย่างน่าพอใจ

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

2.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

2.1.1 ถ้านำกิจกรรมนี้ไปใช้ควรปรับเนื้อหาทางภาษาให้เหมาะสมกับระดับและวัยของนักเรียน ควรมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรม เช่น ทำกิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่มย่อย และกิจกรรมกลุ่มใหญ่ โดยการจัดที่นั่งของนักเรียนให้มีที่ว่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้สะดวกต่อการเคลื่อนไหว และอาจเปลี่ยนบรรยากาศการเรียน ด้วยการออกไปสอนนอกชั้นเรียนในกลุ่มคำสั่งที่ต้องเคลื่อนไหวซึ่งต้องใช้เนื้อที่มาก

2.1.2 การเลือกเนื้อหาที่จะสอนควรคำนึงถึงลำดับขั้นตอนของความยากง่ายเชื่อมโยงจากสิ่งที่เรียนมาแล้วไปสู่เนื้อหาที่มีความยากหรือซับซ้อนขึ้นจากประโยคสั้นๆ ไปสู่ประโยคที่ยาวขึ้น จากประโยคที่มีรูปแบบไวยากรณ์ที่ไม่ซับซ้อน ไปสู่ประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

2.1.3 ผู้สอนควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง การแสดงท่าทาง การแสดงใบ้ การวาดภาพระบายสี การใช้เพลง และท่าทางประกอบการสอน และควรเตรียมกิจกรรมที่แปลกใหม่ และท้าทายให้เพียงพอ

2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.2.1 ควรทำการทดลองควบคู่กับวิธีการสอนอื่นๆ เพราะการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพียงอย่างเดียวอาจทำให้ความตื่นเต้นสนุกสนานในการเรียนภาษาลดลง ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่า ถ้าหากนำวิธีการสอนแบบอื่นมาใช้ร่วมกับวิธีการสอนแบบ T.P.R. แล้ว นักเรียนจะมีความสามารถและประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาเพิ่มขึ้นหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

2.2.2 ควรทำการวิจัยเรื่องนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่งกับเด็กที่ระดับต่ำกว่านี้คือในระดับชั้นอนุบาล 1- 3 (อายุระหว่าง 3-5 ขวบ) เนื่องจากยังไม่พบว่ามี การวิจัยเรื่องนี้กับเด็กที่มีอายุ 3 – 5 ขวบในประเทศไทย เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของเด็กทั้งสองช่วงอายุว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร

2.2.3 ควรทำการวิจัยโดยการใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง-พูดกับนักเรียนในระดับอื่นๆ ที่สูงกว่านี้ เช่น ระดับมัธยมศึกษาหรือในระดับมหาวิทยาลัยที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- จุฑามาศ สุธรรมรักษ์. (2541). การศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ
ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ หก โดยใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบโต้ตอบด้วยสระ.
สารนิพนธ์ ศศ.บ. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- บุญชุ่ม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. สุวีริยานุสรณ์.
- ประนอม สุรัสวดี. (2534) ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- พัชรพิมล บุญรมย์. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่
ที่ 5 ที่เรียนโดยการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับการเรียนโดยการให้การสอนตาม
แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ถ่ายเอกสาร.
- มันทนา พันธุ์ดี. (2543). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง. สารนิพนธ์. ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาสน์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2541). คู่มือการวิจัย : การวิจัยเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สนธยาพรรษ์ ยาท่อม. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและความ
เชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R.ที่พัฒนาตามแนว

- อรรถฐานกับการสอนตามคุ่มมือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศศิธร พรหมอินทร์. (2536). การเปรียบเทียบแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2546). อ้างถึงงานบริการโรงเรียนเอกชน. (Homepage ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน). (Online). Available: http://www.opec.go.th/service/school/set_up/allframe.html. Retrieved March 2, 2004.
- ลำอาจ หิรัญบุรณะ. (2542). การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์.
- สุดา ชาตรีนันท์. (2528). การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและสอนตามคุ่มมือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- อัจนรา วงศ์โสธร. (2538). แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจนรา วงศ์โสธร. (2539). การทดสอบและประเมินผลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Asher James J, Kusudo J, & De Le Torre R. Learning a Second Language through Command The Second Field Test, *The Modern Language Journal*, 1974;4:28 – 32.
- Abbot Gerry & others. (1981). *The Teaching of English as an International Language : A Practical Guide*. London: William Collins Sons.

- Asher, James J. (1982). *Learning Another Language Through Action*. California : Sky Oaks.
- , Children's First Language as Model for Language Learning, *The Modern Language Journal*, 1982;2:33 – 289.
- Bruner, John S. (1969). *The Process of Education*. Cambridge: Harvard University Press.
- Baker Rosalie D. (1987). Using Total Physical Response(T.P.R.) as Part of the Natural Approach, *Method and Techniques That Work Journal*, 1987;2:23-24.
- Byrne, Donn. (1987). *Teaching Oral English*. London: Longman.
- Bowen, Madsen, Harold, Hilferty & Ann. (1995). *TESOL Techniques and Procedures*. Boston. Massachusettes : Heinle& Heinle Publishers.
- Chastain, K. (1976). *Developing Second Language Skills*. Chicago: Rand McNally.
- Carrell, J. (1982). *Testing Communicative Performance*. Oxford : Pergamon Press.
- Chew, Phyllis Ghim, L. (1991). *Why Can't Everyone Speak English?* Forum,1 (January) pp. 43–45.
- Edwards, Aloen Louis. (1954). *Statistical Methods for the Behavioral Sciences*. New York : Rinehart.
- Duker, Sam. (1979). "Listening." *Encyclopedia of Educational Research*. London: Macmillan.
- Finocchiaro, Mary. (1964). *Teaching Children Foreign Language*. New York: McGraw-Hill.
- Freeman, Diane Larsen. (1996). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford : Oxford University Press.
- Harris, David P. (1974). *Teaching English as a Second Language*. Bombay: Tata McGraw-Hill.
- Hilgard, E.R. & Bower, G.H. (1975). *Theories of Learning*. 4th ed. New Delhi: Prentice Hall of India.
- Higgin, John. (1978). *Teaching Listening Comprehension*. London: Longman.
- Hubbard, Peter, & others. (1983). *A Training Course for TEFL*. London: Oxford University Press.
- Kunihira S. & Asher Janes J. (1965). "The Strategy of the Total Physical Response" *An application to Learning Japanese International Review of Applied Linguistics*.
- Landreth, Catherine. (1972). *Preschool Learning and Teaching*. New York: Harper and Row.

McKeating, Douglas. (1981). "Listening –A Neglected Skill." *In The Teaching of English as an International Language: A Practical Guide*, eds. Gerry Abbott and others. London: William Collins Sons.

-----, (1991). *Language Teaching Methodology*. Prentice Hall.

Nicholas, Lukong N. (1988). "Teaching Listening Comprehension." *Forum*, 1 (January) pp. 19-22.

Rivers, Wilga M. (1980). "Hearing and Comprehending," *English Teaching Forum*, 18 (October): 16 – 19.

Rivers, Wilga M., & Mary S. Temperley. (1978). *A Practical Guide to the Teaching of English as a Foreign Language*. New York: Oxford University Press.

Ur, Penny. (1986). *Teaching Listening Comprehension*. Cambridge: Cambridge University Press.

Via, Richard A. Learning by Doing. *Method and Techniques That Work Journal*, 1978;1:18-19.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการสอน

แผนการสอนที่ 1 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้ถูกต้อง

เนื้อหา : Imperative sentences (การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน 1)

Action verbs: sit/ stand/ walk/ go back/ look/ come

1. Sit down.
2. Stand up.
3. Walk to the window.
4. Go back to your seat.
5. Look at the picture.
6. Come this way.

คำศัพท์ : door, picture, sky,

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน
2. ชุดภาพแสดงการกระทำเพื่อสื่อความหมาย

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูบอกให้นักเรียนทุกคนตั้งใจฟังประโยคคำสั่งที่ครูกำลังจะพูด และให้สังเกตท่าทางของครูประกอบไปด้วย โดยครูใช้ประโยคคำสั่งชุดแรก (3 ประโยค) และปฏิบัติให้นักเรียนดู 2 - 3 ครั้ง

(ชุดที่ 1: -Sit down. -Stand up. -Walk to the window.)

1.2 ต่อจากนั้น ครูเลือกนักเรียนออกมาหน้าชั้น 4 คน เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของครูให้เพื่อนๆ ดู เมื่อครูแน่ใจว่านักเรียนทุกคนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้แล้ว ครูจึงเริ่มใช้ประโยคคำสั่งชุดที่สอง (ครูปฏิบัติให้นักเรียนดู 2 - 3 ครั้ง)

(ชุดที่ 2: -Go back to your seat. -Look at the picture. -Come this way.)

1.3 ครูคัดเลือกนักเรียนออกมาหน้าชั้นอีกชุดหนึ่ง แล้วสั่งให้นักเรียนกลุ่มนั้นปฏิบัติตามคำสั่งของครู โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง ขณะเดียวกันก็ให้เพื่อนๆ ในชั้นบอกว่าทั้งสี่คนนั้นปฏิบัติได้ถูกต้องหรือไม่

1.4 ครูให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง โดยที่ครูไม่ได้ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน โดยครูออกคำสั่งให้ปฏิบัติตามทีละกลุ่ม แล้วให้กลุ่มที่เหลือดูว่า กลุ่มนั้นๆ ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องหรือไม่

2.2 ต่อจากนั้นครูเรียกนักเรียนให้ปฏิบัติตามคำสั่งโดยการสุ่ม และครูไม่ได้แสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง

2.3 ครูสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม และบางคำสั่งครูใช้คำศัพท์ที่นอกเหนือจากประโยคที่สอนไปแล้ว (ครูตรวจสอบคำศัพท์ว่านักเรียนรู้ความหมายศัพท์เหล่านั้นหรือเปล่าด้วยการพยายามให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ เช่น walk to the door, look at the sky, look at the picture เป็นต้น)

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูออกคำสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติและพูดตาม โดยมีครูพูดและแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างอีกครั้ง

3.2 ครูออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติและพูดตาม โดยครูใช้วิธีสุ่ม และครูไม่ได้แสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง และให้เพื่อนนักเรียนบอกว่่านักเรียนคนนั้นปฏิบัติตามได้ถูกต้องหรือไม่

3.3 ครูให้นักเรียน 6 คนจับสลากภาพประโยคคำสั่งที่เรียนไปแล้วคนละ 1 ภาพ แล้วให้นักเรียนคนนั้นสั่งให้เพื่อนทั้งชั้นปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 1 (Worksheet 1)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 1 : Put a ☒ in the ☐ for the action that you hear.

(กาเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ ตามคำสั่งที่นักเรียนได้ยิน

1. Sit down.	2. Walk to the door.
3. Look at the picture.	4. Stand up.
5. Come this way.	6. Go back to your seat.

Meta International School

(Worksheet 1)

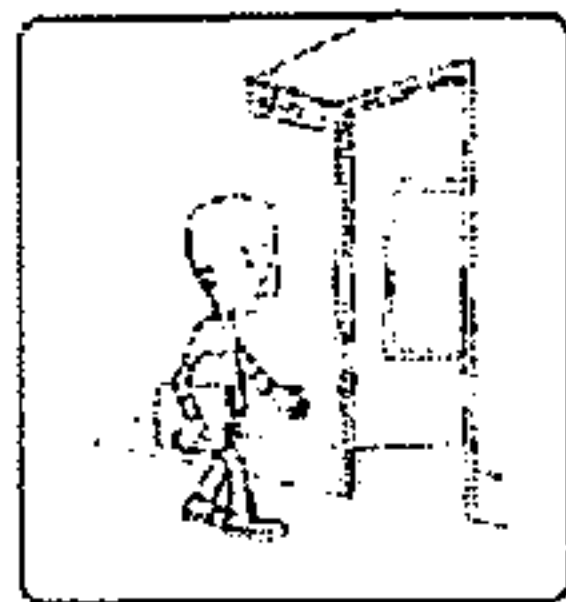
Name: _____ Class: _____ No: _____

1: Put a tick ✓ in the () for the action that you hear.

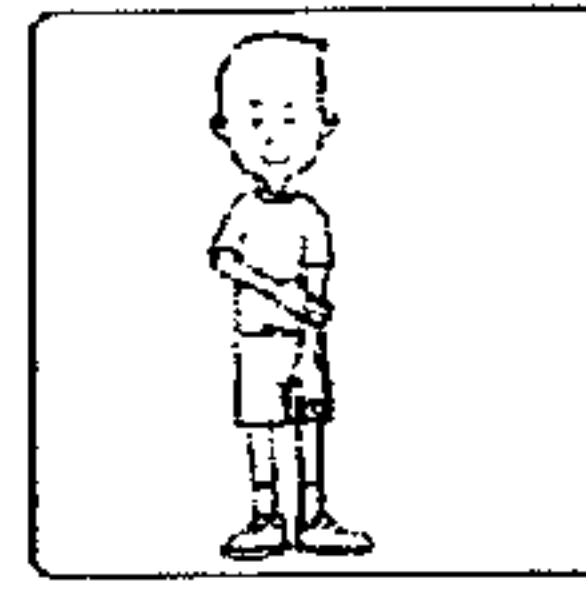
1.

()

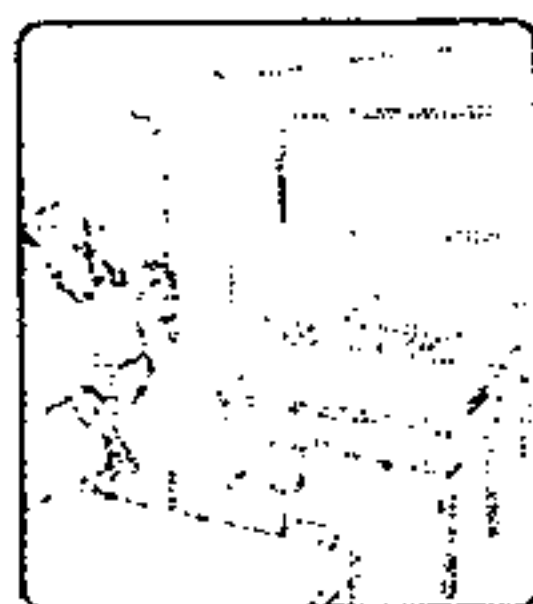

()

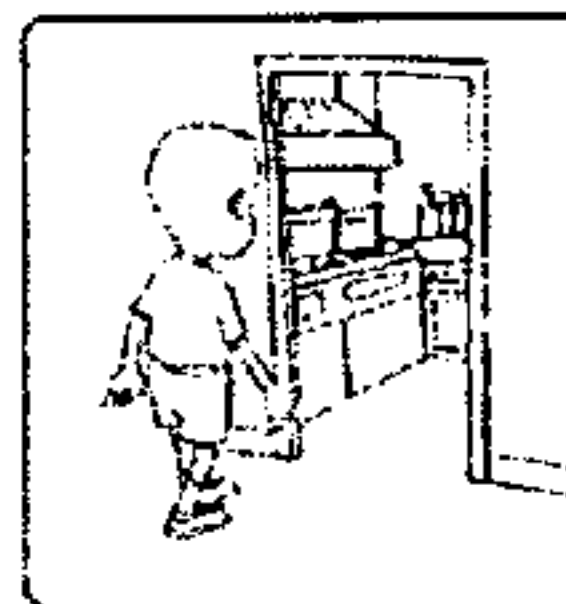

()

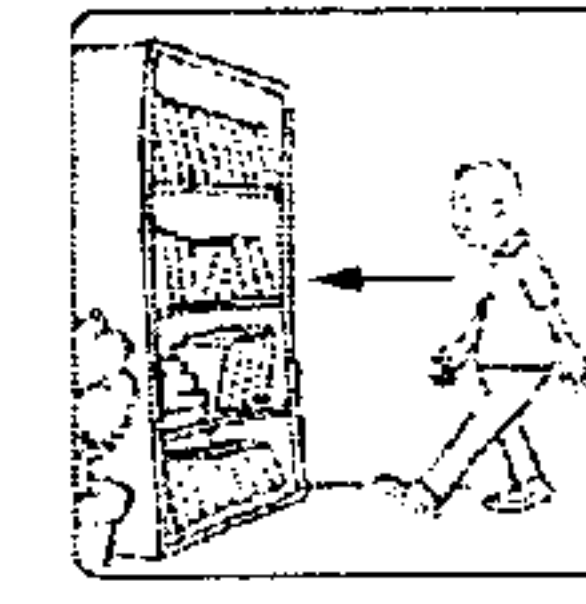
2.

()

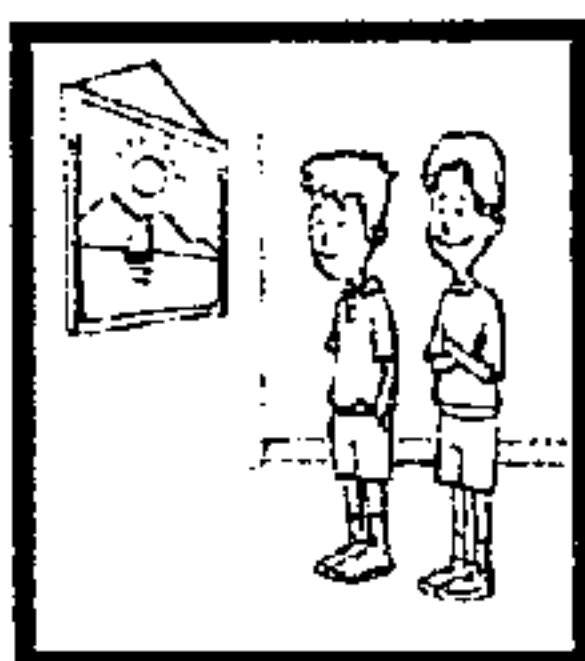

()

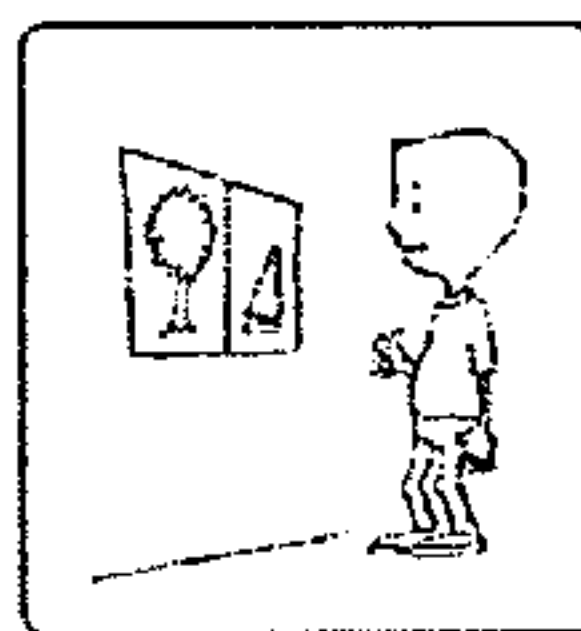

()

3.

()

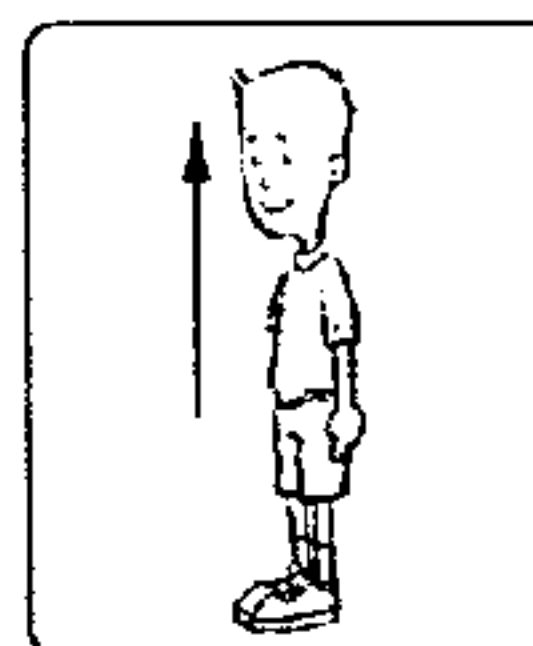

()

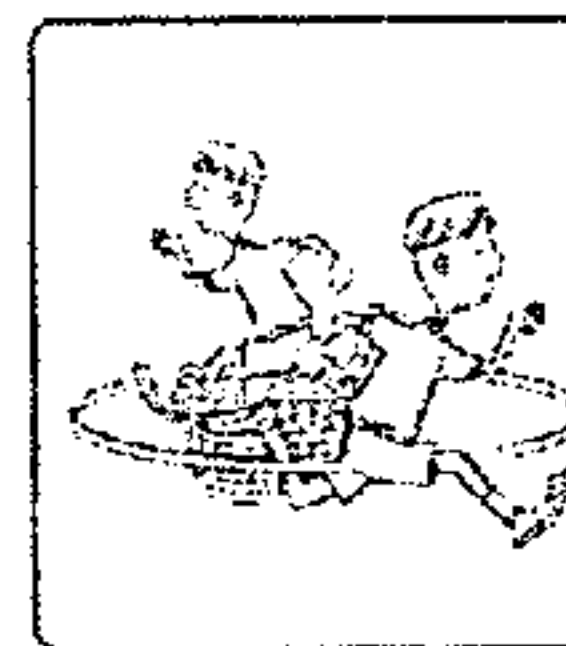

()

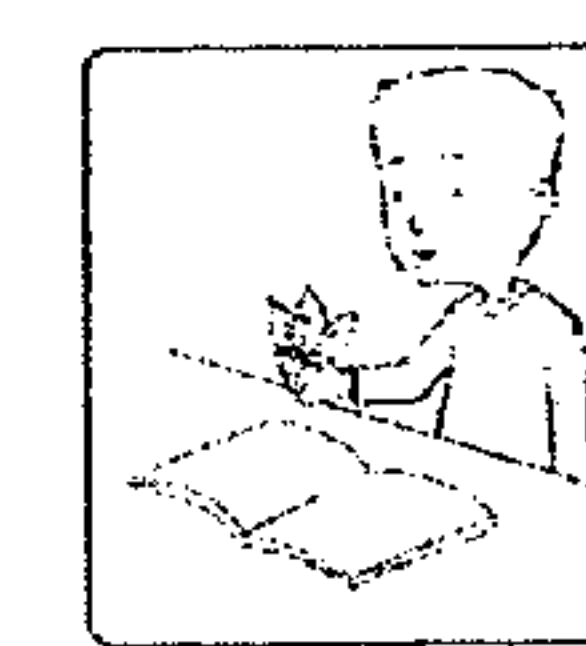
4.

()

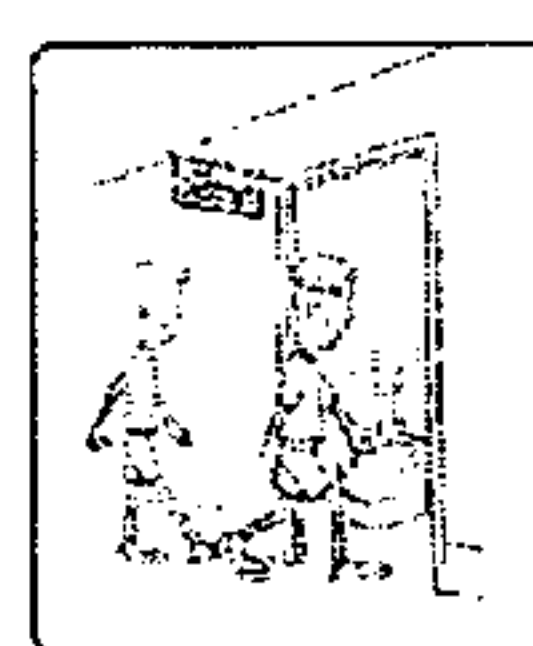

()

()

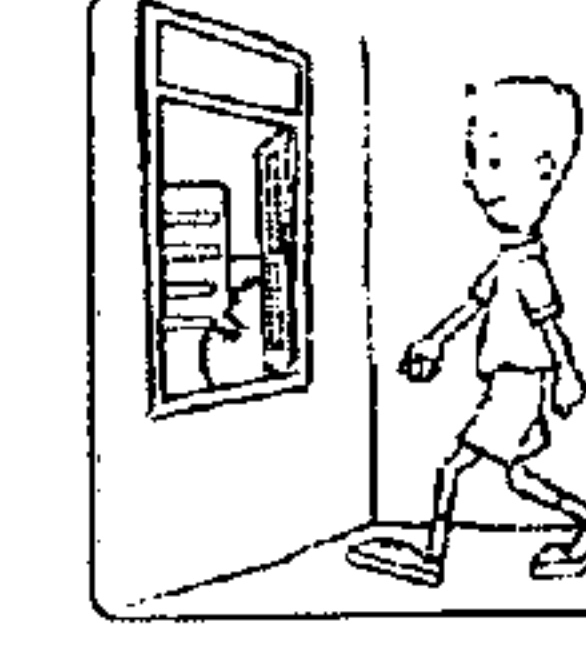
5.

()

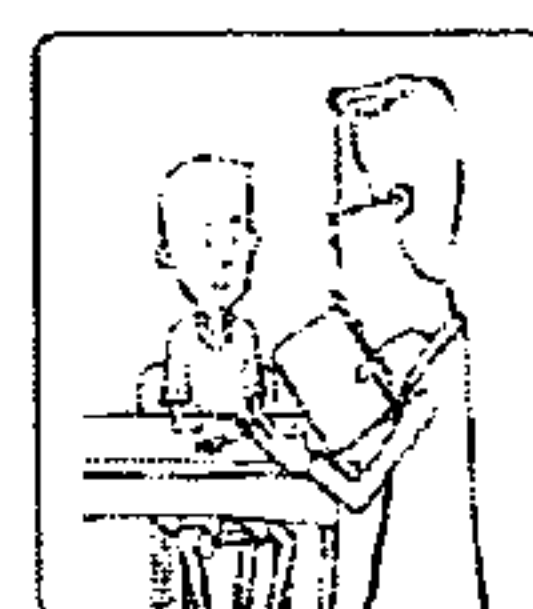

()

()

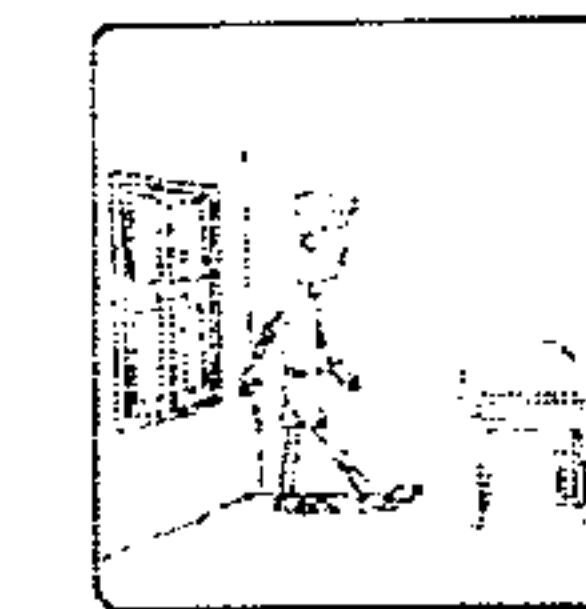
6.

()

()

()

แผนการสอนที่ 2 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน 2)

Action verbs: go/ take/ put

1. Listen carefully.
2. Pay attention to the teacher.
3. Go to the bookshelf.
4. Take a book.
5. Go back to your seat.
6. Put the book on the table.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ
2. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูเริ่มต้นบทเรียนด้วยการพูดประโยคสั้นๆ ต่อไปนี้ (Stand up. \ Sit down. \ Walk to the window. \ Look at the picture. \ Walk to the door. \ Go back to year seat.) แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามเพื่อทบทวนบทเรียนเก่า

1.2 (ครูเตรียมหนังสือไว้ที่ชั้นวางหนังสือเท่ากับจำนวนของนักเรียน) ครูสั่งให้นักเรียนทุกคนตั้งใจฟัง และสังเกตท่าทางของครูในแต่ละประโยคคำสั่ง ครูปฏิบัติให้นักเรียนดู 2-3 ครั้ง โดยใช้คำสั่ง ต่อไปนี้ คือ ชุดที่ 1: (-Liten carefully. -Pay attention to the teacher. -Go to the bookshelf.)

1.3 ครูขอให้นักเรียนอาสาสมัครจำนวน4 คนออกมาปฏิบัติให้เพื่อนดู โดยครูเป็นคนออกคำสั่ง และปฏิบัติไปพร้อมกับนักเรียนด้วย

1.4 ครูสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่มีครูเป็นตัวอย่าง

1.5 ต่อจากนั้นครูเริ่มใช้ประโยคคำสั่งชุดที่ 2 โดยปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อที่ 1.2 – 1.4)

ประโยคชุดที่ 2 (-Take a book. -Go back to your seat. -Put the book on the table.)

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ชั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูสุ่มตัวอย่งนักเรียนจำนวน 4 คนออกมาปฏิบัติตามคำสั่งให้เพื่อนๆ ดู เพื่อทดสอบความเข้าใจ ขณะเดียวกันก็ให้เพื่อนๆ แก่ข้อผิดพลาดของเพื่อนทั้ง 4 คน

2.2 ครูให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติพร้อมกับออกเสียงตามครูไปด้วย โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู

2.3 ครูฉายภาพประโยคคำสั่งขนาดกระดาษ A4 (ที่เตรียมไว้แล้ว) ให้นักเรียนดูพร้อมกับออกเสียง ให้นักเรียนดู เสร็จแล้วติดภาพเหล่านั้นไว้บนกระดานตามลำดับ

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูชี้ให้นักเรียนดูชุดภาพประโยคคำสั่งที่กระดานอีกรอบ พร้อมกับอ่านออกเสียงเพื่อให้ นักเรียนออกเสียงตาม

3.2 ครูสลับตำแหน่งของภาพใหม่ เสร็จแล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยที่แต่ละกลุ่มจะต้อง ปฏิบัติตามคำสั่ง 2 อย่างเมื่อปฏิบัติได้ถูกต้องครบถ้วนจึงจะถือว่าผ่าน

- คำสั่งที่ 1 ให้แต่ละกลุ่มปฏิบัติพร้อมกับพูดคำสั่งทั้ง 6 คำสั่งตามลำดับให้ถูกต้อง โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู

- คำสั่งที่ 2 ให้นักเรียนเรียงภาพบนกระดานใหม่ให้ถูกต้อง โดยที่ครูเป็นคนออกเสียงคำสั่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 2 (Worksheet 2)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 2 Listen and put the number 1 – 6 in the right order.

(ฟังแล้วใส่หมายเลข 1 – 6 ตามลำดับให้ถูกต้อง)

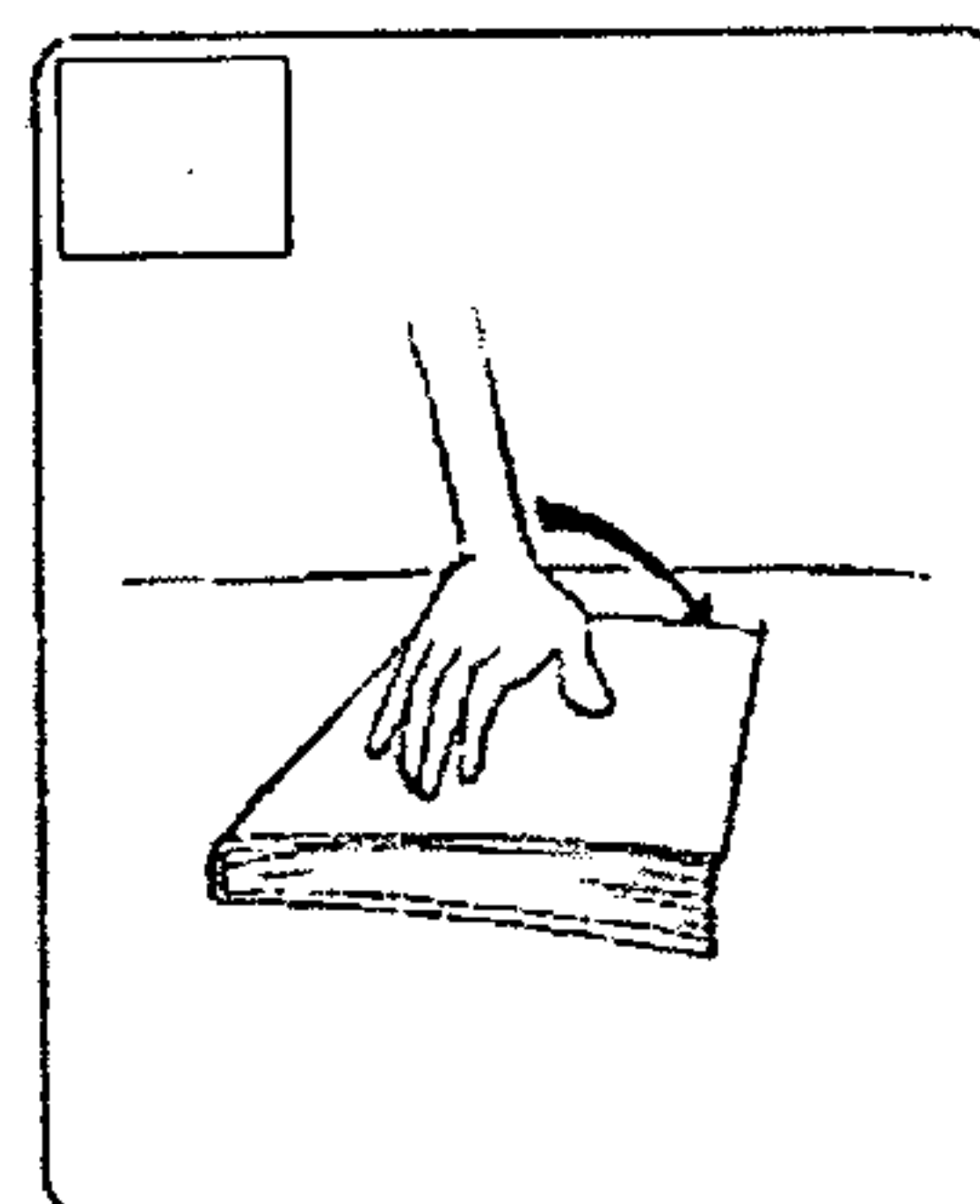
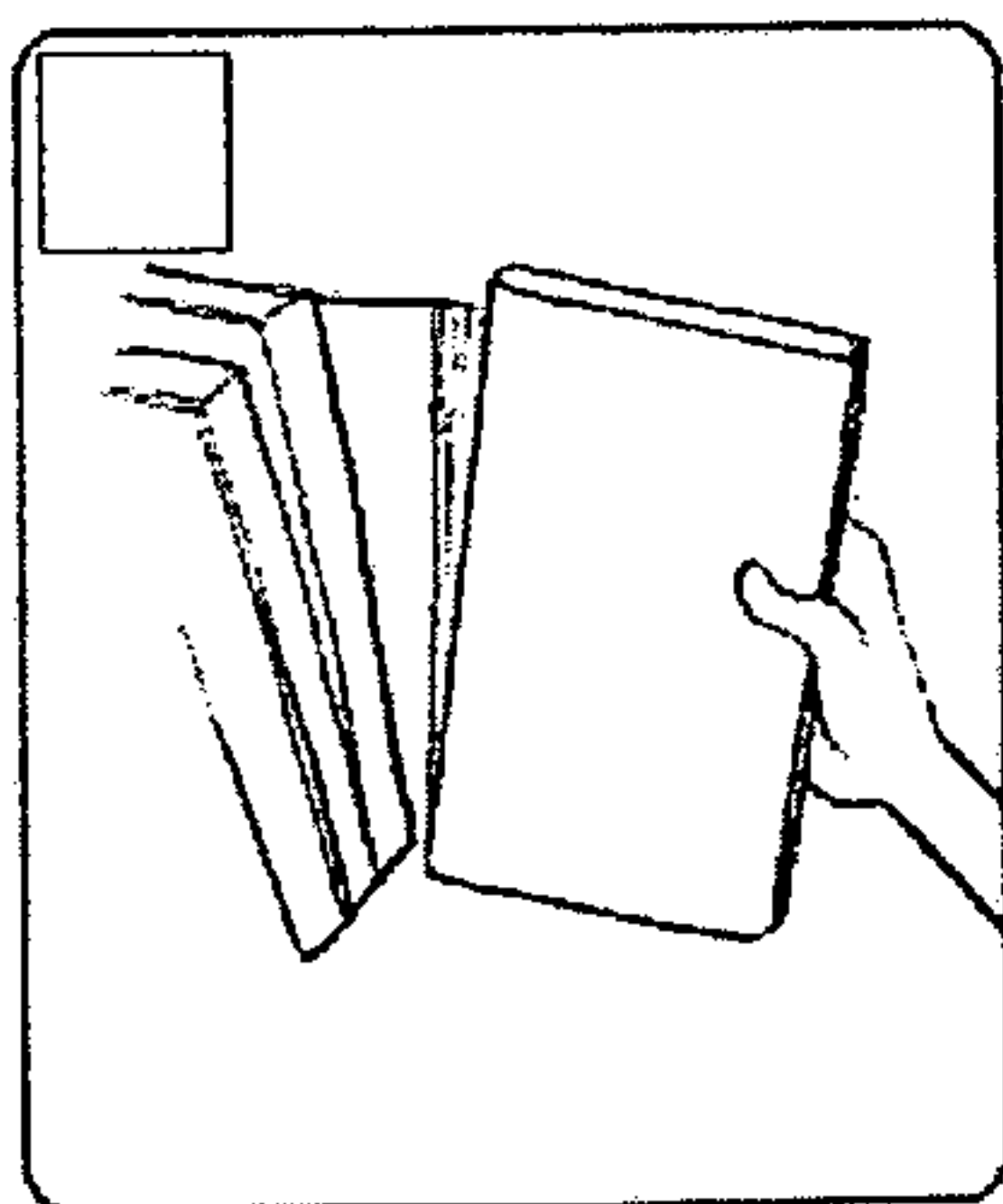
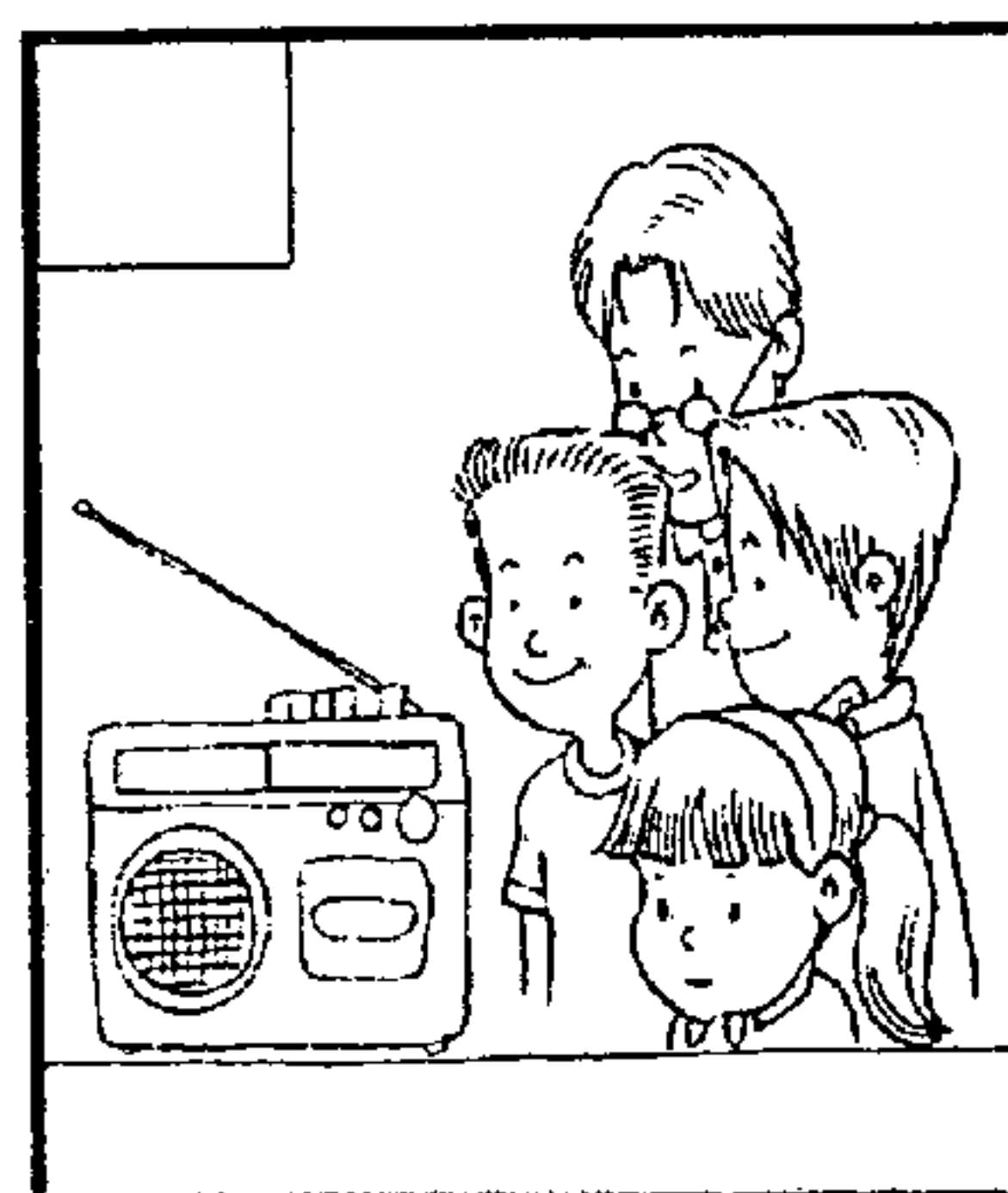
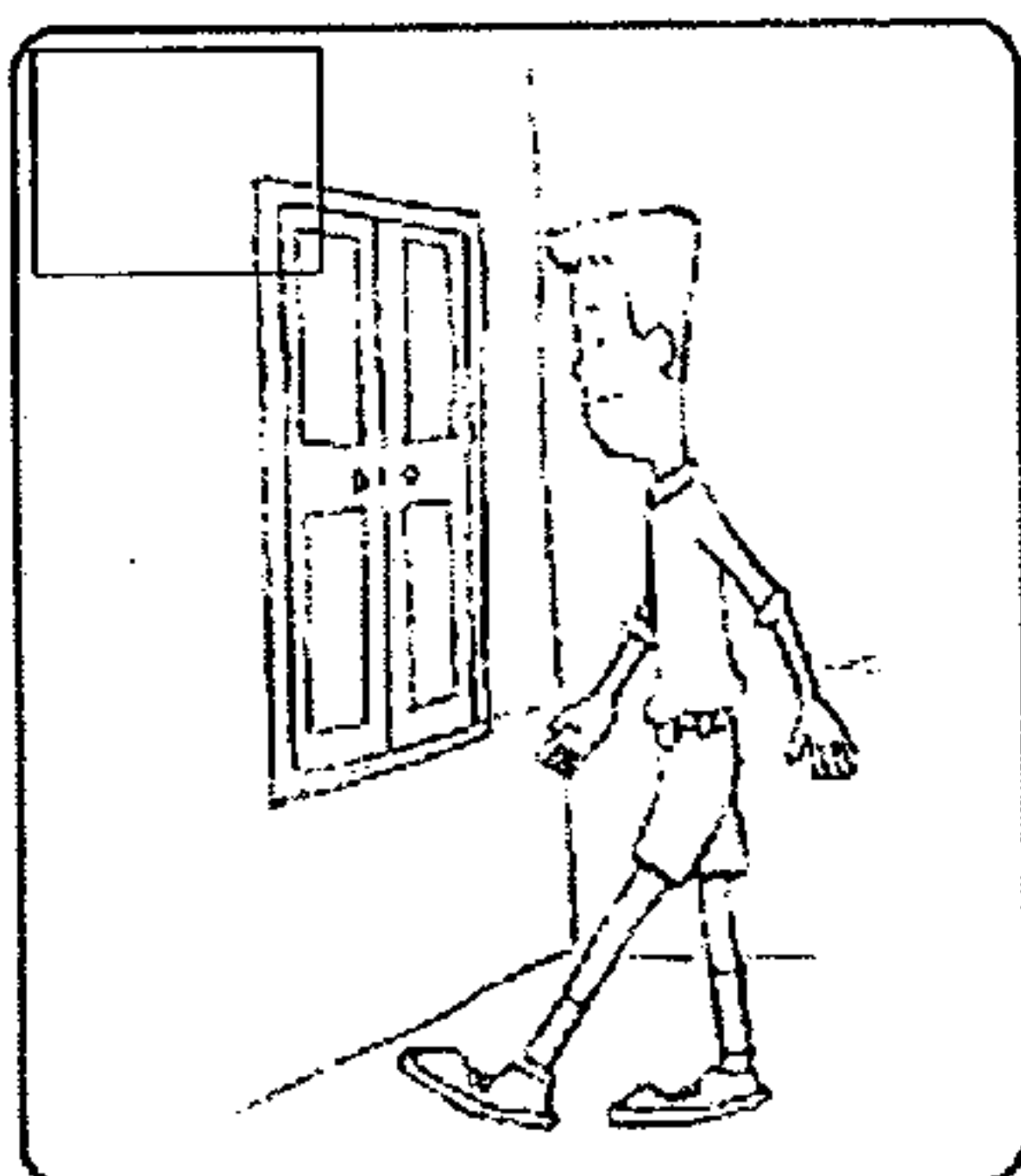
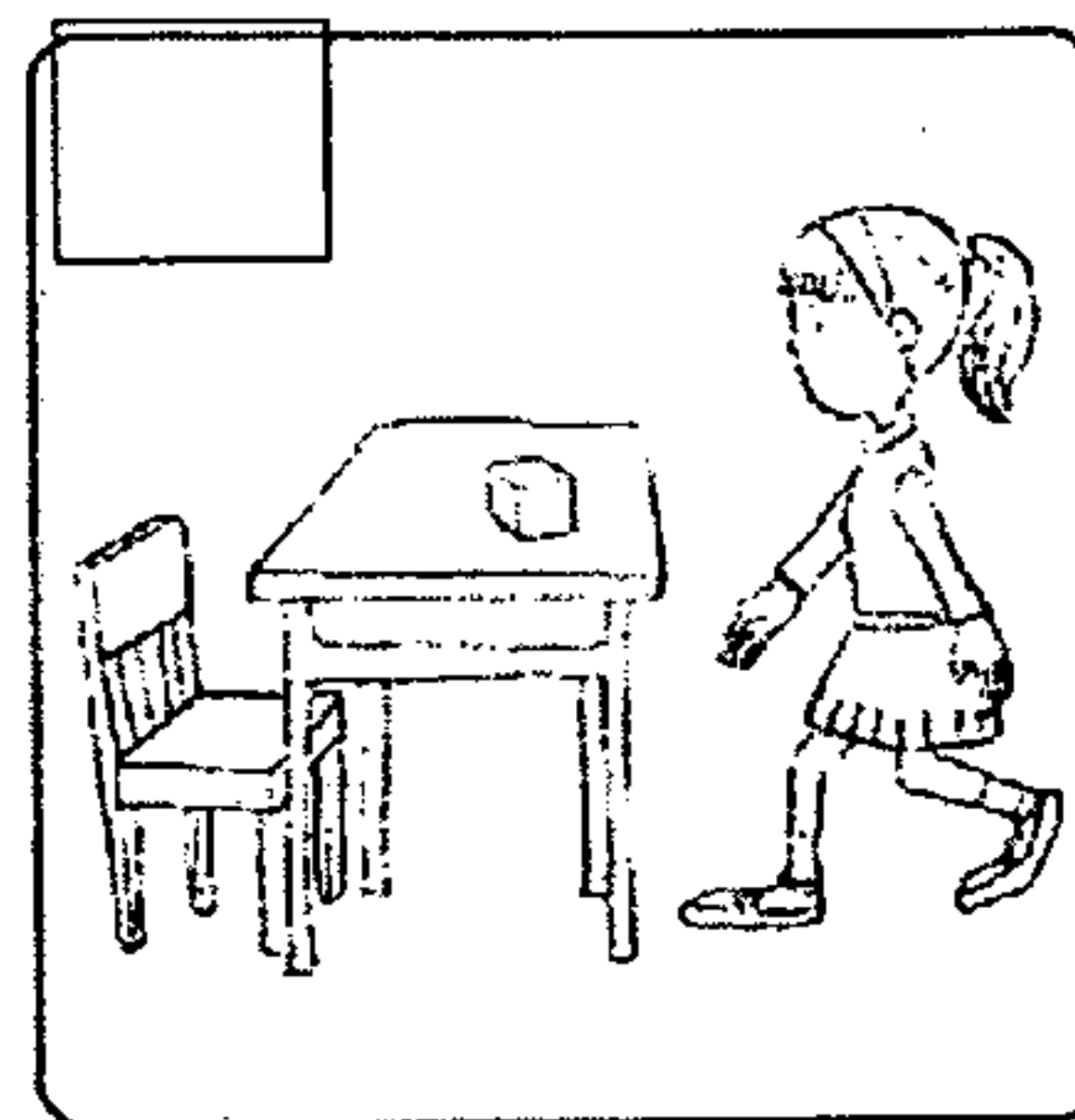
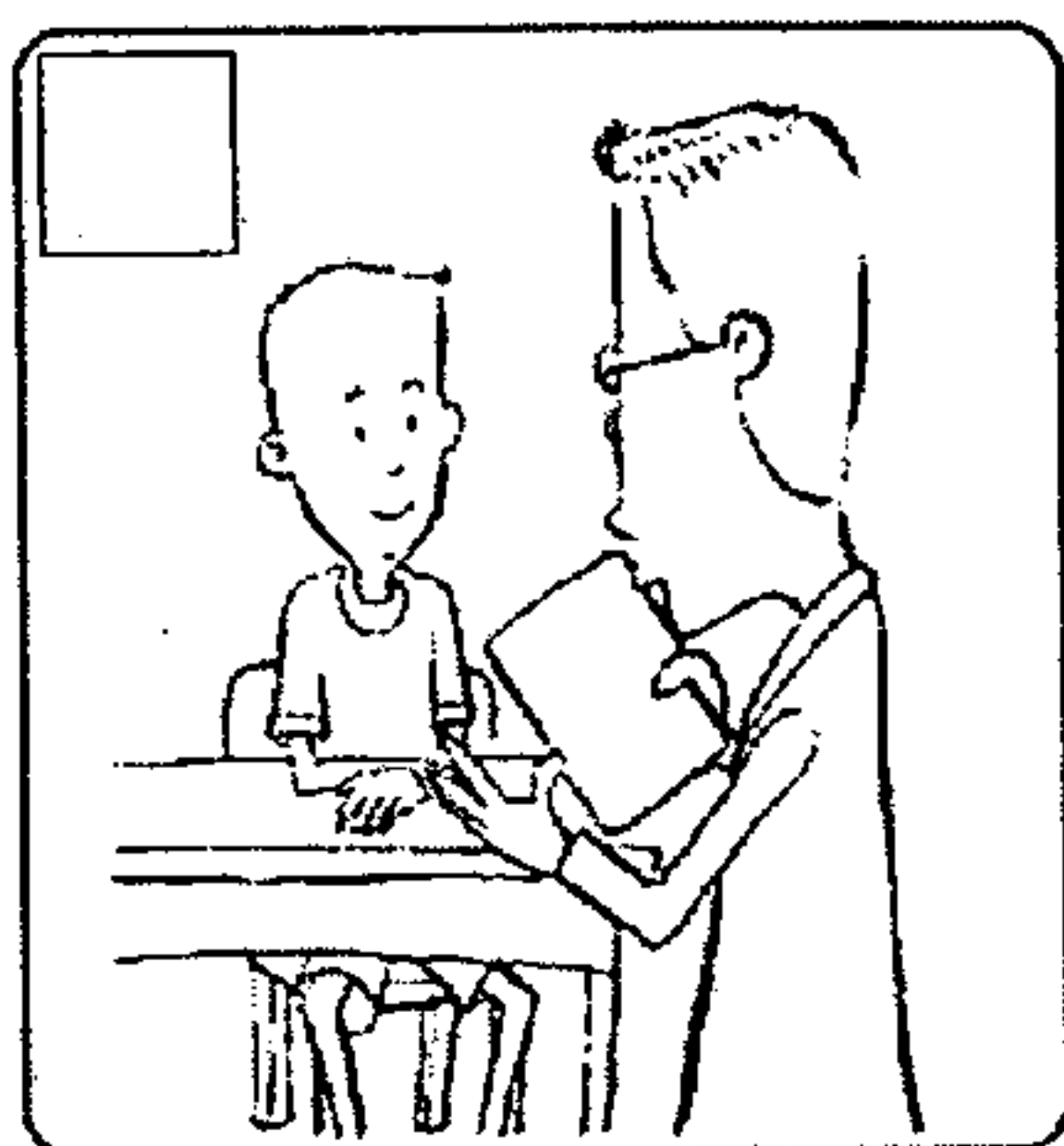
1. Pay attention to the teacher. 2. Listen carefully. 3. Put the book on the table.

4. Take a book. 5. Go back to your seat. 6. Walk to the window.

Meta International School (Worksheet 2)

Name: _____ Class: _____ No: _____

2: Listen to the teacher and put the number 1- 6 in the box in the right order.

แผนการสอนที่ 3 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน 3)

Action verbs: Take/Open/Read

1. Walk to the window.
2. Go back to your chair.
3. Sit down on your chair.
4. Take out your book.
5. Open the book.
6. Read the book.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ
2. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

- 1.1 ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง โดยใช้คำสั่งสั้นๆ ที่เรียนมาแล้ว

เช่น -Stand up. -Listen carefully. -Pay attention to the teacher.

- Look at the picture เป็นต้น

- 1.2 ครูใช้คำสั่งที่ยาวขึ้น เช่น

-Stand up and walk to the window. - Go back to your seat and open your book.

-Come this way and go to the bookshelf. เป็นต้น

- 1.3. ครูบอกให้นักเรียนทุกคนตั้งใจฟังประโยคคำสั่งชุดใหม่ และดูท่าทางที่ครูปฏิบัติให้ดูด้วย (ครูพูดประโยคคำสั่ง (6 คำสั่ง) โดยแบ่งออกเป็น 2 ชุดๆ ละ 3 คำสั่ง 2 – 3 ครั้ง ดังต่อไปนี้

ชุดที่ 1 (-Walk to the door. -Go back to your chair. -Sit down on your chair.)

ชุดที่ 2 (-Take out your book. -Open your book. -Read your book.)

1.4 ครูเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้น 4 คน เพื่อให้ปฏิบัติตามคำสั่งของครูให้เพื่อนดูอีก 1 ครั้ง โดยมีครูปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียนกลุ่มนั้น

1.5 ครูออกคำสั่งพร้อมกับให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติตาม โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูออกคำสั่งพร้อมกับให้นักเรียนทุกคนพูด และปฏิบัติตามอีกครั้ง

2.2 ครูชูประโยคคำสั่ง (ที่เขียนไว้ที่กระดาน) ให้นักเรียนดู พร้อมกับอ่านออกเสียง และให้นักเรียนทุกคนพูดตาม เสร็จแล้วติดประโยคเหล่านั้นไว้ที่กระดาน

2.3 ครูขออาสาสมัครนักเรียนจำนวน 6 คนออกมาหน้าชั้นเรียน ครูบอกให้นักเรียนหยิบประโยคคำสั่งคนละ 1 ประโยค ต่อจากให้นักเรียนแต่ละคนพูดประโยคคำสั่งที่ตนหยิบขึ้นมาเพื่อให้เพื่อนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูชูภาพประโยคคำสั่งทั้ง 6 ประโยค (ที่ละภาพ) เพื่อให้นักเรียนทุกคนพูดพร้อมๆ กัน

3.2 ครูสุ่มเรียกนักเรียนจำนวน 6 คน และชูภาพประโยคคำสั่งให้นักเรียนคนนั้นๆ พูดประโยคคำสั่งที่ครูชี้ให้ดู

3.3 ครูติดภาพประโยคคำสั่งทั้ง 6 ไว้บนกระดาน และสุ่มนักเรียนออกมาหน้าชั้นประมาณ 6 คน เพื่อให้ช่วยกันจับคู่ภาพ กับประโยคคำพูดให้ถูกต้อง (ครูอ่านออกเสียงประโยคคำสั่งเหล่านั้น)

3.4 ครูลองพูดประโยคคำสั่งที่ไม่เรียงตามลำดับเพื่อทดสอบว่านักเรียนเข้าใจจริงหรือเปล่า

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 3 (Worksheet 3)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 3 Draw a line from the correct sentence to the right picture.

(ให้ลากเส้นจากภาพไปที่ประโยคที่มีความหมายตรงกับภาพ)

1. Walk to the window.	2. Open the window.	3. Go back to your seat.
4. Take out your book.	5. Read your book.	6. Sit down on your chair.

Note: ครูอ่านประโยคคำสั่งให้นักเรียนฟัง เพื่อให้นักเรียนลากเส้นไปที่ภาพที่ถูกต้อง

Meta International School

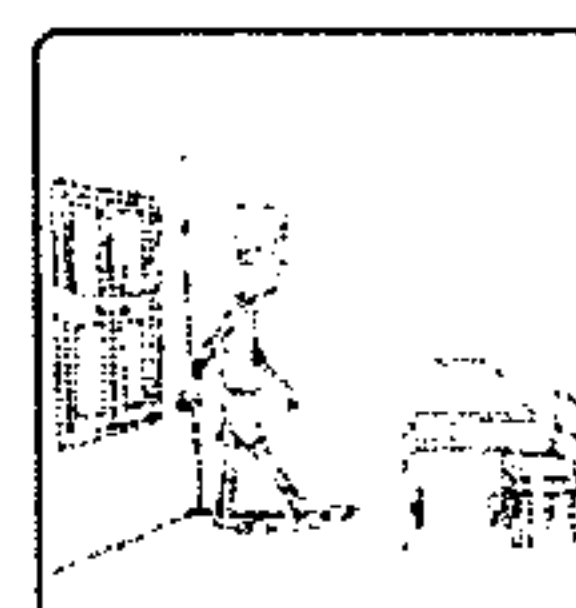
(Worksheet 3)

Name: _____ Class: _____ No: _____

3: Listen to the teacher and draw a line from the sentence to the right picture.

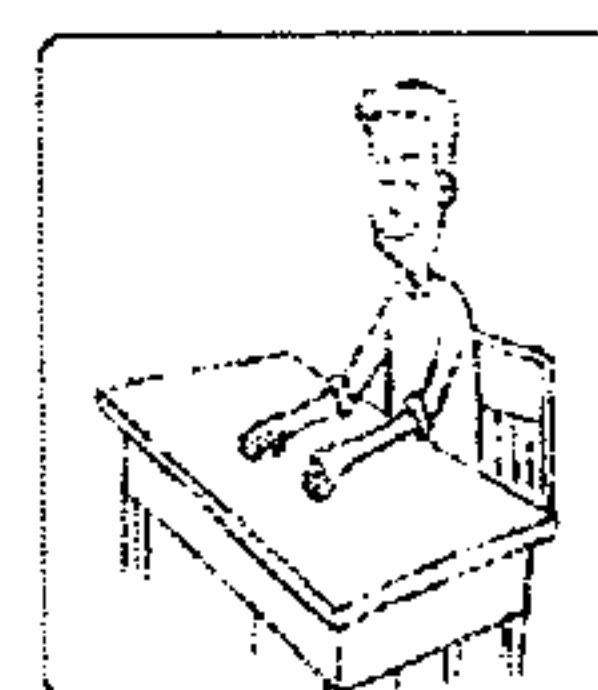
1.

Take out your book.

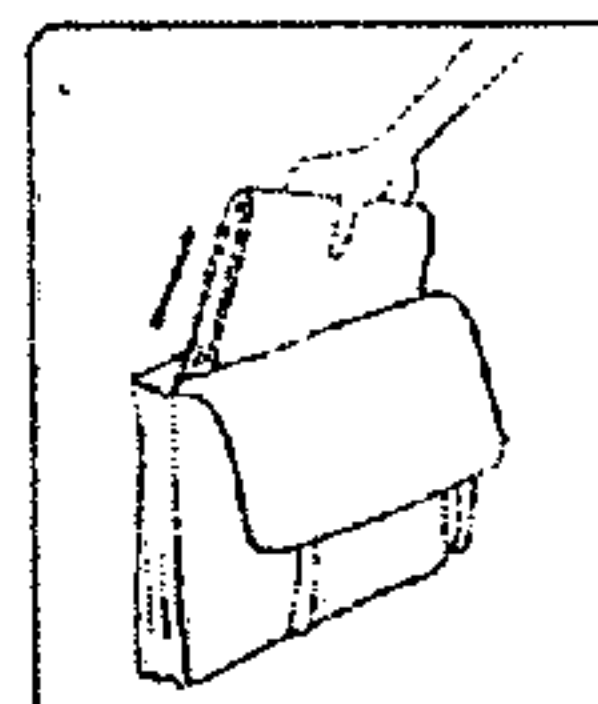
2.

Walk to the window.

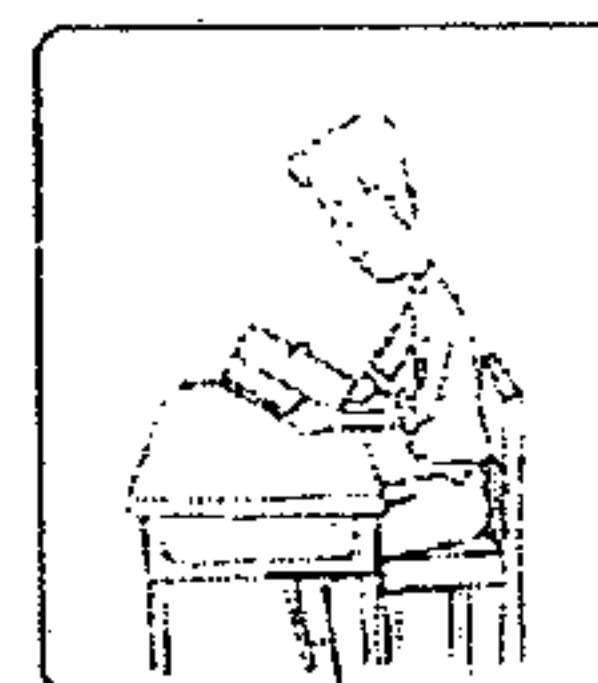
3.

Sit down on your chair.

4.

Open the window.

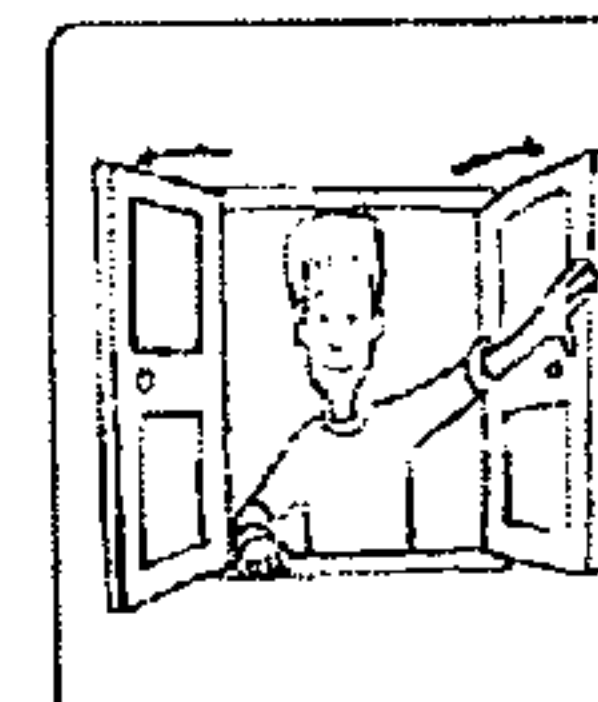
5.

Go back to your seat.

6.

Read your book.

แผนการสอนที่ 4 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน 4)

Action verbs: step out/ run

1. Step out from your seat.
2. Stand in a line.
3. Run around the room.
4. Stand still.
5. Close your eyes.
6. Open your eyes.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรแสดงการกระทำ
2. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน

การประเมินผล

1. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน
2. ชุดภาพแสดงการกระทำขนาด A4 6 ภาพ
3. ชุดภาพแสดงการกระทำขนาดกระดาษ A4 (มีภาพแสดงการกระทำครบทั้ง 6 ภาพใน 1 แผ่น)

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูทบทวนคำศัพท์เก่าที่เรียนไปแล้ว (Take out...., Walk to..., Go to..., Read the book, Look at the...etc.) โดยที่ครูพูดประโยคคำสั่งที่มีคำกริยาเหล่านี้ผสมอยู่แล้วให้เด็กทุกคนปฏิบัติตาม

1.2 จากนั้นครูสั่งให้นักเรียนจัดห้องเรียนใหม่ (จัดห้องให้มีที่ว่างเพิ่มขึ้น) เสร็จแล้วให้นั่งประจำที่ของตัวเอง เพื่อเริ่มเรียนบทเรียนใหม่ต่อไป โดยที่ครูเริ่มจากการสาธิตประโยคคำสั่งทั้ง 6 ประโยค คือ

- (ชุดที่ 1) 1. Step out from your seat. 2. Stand in line. 3. Run around the room.
(ชุดที่ 2) 4. Stand still. 5. Close your eyes. 6. Open your eyes.

1.3 โดยครูพูดและปฏิบัติให้นักเรียนดู 2 – 3 ครั้ง โดยเริ่มทีละชุด ต่อจากนั้นครูเรียกนักเรียน 2 คน ออกมาหน้าชั้น เพื่อมาปฏิบัติให้เพื่อนดู โดยที่ครูพูดและปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียนประมาณ 2 – 3 ครั้ง

1.4 ครูสั่งให้นักเรียนทุกคนในห้องปฏิบัติไปพร้อมๆ กันอีกครั้งหนึ่งโดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูสั่งให้นักเรียนทุกคนนั่งประจำที่ของตัวเองอีกครั้ง ต่อจากนั้นครูชูบัตรคำให้นักเรียนดูพร้อมกับอ่านให้ฟังดังๆ ตามลำดับ เสร็จแล้วนำบัตรคำที่อ่านแล้วไปติดที่มุมใดมุมหนึ่งของห้องที่นักเรียนทุกคนมองเห็นชัดเจน (ไม่เรียงเหตุการณ์)

2.2 ต่อจากนั้นครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม และให้แต่ละกลุ่มเลือกหัวหน้า 1 คน โดยที่หัวหน้ามีหน้าที่ไปหยิบบัตรคำที่ติดเอาไว้ในที่ต่างๆ กัน (จำนวนภาพเท่ากับจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม) แล้วสั่งให้เพื่อนที่เหลือในกลุ่มปฏิบัติตาม กลุ่มที่สามารถปฏิบัติได้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์จึงจะถือว่าผ่าน

2.3 ครูสั่งให้นักเรียนทุกคนในชั้นปฏิบัติพร้อมๆ กัน อีก 1 ครั้ง โดยที่ครูไม่ปฏิบัติดู

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูติดบัตรภาพทั้ง 6 ไว้ที่กระดาน (ไม่เรียงลำดับ และไม่มีคำบรรยายใต้ภาพ) เสร็จแล้ว ครูสุ่มตัวอย่างนักเรียนออกมาหน้าชั้น 2 คน เพื่อให้จัดเรียงลำดับภาพให้ถูกต้อง โดยที่ครูเป็นคนพูดออกเสียง แล้วให้นักเรียนจัดตามให้ถูกต้อง

3.2 เมื่อติดเสร็จแล้วครูถามนักเรียนทุกคนในห้องว่า ติดถูกต้องหรือเปล่า (ถ้าไม่ถูกให้ช่วยกันเรียงใหม่ให้ถูกต้อง)

3.3 ต่อจากนั้นครูแจกกระดานบัตรภาพ (ขนาด A4) ที่มีรูปแสดงการกระทำตามลำดับเหตุการณ์ทั้ง 6 ประโยคให้กับนักเรียนทุกคนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

3.4 ครูบอกให้นักเรียนจับคู่กัน แล้วลองพยายามใช้ชุดภาพที่ตนได้สั่งให้เพื่อนปฏิบัติตาม (สลับกัน)

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 4 (Worksheet 4)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 4 : Put a ✓ in the () for the action that you hear.

(ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในเครื่องหมาย () ตามคำสั่งที่นักเรียนได้ยิน)

1. Step out from the tree. 2. Walk to the chair. 3. Close your eyes.

4. Stand in a line. 5. Stand still. 6. Run around the room.

Meta International School

(Worksheet 4)

Name: _____ Class: _____ No: _____

4: Put a ✓ in the () for the action that your hear.

1.

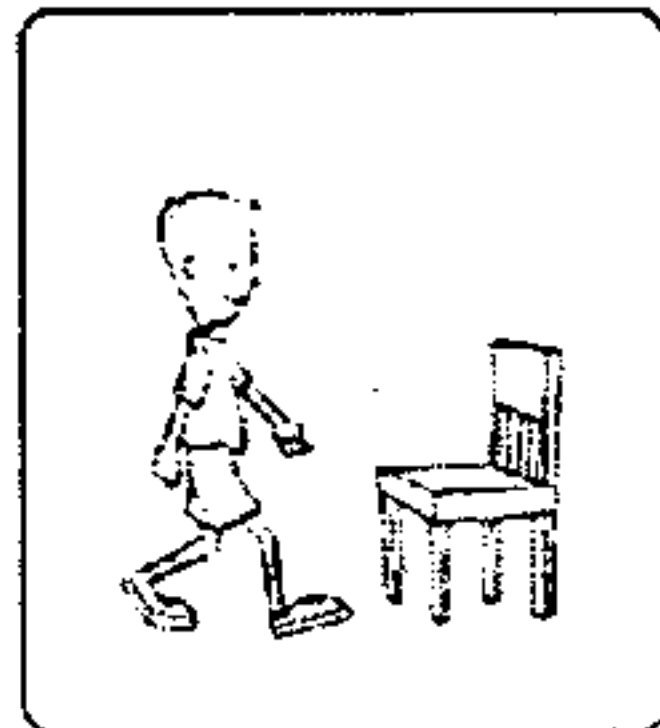

()

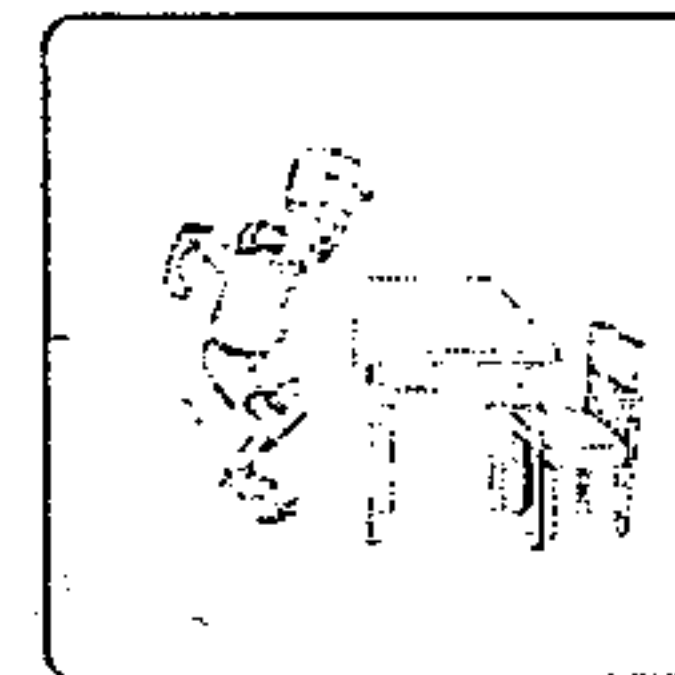

()

2.

()

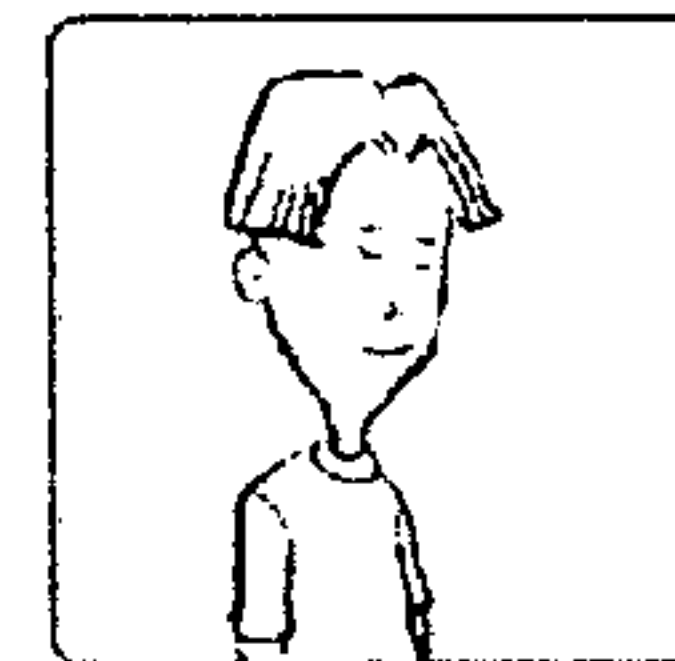

()

3.

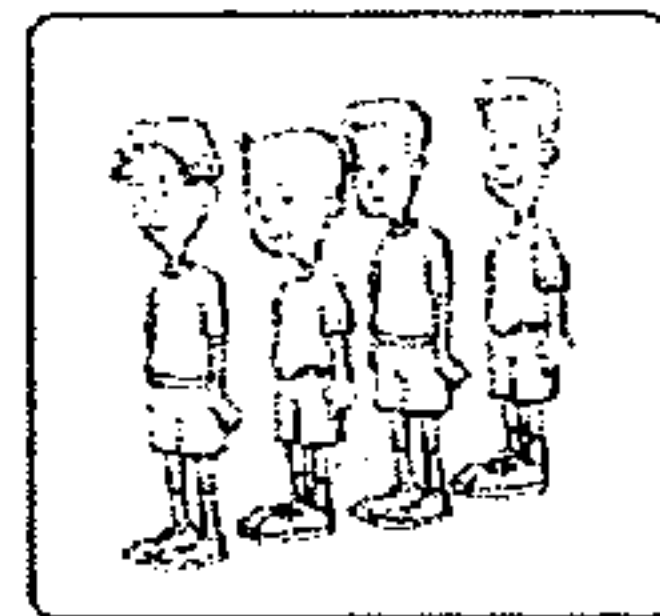

()

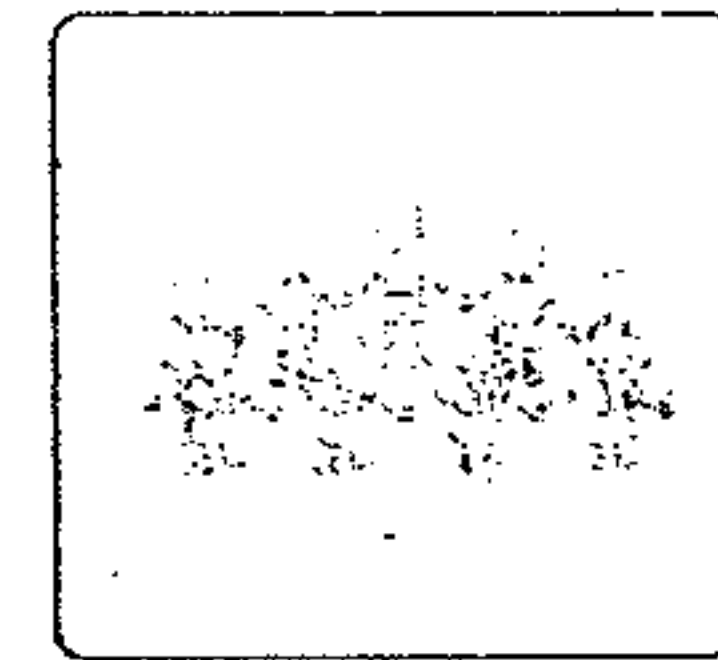

()

4.

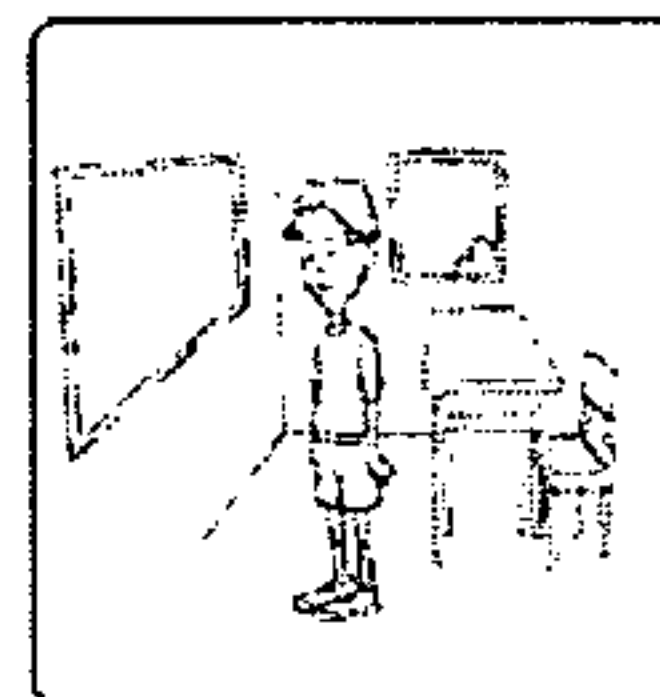

()

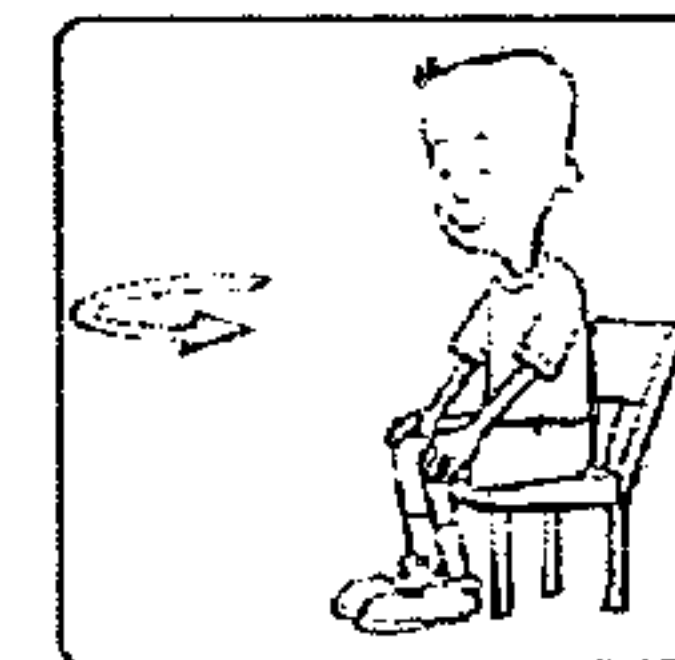

()

5.

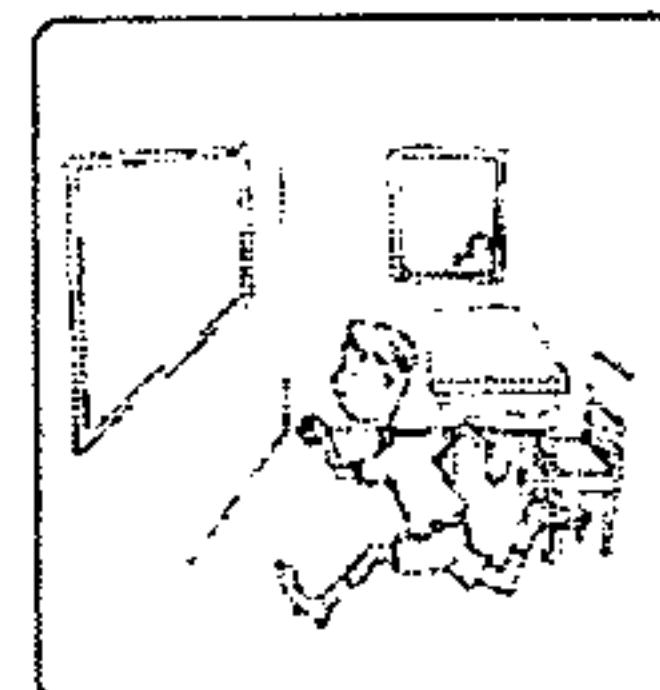

()

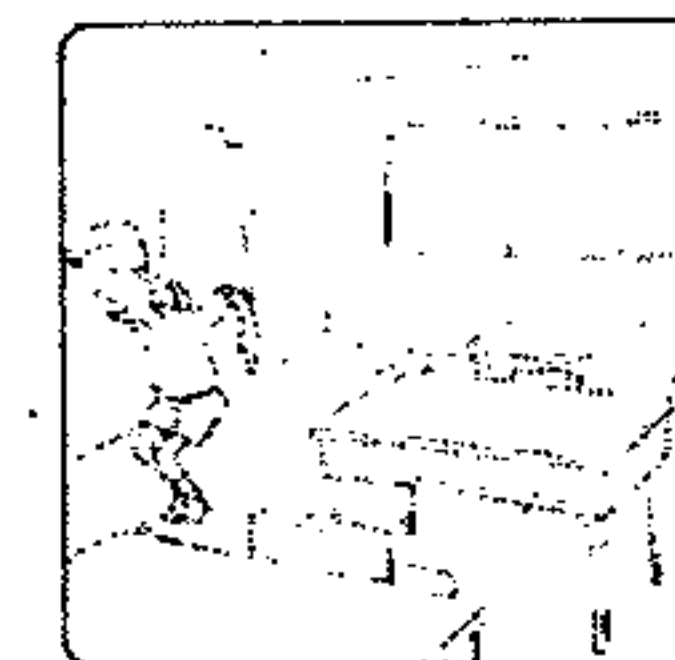

()

6.

()

()

แผนการสอนที่ 5 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน 5)

Action verbs: touch/ pick up / draw

1. Touch the box.
2. Pick up the box.
3. Put down the box.
4. Go back to your seat and sit down.
5. Take out your book and your pencil.
6. Draw a picture of a tree.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน
2. ชุดภาพแสดงการกระทำขนาดกระดาษ A4

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน
3. แบบประเมินตนเองครั้งที่ 1

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการสุ่มเลือกนักเรียน 3 – 4 ออกมาหยิบบัตรภาพแล้วออกคำสั่งให้เพื่อนที่เหลือในชั้นปฏิบัติตาม เช่น

- Walk to the window. -Walk to the chair. -Stand up.
-Close your eyes. -Look at the fan. เป็นต้น

1.2 ครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยการสุ่มเป็นรายบุคคล และใช้คำสั่งชุดเดิม

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ชั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูจัดให้นักเรียนยืนเป็นวงกลมมีโต๊ะ และเก้าอี้ 2 ชุด (วางไว้มุมละ 1 ชุด) โดยมีอุปกรณ์ต่างๆ ได้แก่ กล่องกระดาษวางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง และโต๊ะอีกตัวหนึ่งมีหนังสือและดินสอวางอยู่ใต้โต๊ะ

2.2 ครูเริ่มสาธิตการกระทำที่ละชุด โดยการพูด และแสดงการกระทำไปด้วยประมาณ 2 – 3 ครั้ง ประโยคคำสั่งมีดังนี้คือ

(ชุดที่ 1) 1. Touch the box. 2. Pick up the box. 3. Put down the box.

(ชุดที่ 2) 4. Go back to your seat and sit down. 5. Take out your book and pencil.

6. Draw a picture of a tree.

2.3 ครูให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาหน้าชั้น 1 คนฟังคำสั่งจากครู พูดตาม และปฏิบัติตามคำสั่งไปพร้อมกับครู โดยให้นักเรียนในชั้นที่เหลือคอยสังเกตการณ์การกระทำของเพื่อน

2.4 ต่อจากนั้น ครูเลือกนักเรียนออกมาอีก 2 คน แล้วให้นักเรียนทั้ง 3 คนปฏิบัติและพูดตามโดยไม่มีตัวอย่างจากครู

2.5 ครูบอกให้นักเรียนจัดห้องให้เข้าสู่สภาพเดิมอีกครั้ง ต่อจากนั้นครูนำวัตถุต่างๆ วางไว้ที่โต๊ะครู เท่ากับจำนวนนักเรียน

2.6 ครูสั่งให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติและพูดตาม โดยที่ครูปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียนด้วย

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นตอนสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแข่งขันเกม ปฏิบัติตามคำสั่งของครู โดยครูไม่ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง และให้กลุ่มที่เหลือในชั้นบอกครูว่า กลุ่มที่กำลังปฏิบัติอยู่นั้นทำผิดหรือถูก

3.2 ครูให้นักเรียนเตรียมคำสั่งไว้คนละ 2 คำสั่ง เช่น

-Walk to the window. กับ Pick up the pencil.

-Run to the window. กับ Close the window. เป็นต้น

แล้วให้นักเรียนออกมาแสดงให้เพื่อนทาย โดยที่ครูเลือกนักเรียนด้วยวิธีการสุ่ม

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 5 (Worksheet 5)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 5: Draw a line from column A to column B. (ลากเส้นจาก A ไป B ตามข้อความที่ได้ยิน)

1. Walk out from the tree.

2. Touch the chair.

3. Open the door.

4. Put down the book.

5. Walk to the chair.

6. Open to the window.

Meta International School

(Worksheet 5)

Name: _____ Class: _____ No: _____

5: Listen to the teacher and draw a line from column A to column B.

A

1.

Walk out from the tree.

2.

Walk to the chair.

3.

Open to the window.

4.

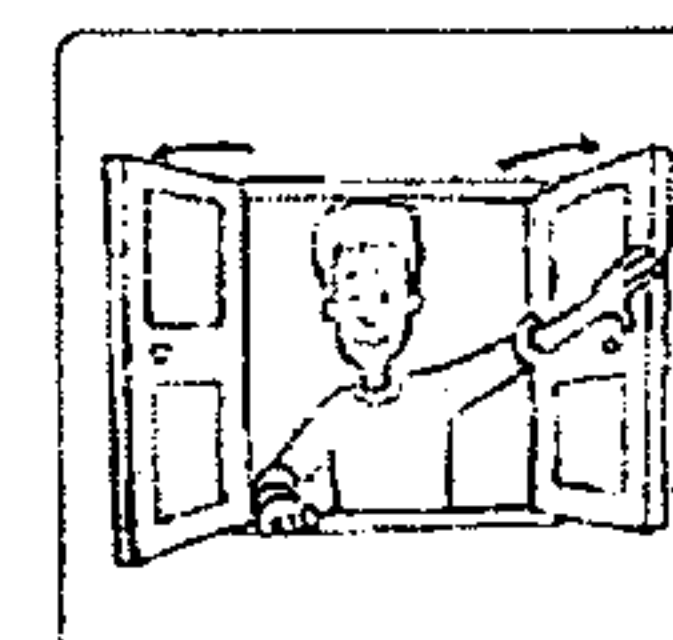
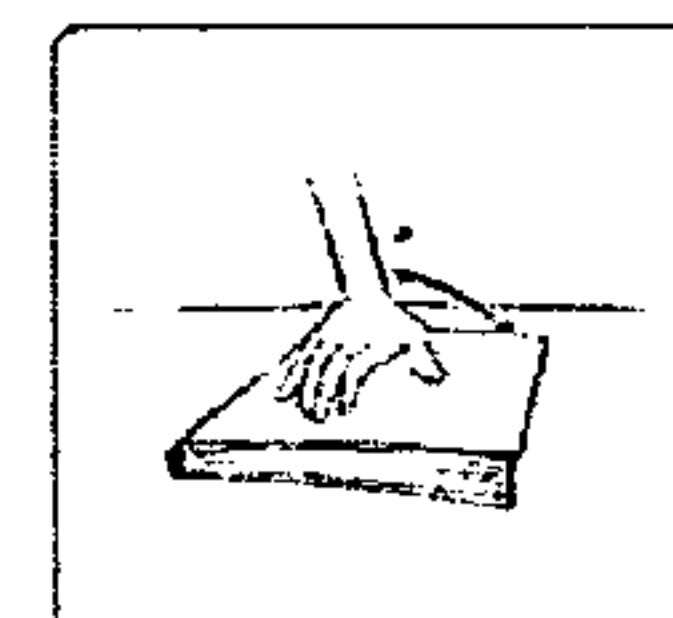
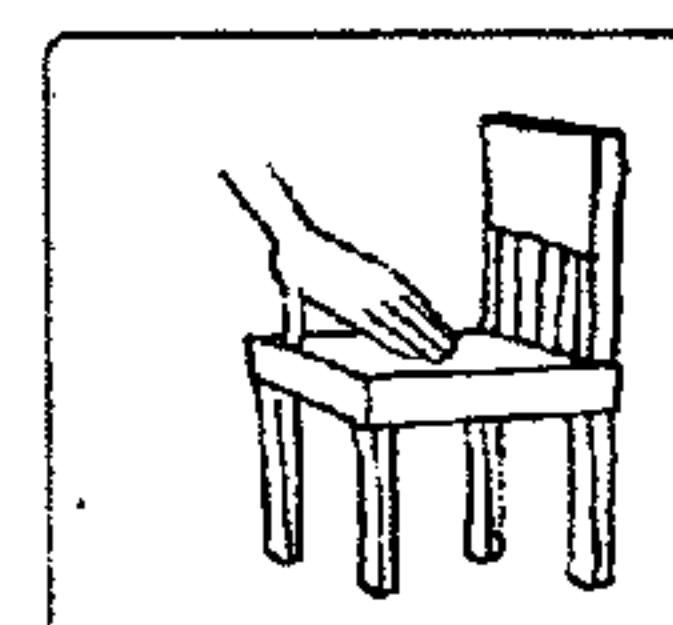
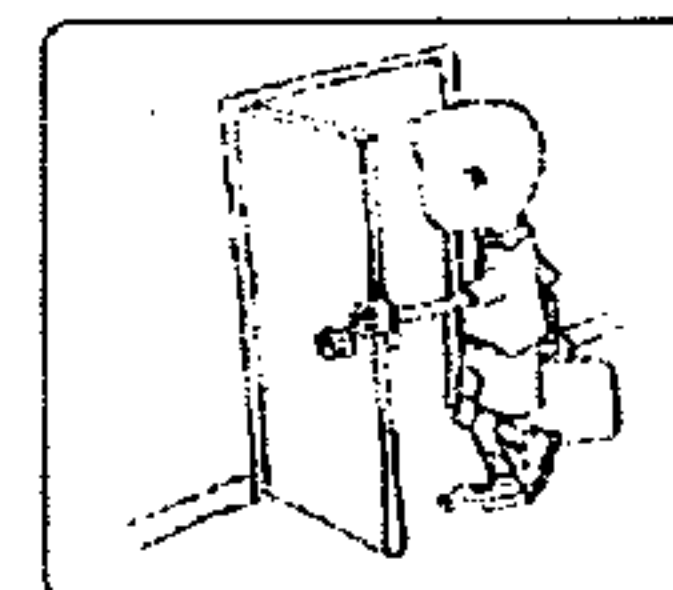
Open the door.

5.

Put down the book.

6.

Touch the chair.

B

แผนการสอนที่ 6 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การเคลื่อนไหวต่างๆ ขณะทำกิจกรรมในและนอกห้องเรียน 1)

Action verbs: jump / hop

1. Walk out of the room.
2. Run back to the room.
3. Hop around the room.
4. Stop at your seat.
5. Sit down and close your eyes.
6. Open your eyes and take out your book.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน
2. ชุดภาพแสดงการกระทำขนาดกระดาษ A4
3. ชุดบัตรภาพ

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ครูหยิบภาพแสดงการกระทำมา 1 ภาพแล้วชูภาพให้สมาชิกในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งดู แล้วให้นักเรียนในกลุ่มนั้นแสดงท่าทางให้กลุ่มที่เหลือดูแล้วบอกว่ากลุ่มแรกนั้นกำลังแสดงท่าทำอะไร แล้วผลัดกันให้กลุ่มที่สองลองทำตามแล้วให้กลุ่มแรกทายบ้าง

1.2 ครูขออาสาสมัครนักเรียน 2-3 คน มาแสดงท่าทางโดยใช้คำสั่งที่เรียนมาจากชั่วโมงก่อน เช่น

-Pick up the bag.	-Put down the bag.	-Walk to the door.
-Draw a picture.	-Run to the window.	-Stand in line. เป็นต้น

1.3 ครูสอนคำสั่งใหม่ โดยการปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง 2- 3 ครั้ง ด้วยประโยคคำสั่งดังต่อไปนี้

(ชุดที่ 1) 1. Walk out of the room. 2. Run back to the room. 3. Hop around the room.

(ชุดที่ 2) 4. Stop at your seat. 5. Sit down and close your eyes.
6. Open your eyes and write your name.

1.4 ครูขออาสาสมัคร 2 – 3 คน ออกมาเพื่อให้ปฏิบัติตามคำสั่งจากครูให้เพื่อนๆ ที่เหลือดูอีกครั้ง

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 หลังจากนั้นครูออกคำสั่งเรียงตามลำดับเหตุการณ์ เพื่อให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม โดยที่ครูก็ปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียน

2.2 ครูสุ่มเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้น 3 คน เพื่อให้ปฏิบัติตามคำสั่งของครูโดยที่ไม่มีครูปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วให้นักเรียนที่เหลือดูว่า ทั้ง 3 คนปฏิบัติถูกต้องหรือไม่ (ก่อนออกคำสั่งแต่ละครั้ง ครูจะชูบัตรคำให้นักเรียนทั้งชั้นดู เสร็จแล้วติดไว้ที่กระดาน)

2.3 ต่อจากนั้นครูชี้ที่บัตรคำแล้วอ่านออกเสียง เพื่อให้นักเรียนพูดตาม

2.4 ครูให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามคำสั่งอีกครั้ง โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูสุ่มเรียกนักเรียนออกมา 6 คน แล้วแจกบัตรภาพประโยคคำสั่งให้คนละ 1 ภาพ ต่อจากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง แล้วให้นักเรียนที่มีบัตรภาพตรงกับประโยคคำสั่งของครูที่ติดไว้ที่กระดานเดินไปติดไว้ข้างๆ บัตรคำนั้นๆ

3.2 เสร็จแล้วเพื่อนที่เหลือตรวจสอบว่าทั้ง 6 คนจับคู่ถูกต้องหมดหรือเปล่า

3.3 ต่อจากนั้นครูให้นักเรียนทุกคนอ่านออกเสียงบัตรคำที่อยู่บนกระดานพร้อมกันอีก 1 รอบ

3.4 ครูลองออกคำสั่งอีกครั้ง แต่ไม่เรียงลำดับเหตุการณ์เพื่อวัดความเข้าใจ

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 6 (Worksheet 6)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 6: Directions: Listen and choose the right picture.

(ฟังแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง)

1. Hop around the room.	2. Stop at your seat.
3. Jump to the table.	4. Walk out of the room.
5. Sit down and close your eyes.	6. Read your book.

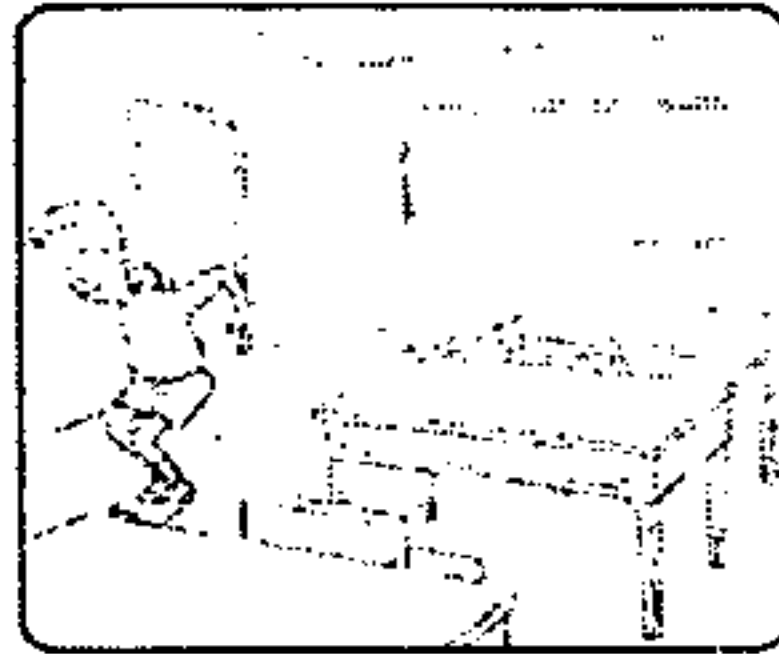
Meta International School

(Worksheet 6)

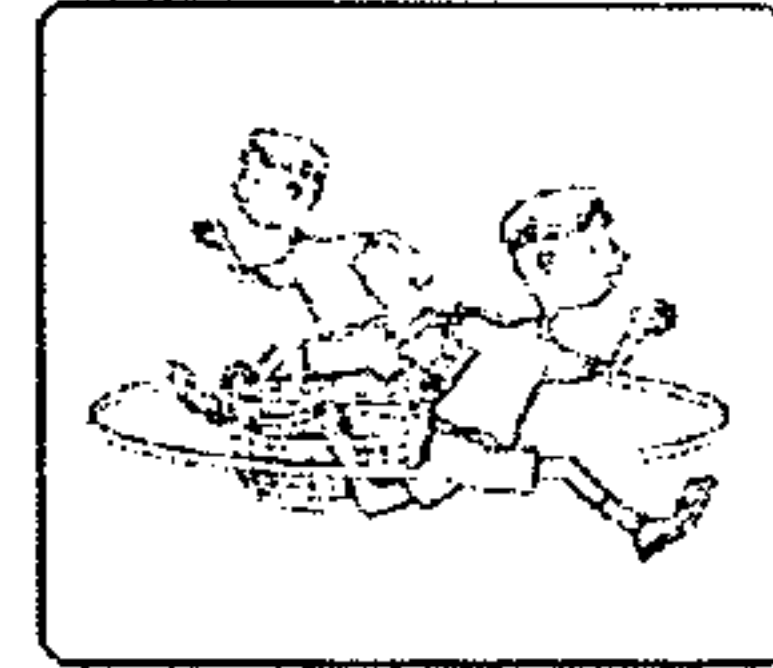
Name: _____ Class: _____ No: _____

6: Listen to the teacher and put a ✓ in () for the action that you hear.

1.

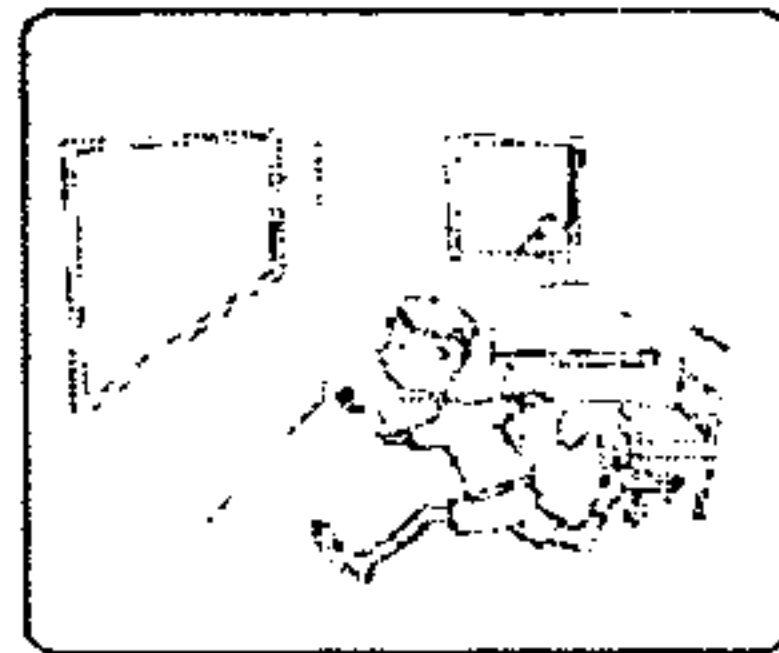

()

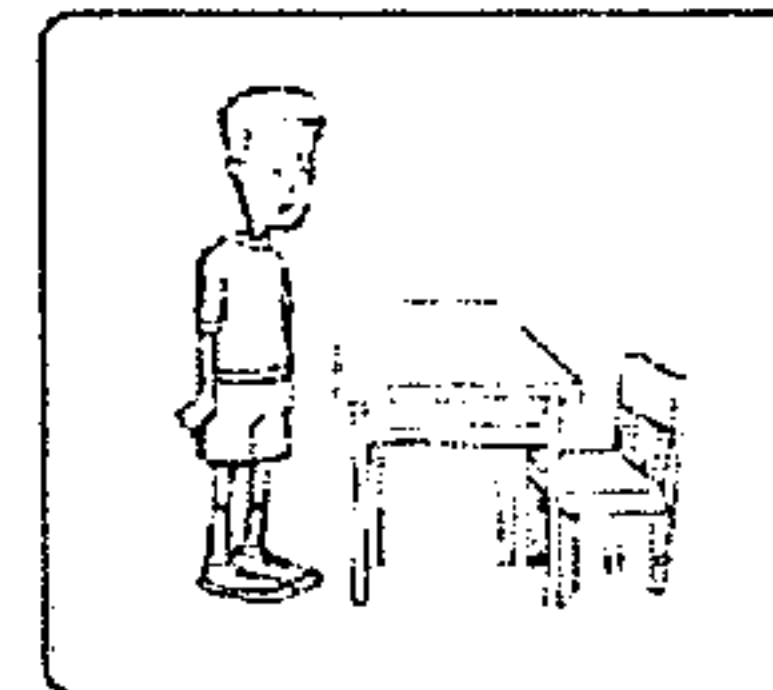

()

2.

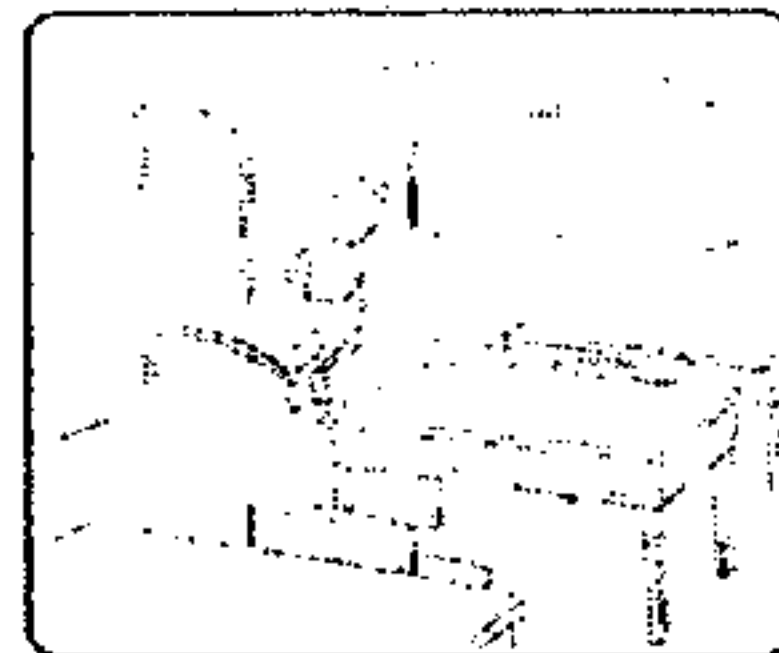

()

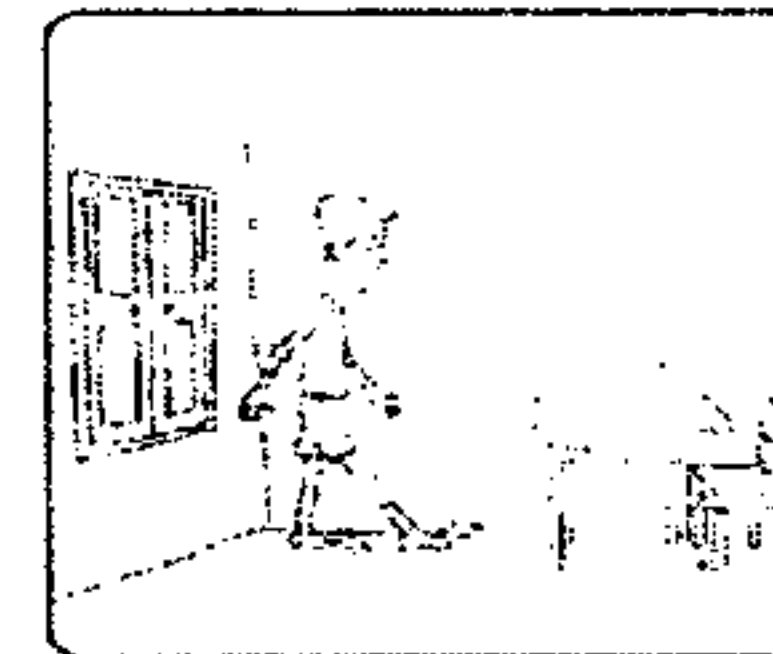

()

3.

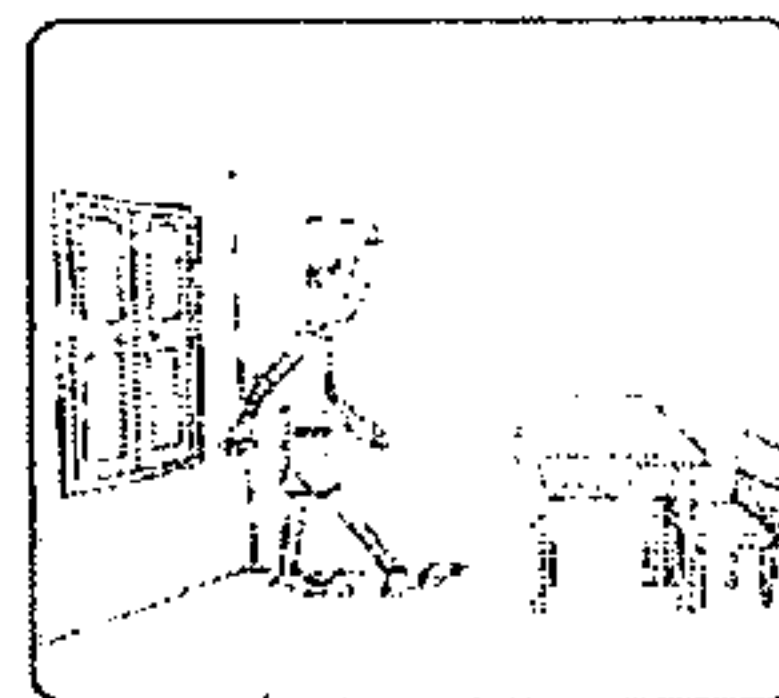

()

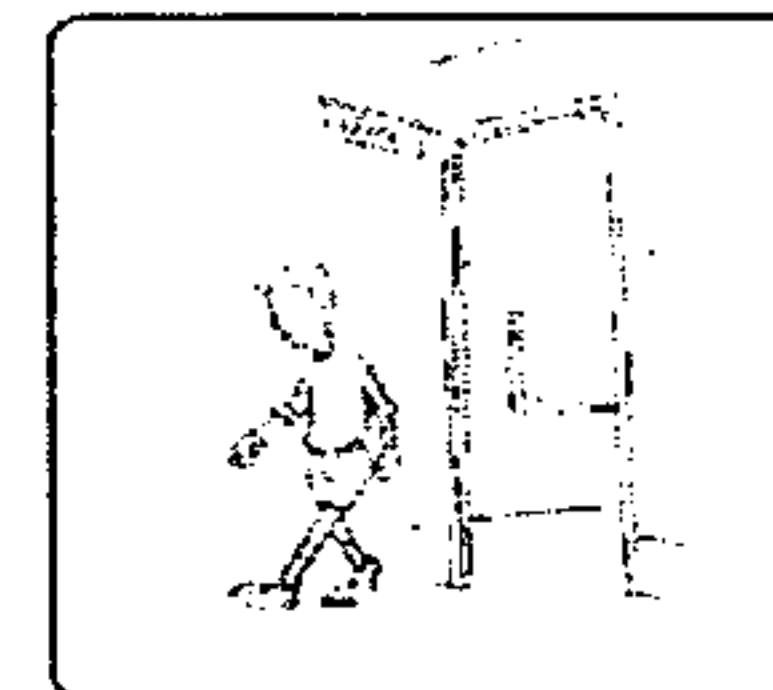

()

4.

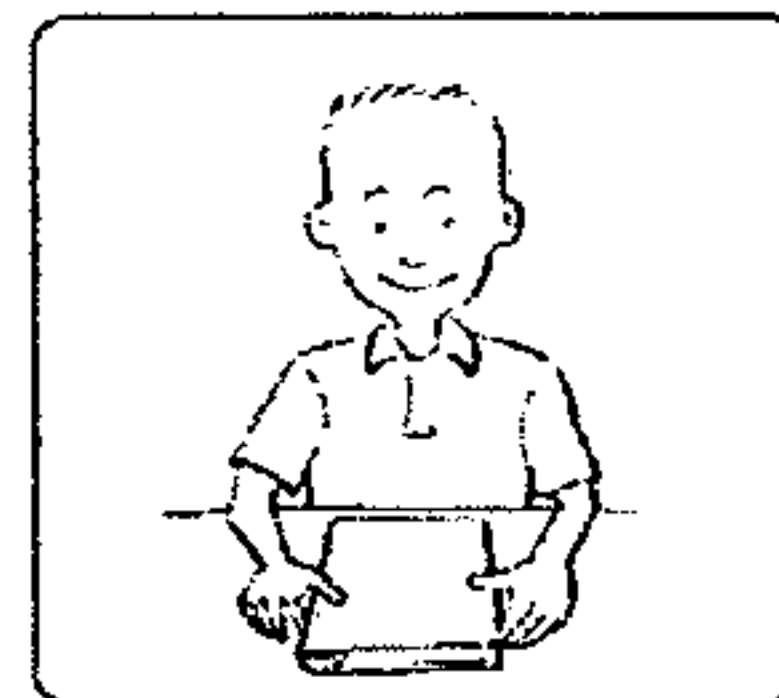

()

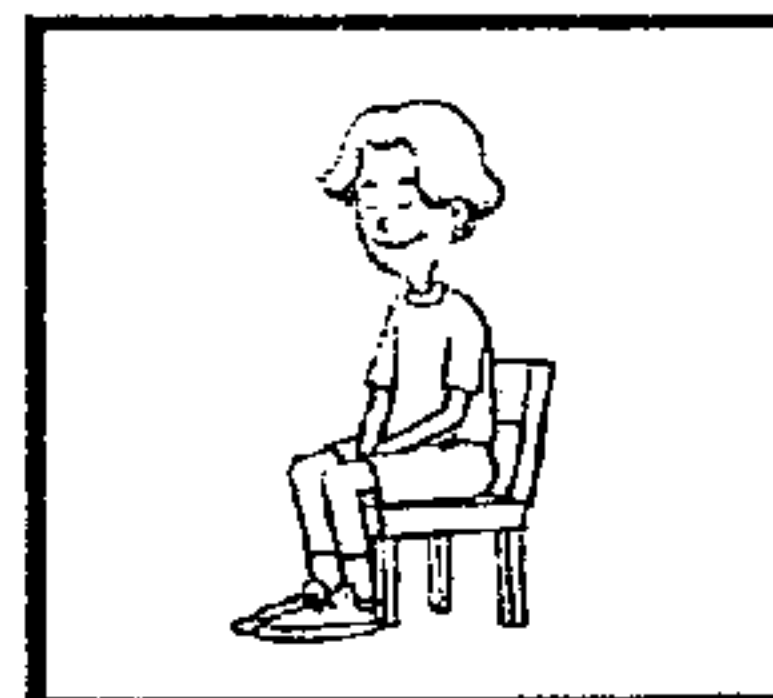

()

5.

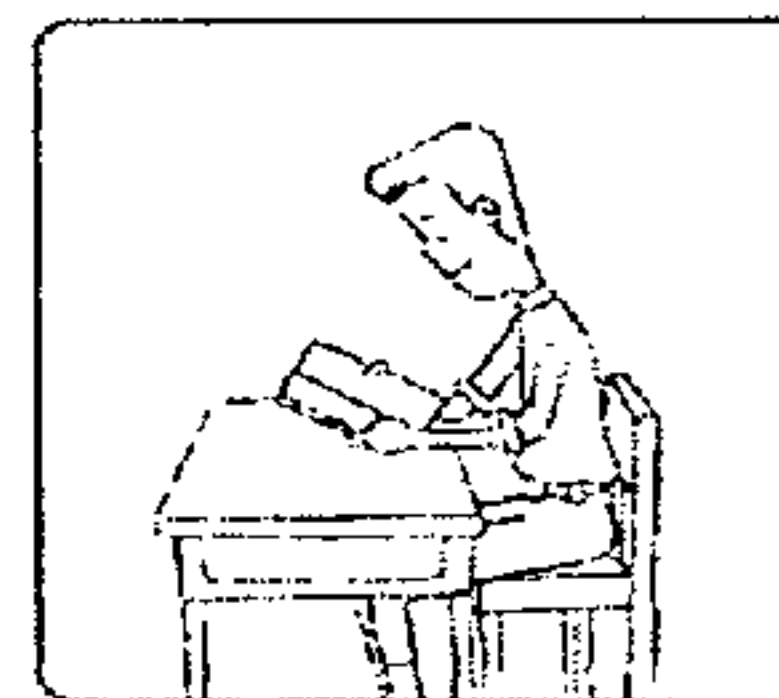

()

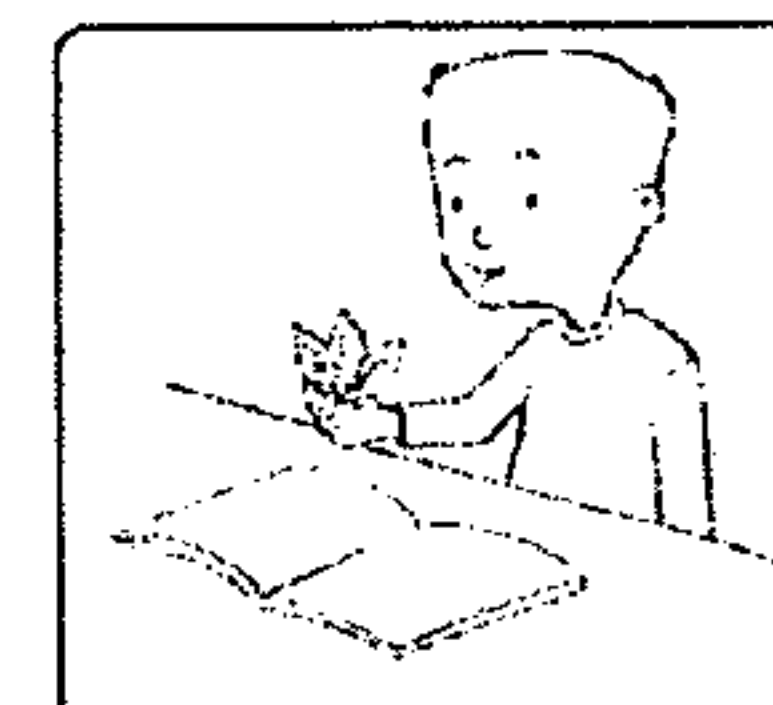

()

6.

()

()

แผนการสอนที่ 7 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การเคลื่อนไหวต่างๆ ขณะทำกิจกรรมในและนอกห้องเรียน 2)

Action verbs, new words: tree/ leave

1. Take out your book.
2. Walk to the tree.
3. Pick up three leaves.
4. Put the leaves into your book.
5. Go back to your room.
6. Open your book and put the leaves on the table.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรภาพประโยคคำสั่งขนาด กระดาษ-A4
2. อุปกรณ์ในห้องและบริเวณโรงเรียน

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

- 1.1 ครูทบทวนการใช้คำสั่งที่เรียนมาแล้ว โดยการแสดงท่าทาง ออกเสียงให้นักเรียนฟัง เช่น

- Walk to the table. - Touchd the door. - Stand still เป็นต้น

- 1.2 ครูออกคำสั่งให้นักเรียนพูดตาม และปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน

1.3 ครูสุ่มเรียกชื่อนักเรียน แล้วชุดบัตรภาพให้นักเรียนคนนั้นดู (ครูมองไม่เห็นบัตรภาพ) นักเรียนที่ครูเรียกชื่อ ออกคำสั่งให้ครูทำตามบัตรภาพ และให้นักเรียนที่เหลือบอกว่าครูปฏิบัติถูกต้องหรือไม่

1.4 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ที่คิดว่านักเรียนยังไม่รู้ คือ leave ด้วยการหยิบใบไม้จริงให้ดู (ความหมาย) แล้วถามว่านี่คืออะไร ออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนพูดตาม (เสียง) เสร็จเขียนบทกระดานเพื่อให้นักเรียนเห็น(รูป)

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

3.1 ครูเริ่มสอนด้วยการพูดประโยคคำสั่งแล้วแสดงท่าทางให้นักเรียนดูซ้ำหลายครั้งด้วยประโยค

คำสั่งต่อไปนี้คือ

(ชุดที่ 1) 1. Take out your book. 2. Walk to the tree. 3. Pick up three leaves.

(ชุดที่ 2) 4. Put the leaves into your book. 5. Go back to your room.

6. Open your book and put the leaves on the table.

2.1 ครูตรวจความเข้าใจของนักเรียนโดยการเลือกนักเรียนตัวแทนออกมา 2-3 คนมาปฏิบัติตามคำสั่งครูหน้าชั้น แล้วให้เพื่อนในชั้นตอบว่า นักเรียนตัวแทนปฏิบัติได้ถูกต้องหรือไม่

2.3 ครูออกคำสั่งทั้งหมดอีกครั้ง ให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติ และพูดตาม ทำซ้ำหลายๆ ครั้ง จนแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจในคำสั่งชัดเจน

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูหยิบภาพบัตรคำแล้วชี้ให้นักเรียนทั้งชั้นดู ครูอ่านออกเสียงดังๆ แล้วให้นักเรียนอ่านตามเสร็จแล้วติดไว้บนกระดาน

3.2 ครูสุ่มเรียกนักเรียนให้ออกคำสั่งเพื่อให้ครูปฏิบัติตามที่นักเรียนสั่ง

3.3 (Optional) ครูแจกใบงานขนาดกระดาษ A4 ให้นักเรียนทุกคน (คำสั่ง: ให้นักเรียนจับคู่บัตรภาพกับประโยคคำสั่งบนกระดานด้วยการลอกประโยคคำสั่งลงให้ตรงกับบัตรภาพ)

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 7 (Worksheet 7)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 7 : Listen and put an "X" on the right picture.

(ฟังแล้วกากบาททับภาพที่ถูกต้อง)

1. Walk to the chair.

2. Put the book on the table.

3. Draw a picture.

4. Take out your book.

5. Pick up the ball.

6. Go back to the tree.

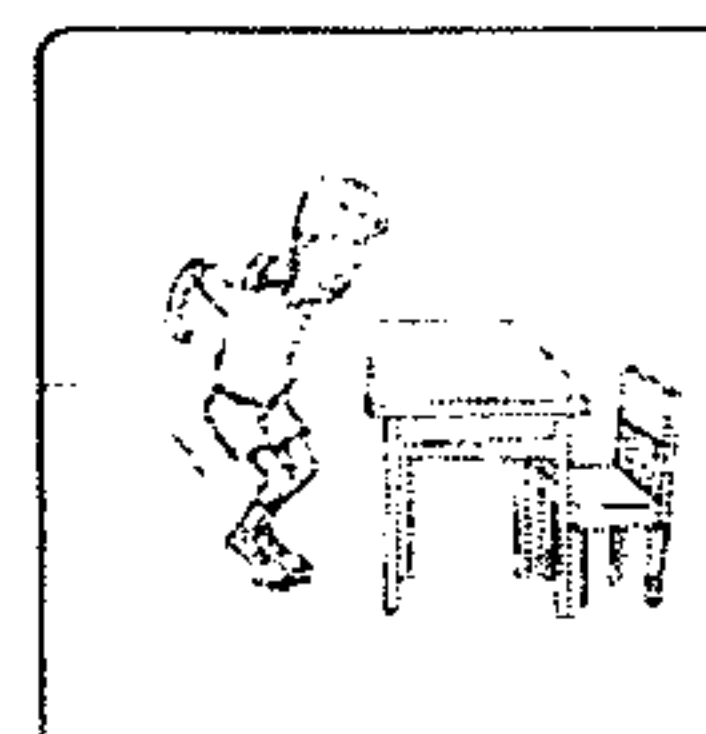
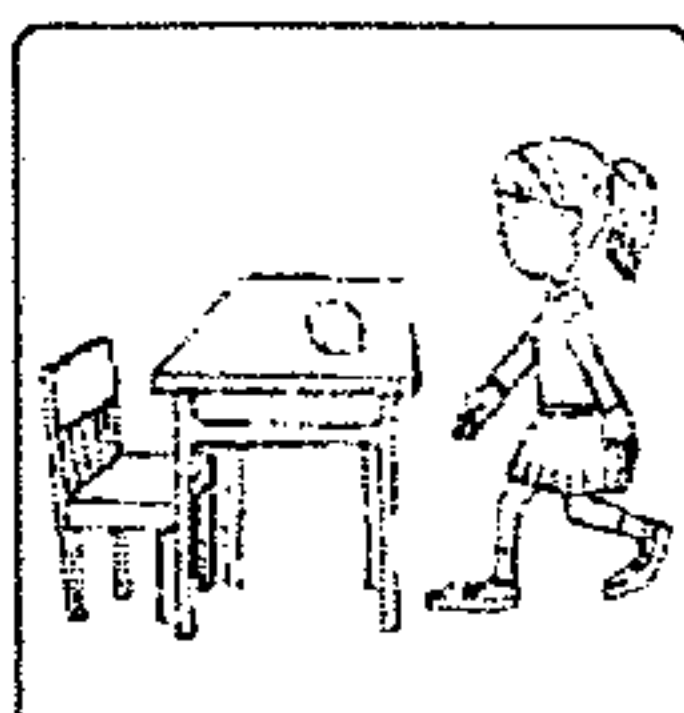
Meta International School

(Worksheet 7)

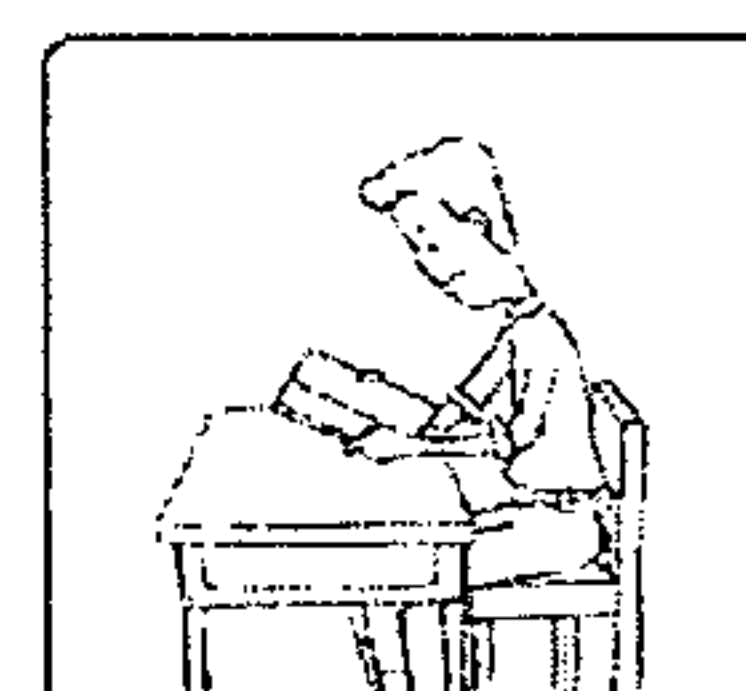
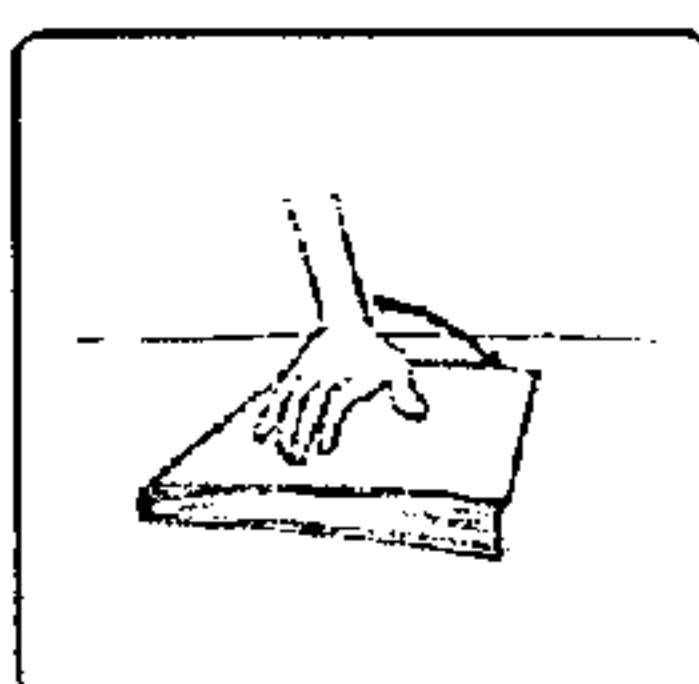
Name: _____ Class: _____ No: _____

7: Listen to the teacher and put an "X" on the right picture.

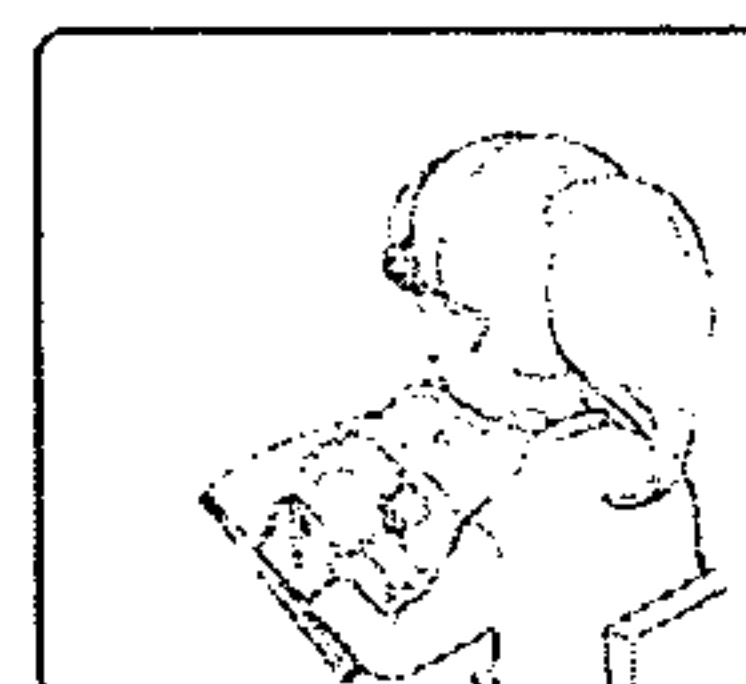
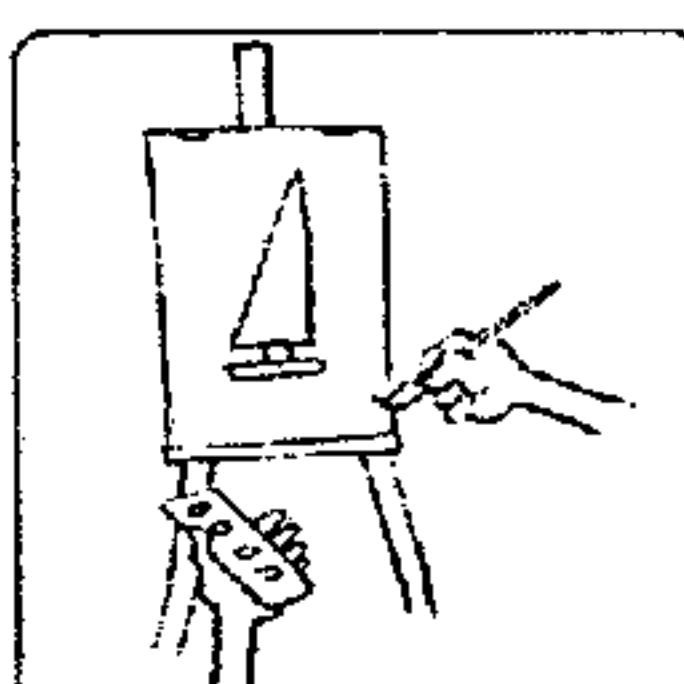
1.

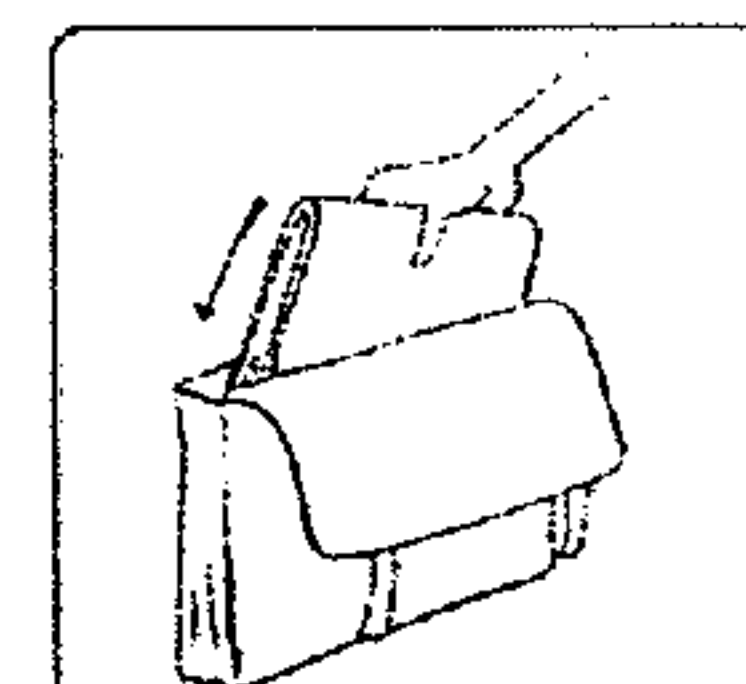
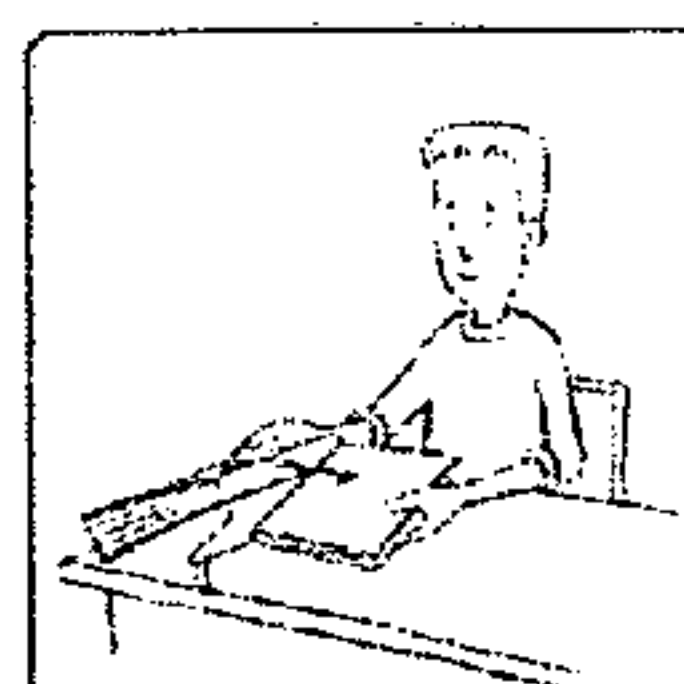
2.

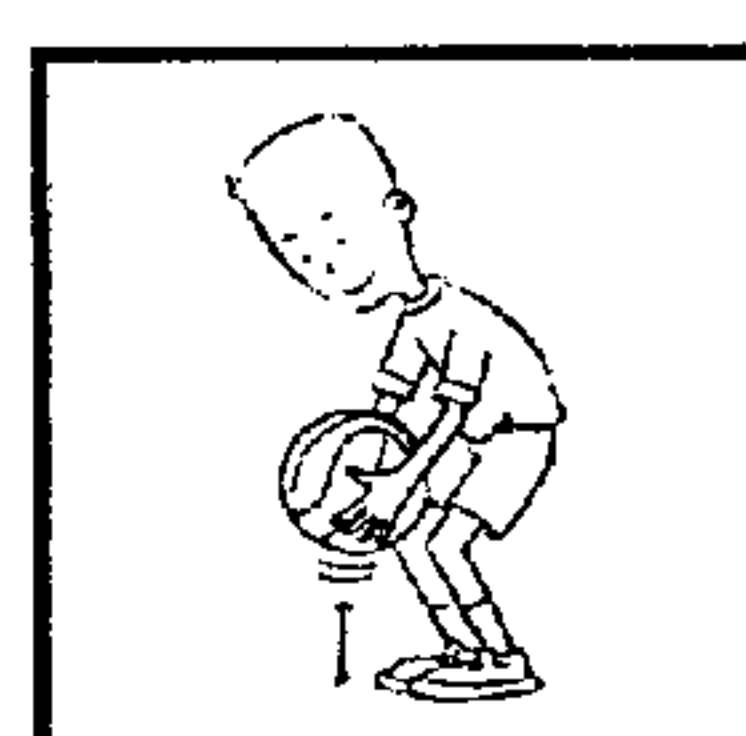
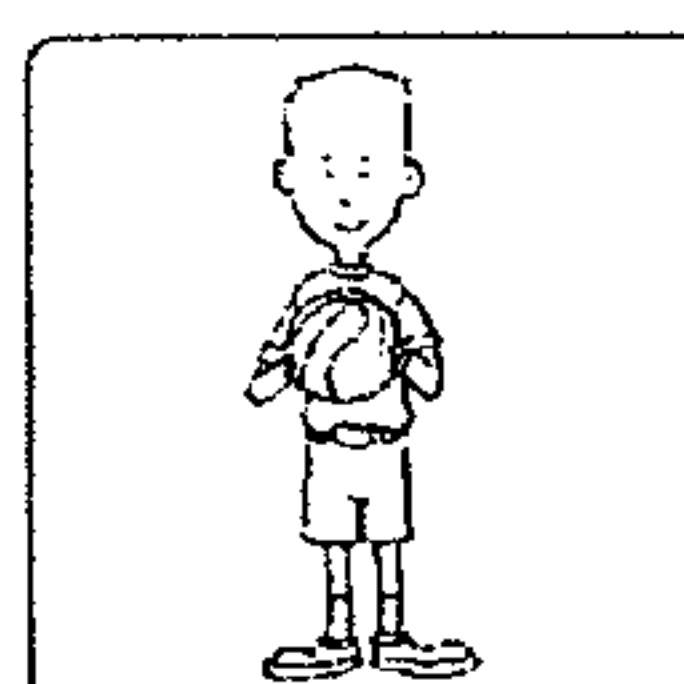
3.

4.

5.

6.

แผนการสอนที่ 8 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การเคลื่อนไหวต่างๆ ขณะทำกิจกรรมในและนอกห้องเรียน 3)

Action verbs, new words: find/ hold/ throw/

1. Find your partner.
2. Together walk out of the room.
3. Find a rock and pick it up.
4. Throw the rock to the tree.
5. Go to the toilet and wash your hands.
6. Go back to your room.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน
2. ภาพบัตรคำ และชุดบัตรภาพแสดงการกระทำขนาดกระดาษ A4

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

- 1.1 ครูทบทวนบทเรียนเก่าด้วยการออกคำสั่งต่างๆ เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตาม เช่น

-Stand up and raise your hand.

-Step out from your table.

-Walk to the window and close it.

-Take out your book, etc.

- 1.2 ครูเริ่มเข้าสู่บทเรียนใหม่ด้วยการบอกให้นักเรียนยืนเป็นวงกลม ครูเริ่มการสาธิตให้นักเรียนดู

โดยการปฏิบัติตามประโยคคำสั่ง 2 – 3 ครั้ง ด้วยคำสั่งดังต่อไปนี้

(ชุดที่ 1)

1. Find your partner.

2. Together walk out of the room.

3. Find a rock and pick it up.

(ชุดที่ 2)

4. Throw the rock to the tree. 5. Go to the toilet and wash your hands.

6. Go back to the classroom.

1.3 ครูเรียกนักเรียนออกมาหน้า 4 คนเพื่อมาปฏิบัติให้เพื่อนดู โดยที่ครูปฏิบัติตามไปด้วย

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูสุ่มเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้นอีก 1 ชุด เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งครู โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู และให้เพื่อนๆ ที่เหลือบอกว่านักเรียนกลุ่มนั้นปฏิบัติถูกต้องหรือไม่

2.2 ครูออกคำสั่งอีกครั้งเพื่อให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติพร้อมๆ กันโดยที่ครูก็ปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียนด้วย

2.3 ครูชูบัตรภาพแสดงการกระทำให้นักเรียนดู (ครูมองไม่เห็นบัตรภาพ) แล้วครูสุ่มเรียกนักเรียนคนใดคนหนึ่ง (6 คน เท่าจำนวนภาพตามลำดับ) สั่งให้ครูกระทำตามบัตรภาพแสดงอาการนั้น เสร็จแล้วครูติดภาพนั้นไว้ที่กระดาน

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูชูบัตรคำให้นักเรียนทุกคนดูที่ละบัตรตามลำดับ ครูอ่านออกเสียงเพื่อให้นักเรียนออกเสียงตามดังๆ เสร็จแล้วครูถามนักเรียนว่าบัตรคำนั้นๆ ควรไปคู่กับบัตรภาพอันไหน (นักเรียนชี้เพื่อให้ครูนำไปติดไว้คู่กัน)

3.2 ครูแจกแบบฝึกหัดให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนจับคู่ภาพกับประโยคคำสั่ง ด้วยการลอกประโยคคำสั่งลงใต้ภาพที่จัดเตรียมไว้ให้ถูกต้อง (Optional: ครูสุ่มเรียกให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งตามรูปภาพ (ไม่เรียงลำดับ) เพื่อประเมินความเข้าใจ

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 8 (Worksheet 8)
คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 8 (Draw a line from column A to Column B)

(ให้ลากเส้นจาก A ไป B)

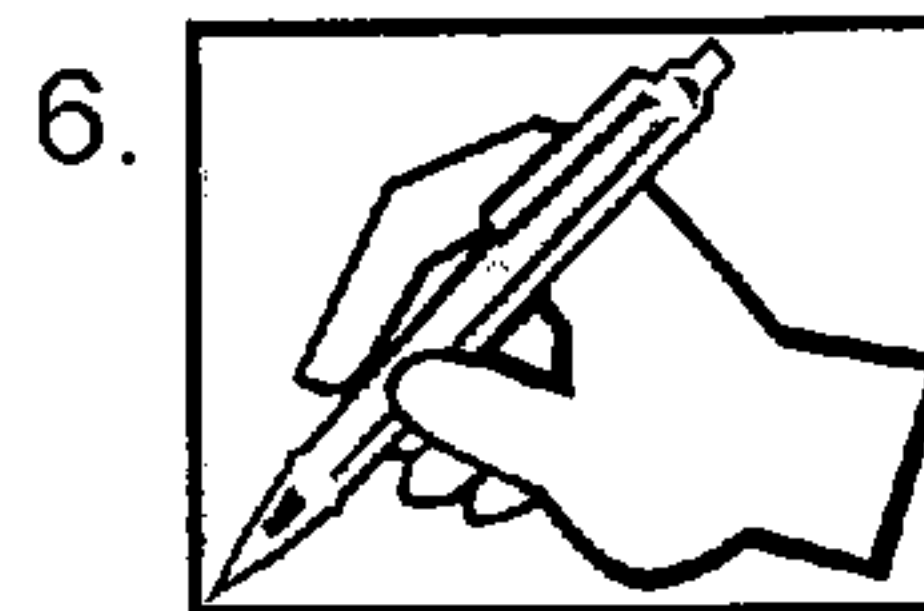
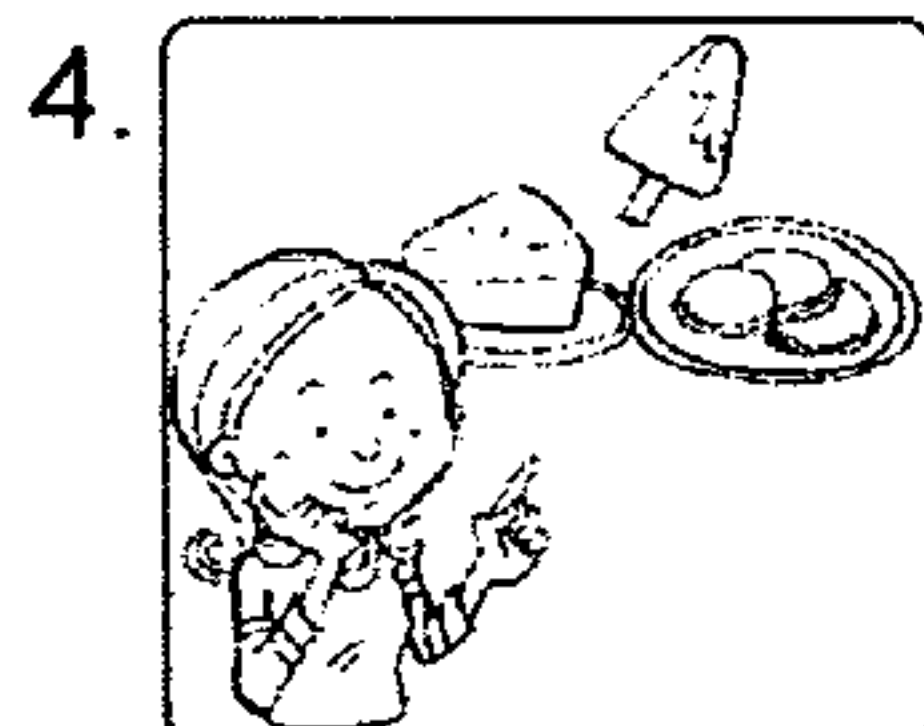
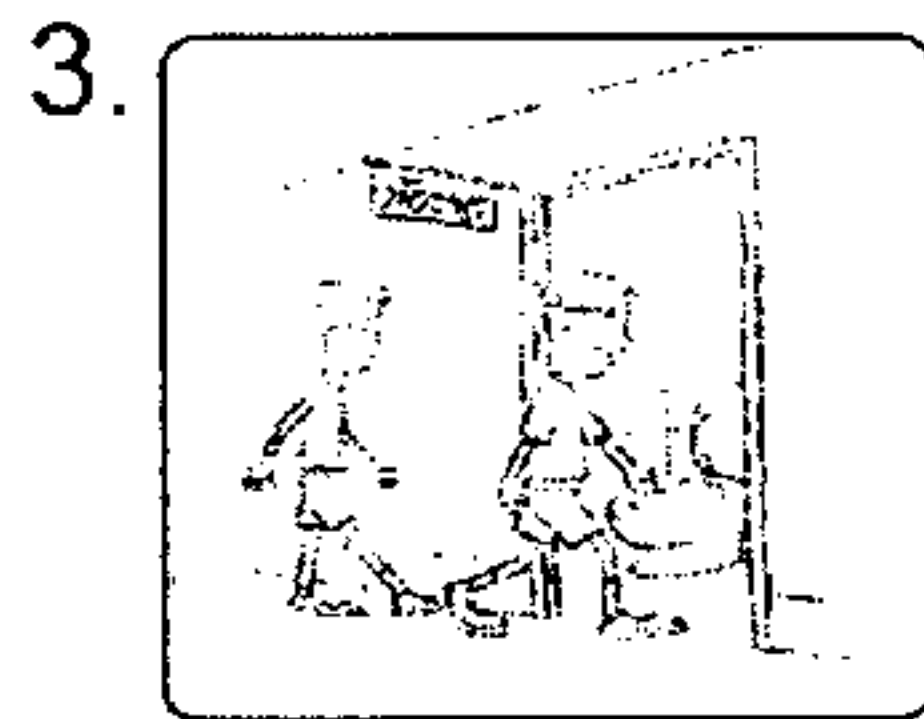
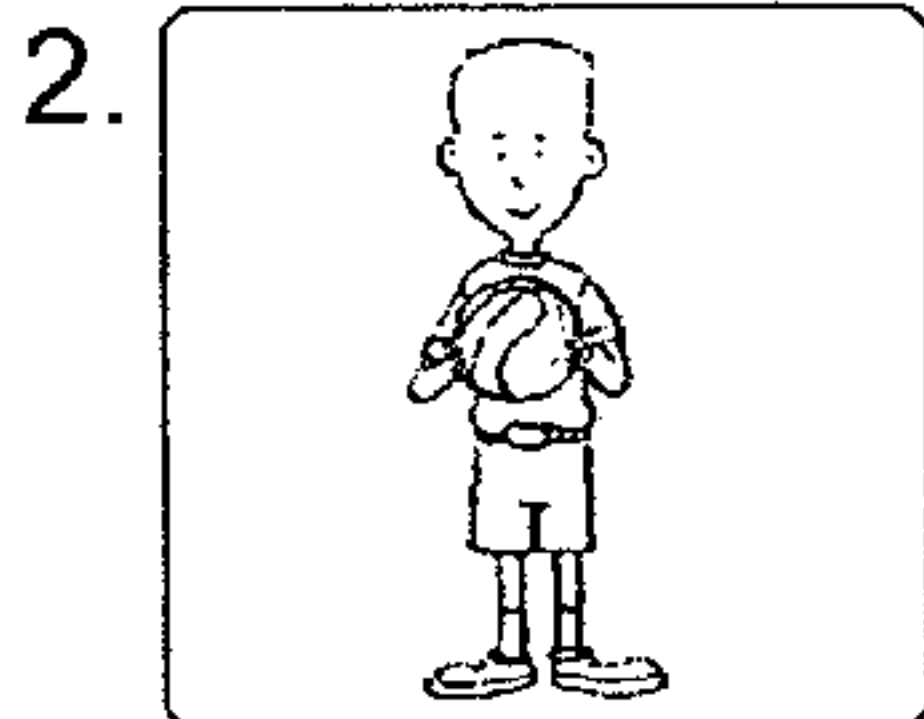
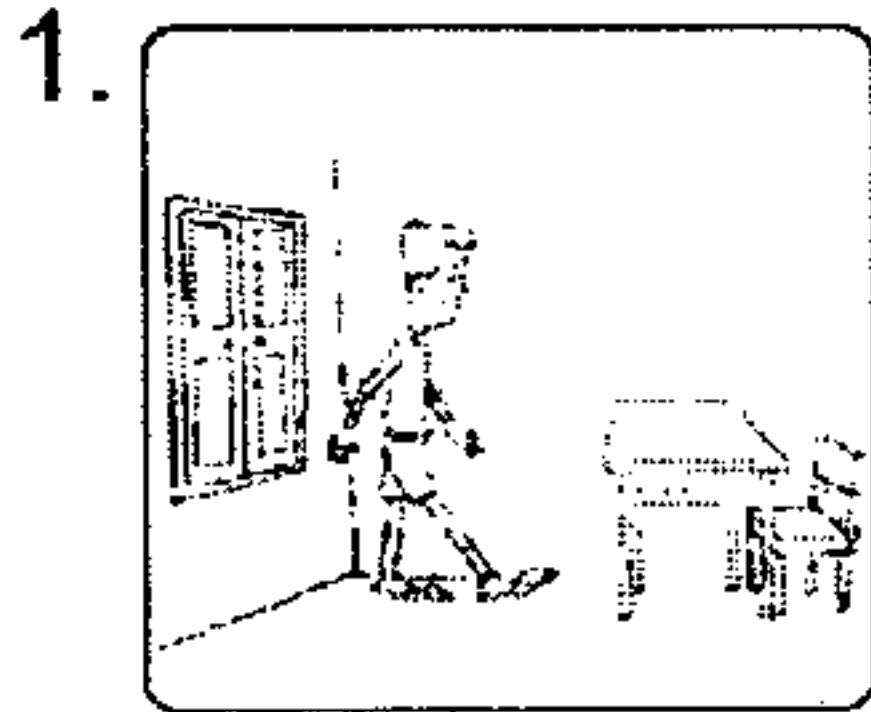
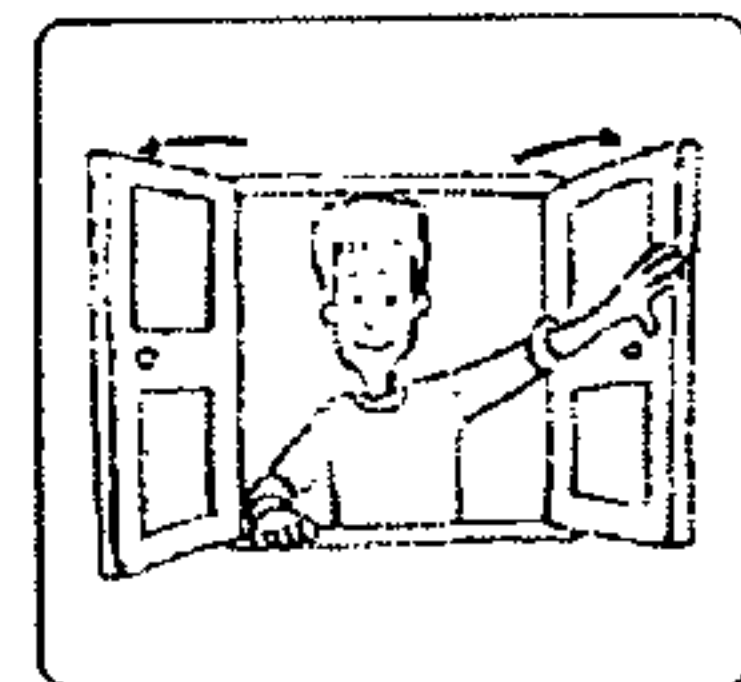
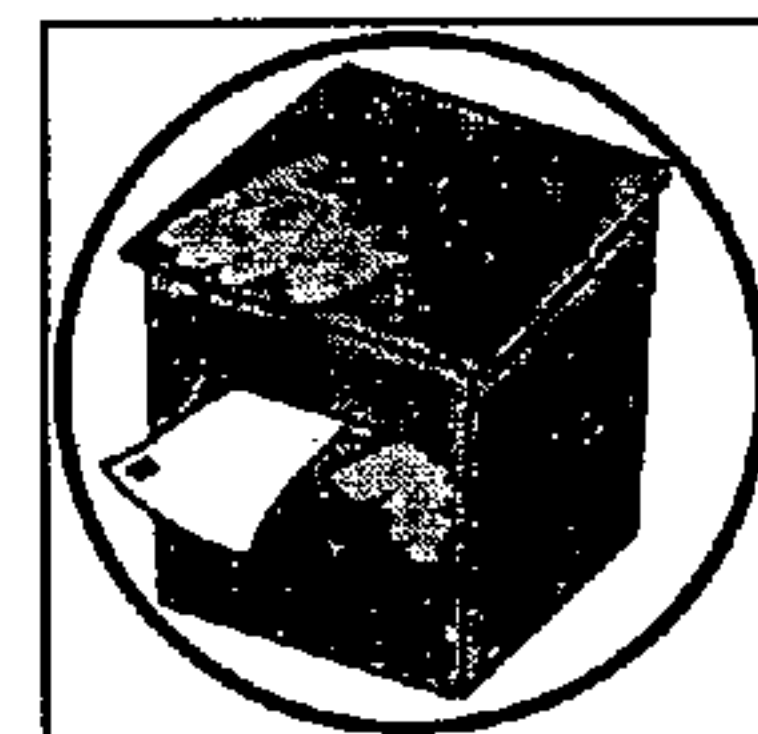
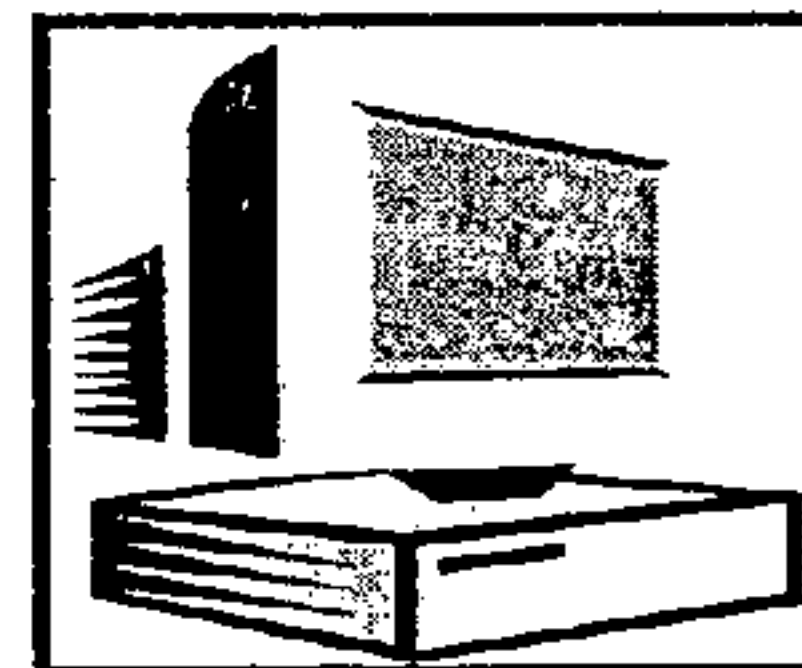
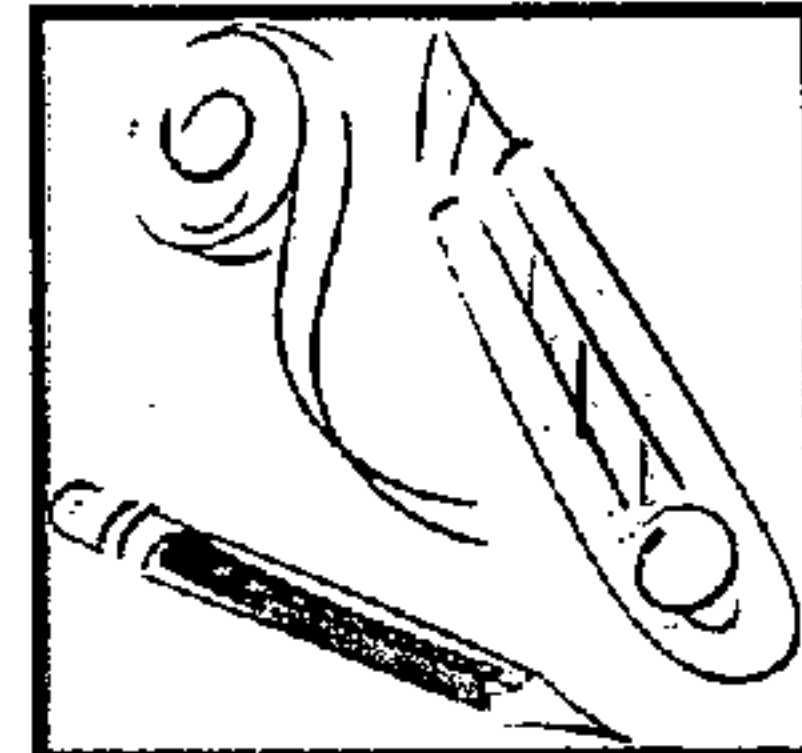
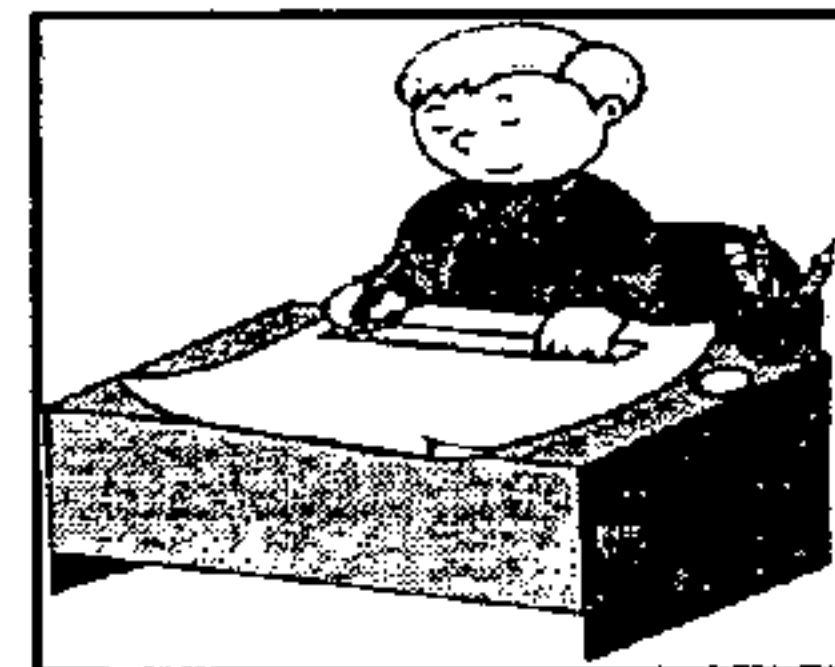
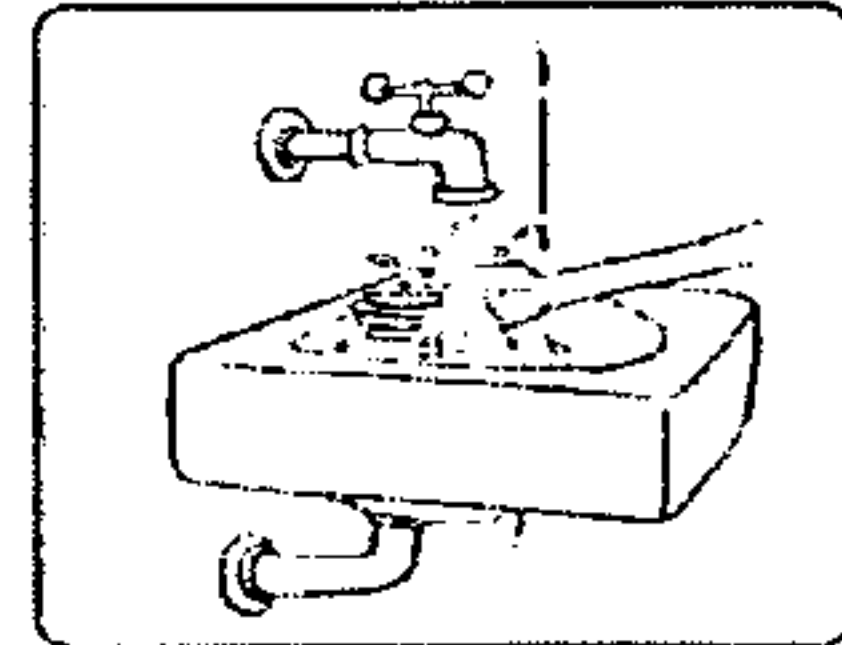
1. Find the box.	2. Throw the ball through the window.
3. Together walk to the teacher.	4. Wash your hands.
5. Go back to the computer.	6. Pick up your pencil.

Meta International School

(Worksheet 8)

Name: _____ Class: _____ No: _____

8: Draw a line from column A to column B.

A**B**

แผนการสอนที่ 9 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (การเคลื่อนไหวต่างๆ ขณะทำกิจกรรมในและนอกห้องเรียน 4)

Action verbs, new words: look at/ paint/ cut/

1. Look at the pictures.
2. Put a tick on the picture you like.
3. Put a cross on the picture you do not like.
4. Then, draw a picture that you put a tick on.
5. Paint your picture with 4 colors.
6. Cut out your picture.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. รูปภาพต่างๆ
2. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน
3. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูชุดบัตรภาพแสดงการกระทำให้นักเรียนทุกคนดู นักเรียนพูดประโยคคำสั่งนั้นๆ ออกมา ขณะที่นักเรียนพูดนั้น ครูก็แสดงการกระทำไปด้วย (ครูแกล้งทำถูกบ้าง ผิดบ้างเพื่อวัดความจำของนักเรียน)

1.2 ต่อจากนั้นครูติดรูปภาพต่างๆ ที่เตรียมไว้แล้วบนกระดาน เพื่อทำการสาธิตให้นักเรียนดู ครูเริ่มใช้ประโยคคำสั่งชุดใหม่ ด้วยการพูด และปฏิบัติให้นักเรียนดูไปด้วย (ประมาณ 2 – 3 ครั้ง) ด้วยประโยคคำสั่งต่อไปนี้คือ

- (ชุดที่ 1) 1. Look at the pictures. 2. Put a tick on the picture you like.

3. Put a cross on the picture you do not like.

(ชุดที่ 2) 4. Then, draw a picture that you put a tick on. 5. Paint your picture with 4 colors. 6. Cut out your picture.

1.3 ครูเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้น เพื่อมาปฏิบัติให้เพื่อนดู โดยที่ครูปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียน

1.4 ครูเรียกนักเรียนออกมาหน้าอีก 1 ชุด เพื่อมาปฏิบัติตามคำสั่ง โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู และให้เพื่อนที่เหลือคอยบอกว่า นักเรียนกลุ่มนั้นทำผิดหรือถูก

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูบอกให้นักเรียนยืนขึ้น แล้วแจกกระดาษที่มีรูปภาพประโยคคำสั่งต่างๆ ให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น เพื่อให้เดินไปรอบๆ ห้องสลับกันออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามให้ครบทั้ง 6 ภาพ เสร็จแล้วกลับมานั่งที่เดิม

2.2 ครูเริ่มใช้ประโยคคำสั่งทั้งหมดอีกครั้งเพื่อให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งตามลำดับ

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูติดบัตรคำไว้ที่กระดานพร้อมกับให้นักเรียนทุกคนอ่านพร้อมกันดังๆ เสร็จแล้วแจกบัตรภาพ ให้นักเรียนทุกคน (ได้ภาพแต่ละภาพมีช่องว่างเพื่อให้นักเรียนเติมประโยคคำสั่งลง หรือครูเดินไปรอบๆ ห้องแล้วสุ่มชี้ไปที่ภาพนั้นๆ เพื่อให้นักเรียนคนนั้นๆ พูดประโยคคำสั่งออกมา เพื่อประเมินความเข้าใจ)

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 10 (Worksheet 10)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 9 : Match the command with the right picture.

(จับคู่ระหว่างประโยคคำสั่งกับภาพแสดงการกระทำให้ถูกต้อง)

1. Put a cross on the duck.	2. Draw a line under the table.
3. Put a tick on the tree.	4. Put a cross on the flower.
5. Draw a circle around the bird.	6. Paint your picture with four colors.

Note: ครูอ่านออกเสียงประโยคคำสั่งให้นักเรียนฟัง

Meta International School

(Worksheet 9)

Name: _____ Class: _____ No: _____

9: Listen, act as in the command and match the command with the right picture.

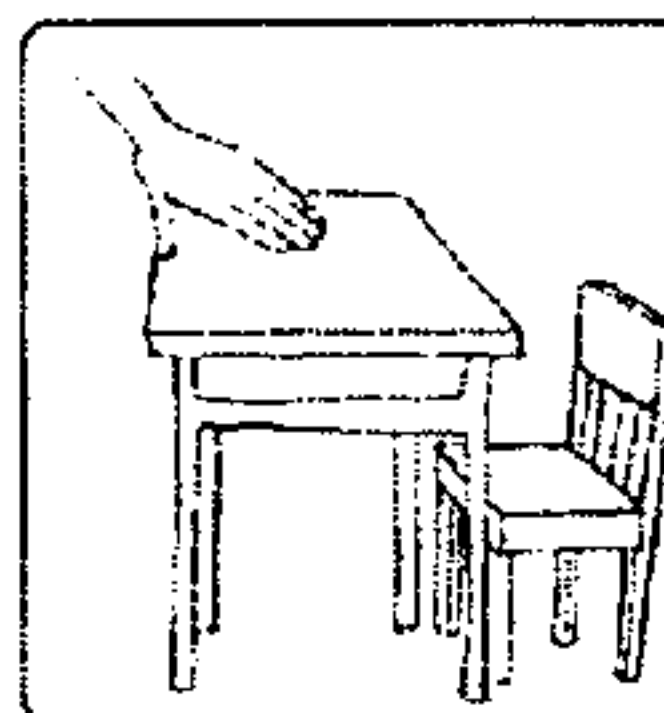
1. Put a cross on the duck.

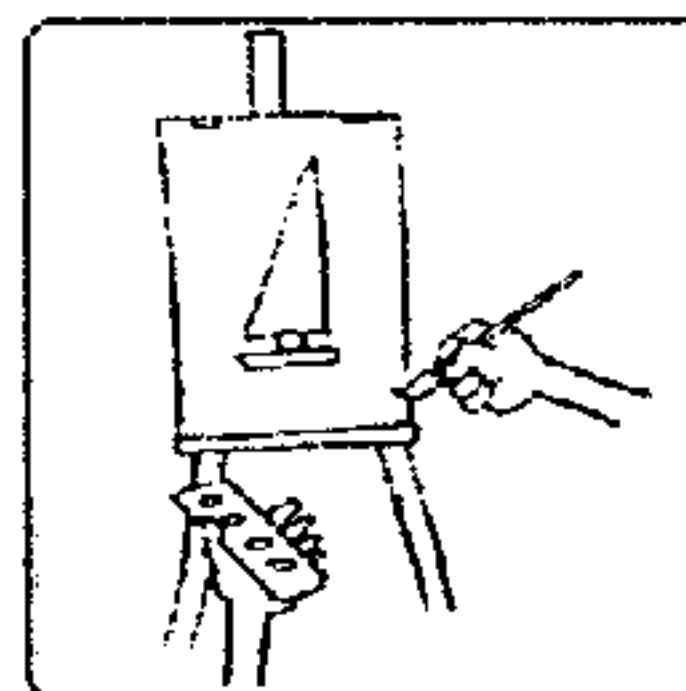
2. Draw a line under the table.

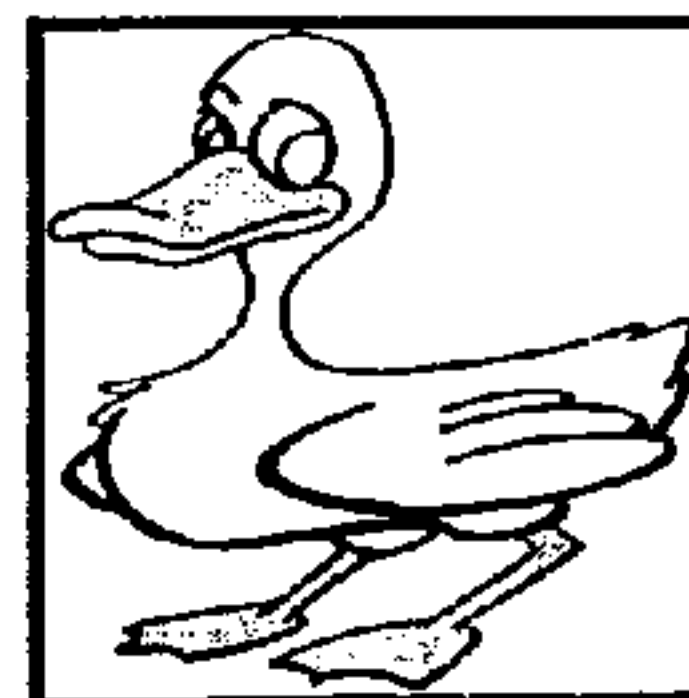
3. Put a tick on the tree.

4. Put a cross on the flower.

5. Draw a circle around the bird.

6. Paint your picture with four colors.

แผนการสอนที่ 10 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (กิจกรรมกีฬากลางแจ้งภายในบริเวณโรงเรียน 1)

Action verbs: raise / make

1. Stand in a line.
2. Raise your hand(s).
3. Walk to the playground.
4. Make a big circle.
5. Run around the playground.
6. Pick up the ball.

คำศัพท์ : wall, circle, half circle

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน และบริเวณโรงเรียน
2. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ

การประเมินผล

1. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน
2. นักเรียนทำแบบประเมินตนเองครั้งที่ 2

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

- 1.1 ครูทบทวนบทเรียนเก่าด้วยการชุดบัตรภาพแสดงการกระทำให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนพูด

ประโยคคำสั่งออกมาต่างๆ

- 1.2 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ (circle, raise, playground, basket) ด้วยการใช้อุปกรณ์จริง และปฏิบัติ

ให้เห็นจริง

- 1.2 ต่อจากนั้นครูสั่งให้นักเรียนทุกคนออกไปยืนเข้าแถวหน้าห้องเรียน เพื่อเริ่มเรียนประโยคคำสั่ง

ชุดใหม่ต่อไป ครูเริ่มสาธิตด้วยการใช้ประโยคคำสั่งดังต่อไปนี้คือ

- (ชุดที่ 1) 1. Stand in a line. 2. Raise your hand(s). 3. Walk to the playground.

(ชุดที่ 2) 4. Make a big circle. 5. Run around the playground. 6. Pick up the ball.

1.3 ครูพูดประโยคคำสั่งพร้อมกับแสดงการกระทำให้นักเรียนดู โดยที่ครูบอกให้นักเรียนพูดคลอตามเสียงประโยคคำสั่งของครูไปด้วย

1.4 ครูเรียกนักเรียนออกมาตรงกลางวงกลม 2 – 4 เพื่อมาสาธิตให้เพื่อนดู โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง และให้เพื่อนที่เหลือบอกว่านักเรียนทั้งหมดนั้นปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำสั่งหรือไม่ (ถ้าไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนที่คิดว่าเข้าใจสาธิตให้เพื่อนดู)

1.5 ครูพูดประโยคคำสั่งอีกครั้ง เพื่อให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติพร้อมกัน โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู
ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูเรียกนักเรียนรวมกลุ่มกันอีกครั้ง แล้วชูบัตรภาพแสดงการกระทำให้นักเรียนทุกคนดูเพื่อให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งออกมา เสร็จแล้วให้นักเรียนวิ่งนำไปวางไว้ในที่ต่างๆ กัน (บริเวณสนามเด็กเล่น)

2.2 ต่อจากนั้นครูชูบัตรคำ เพื่อให้นักเรียนทุกคนออกเสียงตามครู เมื่อคิดว่่านักเรียนทุกคนสามารถอ่านประโยคคำสั่งได้แล้ว ครูจึงแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน

2.3 ครูสั่งให้นักเรียนที่ละกลุ่มวิ่งเอาบัตรคำไปจับคู่กับบัตรภาพแสดงการกระทำแล้วนำมาให้ครูกลุ่มที่สามารถจับคู่ได้ถูกต้อง ทำเวลาได้เร็วที่สุด และจับคู่ได้เยอะที่สุดคือกลุ่มชนะ

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มโดยที่

- ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น แล้วให้นักเรียนจับคู่กันตามใจชอบ
- ให้นักเรียนแต่ละคนเตรียมคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนไปคนละ 4 คำสั่ง
- ให้นักเรียนพลัดกันออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตาม
- นักเรียนพลัดกันตรวจสอบความถูกต้อง

(ครูคอยสังเกตการณ์และให้คำแนะนำกับกลุ่มที่มีปัญหา)

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 10 (Worksheet 10)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 10 : Listen to the command and choose the right action. (ฟังคำสั่งแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง)

1. Draw a big circle. 2. Stand in a line. 3. Pick up the paper.
4. Raise one hand. 5. Run around the basket. 6. Make a big circle.

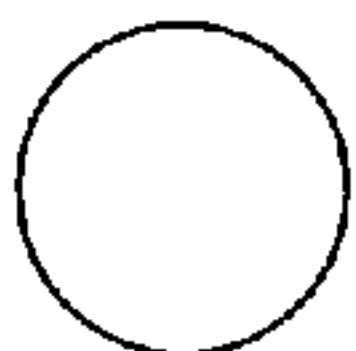
Meta International School

(Worksheet 10)

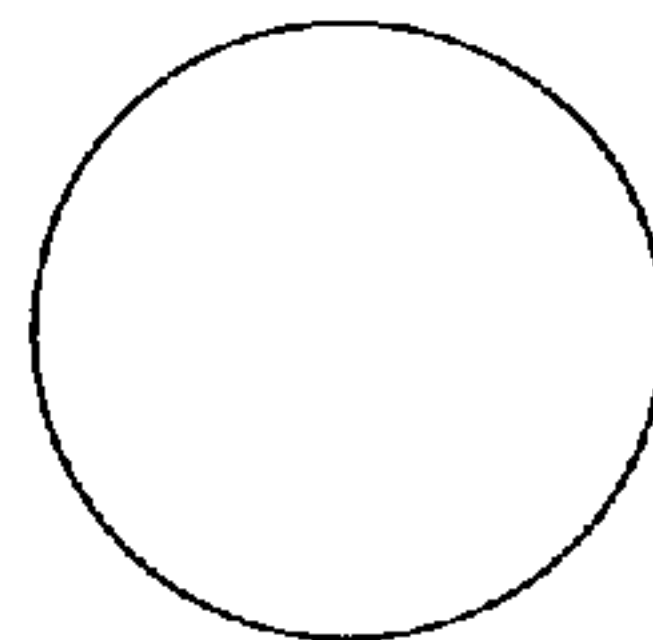
Name: _____ Class: _____ No: _____

10: Listen to the command and choose the right action.

1.

()

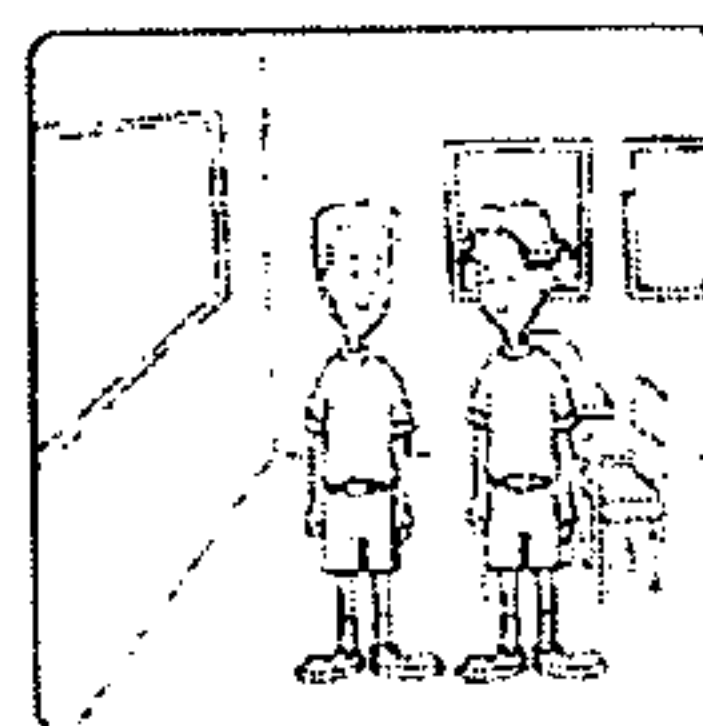

()

2.

()

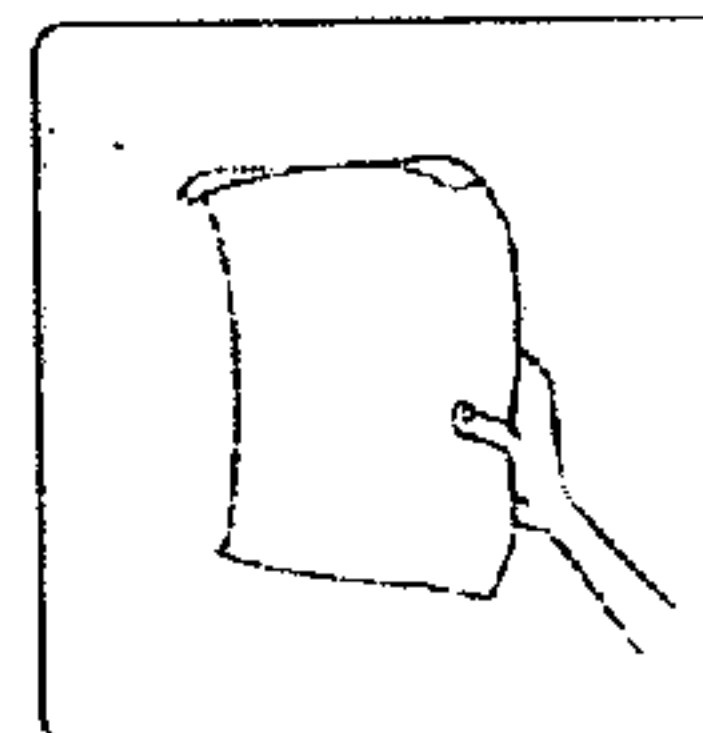

()

3.

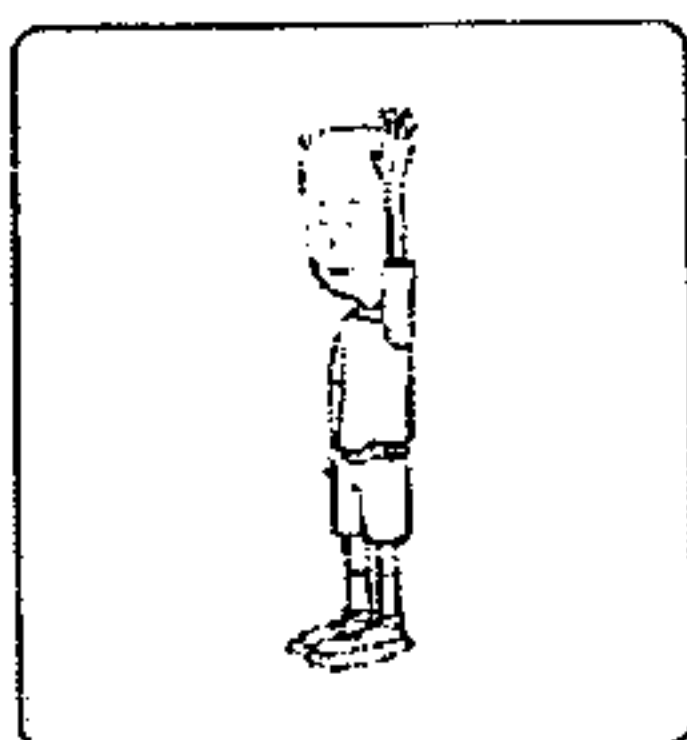

()

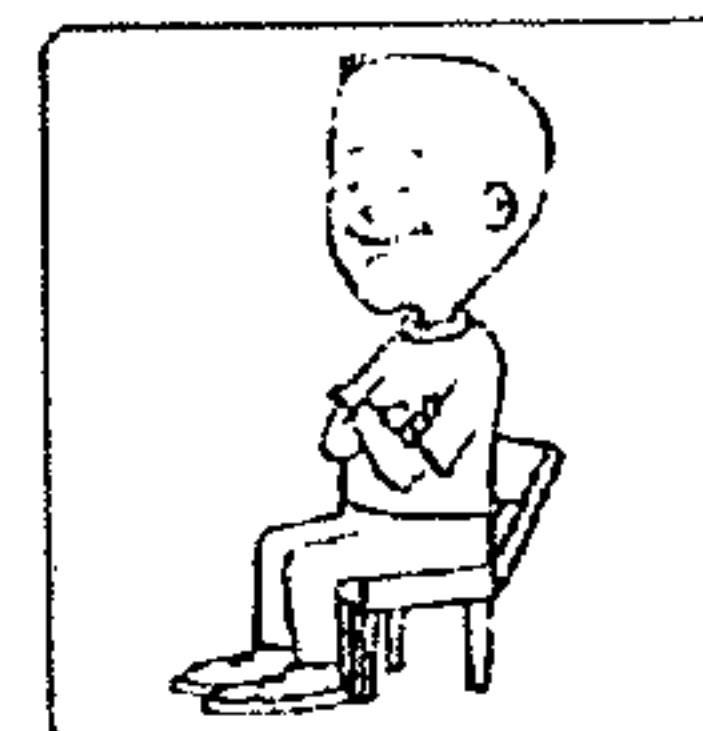

()

4.

()

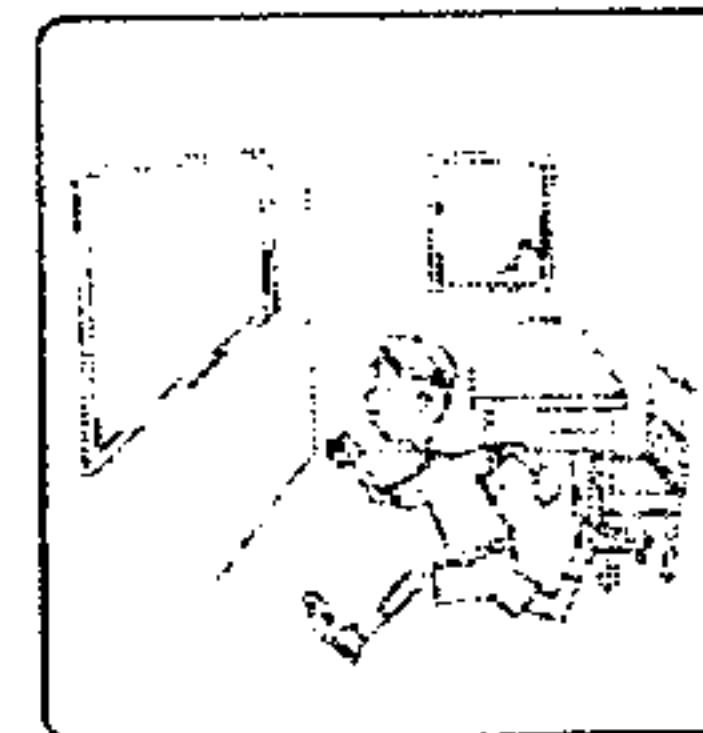

()

5.

()

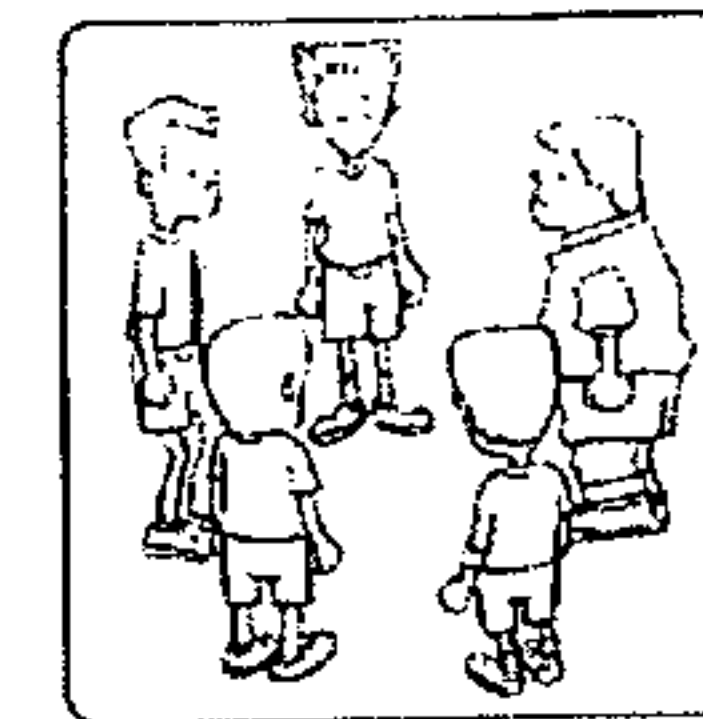

()

6.

()

()

แผนการสอนที่ 11 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Imperative sentences (ชุดที่ 2: การปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปขณะเรียนในห้องเรียน)

Action verbs:

1. Put on your shoes.
2. Walk to the tree.
3. Walk out of the tree.
4. Run around the basket.
5. Touch your head.
6. Throw the ball to the basket.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ
2. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

- 1.1 ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง โดยใช้คำสั่งสั้นๆ ที่เรียนมาแล้ว

เช่น -Look at the picture. -Pick up the book.

-Take out your book. - Hop around the room เป็นต้น

- 1.2. ครูบอกให้นักเรียนออกไปยืนหน้าชั้นก่อนที่จะเริ่มสอน ครูบอกให้นักเรียนทุกคนตั้งใจฟัง

ประโยคคำสั่งชุดใหม่ และดูท่าทางที่ครูปฏิบัติให้ดูด้วย (ครูพูดประโยคคำสั่ง โดยแบ่งออกเป็น 2 ชุดๆ ละ 3 คำสั่ง 2 – 3 ครั้ง ดังต่อไปนี้

- (ชุดที่ 1) 1. Put on your shoes. 2. Walk to the tree. 3. Walk out of the tree.

(ชุดที่ 2) 4. Run around the basket. 5. Touch your head. 6. Throw the ball to the basket.

1.3 ครูเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้น 4 คน เพื่อให้ปฏิบัติตามคำสั่งของครูให้เพื่อนดูอีก 1 ครั้ง โดยมีครูปฏิบัติไปพร้อมๆ กับนักเรียนกลุ่มนั้น

1.4 ครูออกคำสั่งพร้อมกับให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติตาม โดยที่ครูไม่ปฏิบัติให้ดู

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูออกคำสั่งพร้อมกับให้นักเรียนทุกคนพูด และปฏิบัติตามอีกครั้ง

2.2 ครูชูประโยคคำสั่ง (ที่เขียนไว้ที่กระดาน) ให้นักเรียนดู พร้อมกับอ่านออกเสียง และให้นักเรียนทุกคนพูดตาม เสร็จแล้วติดประโยคเหล่านั้นไว้ที่กระดาน

2.3 ครูขออาสาสมัครนักเรียนจำนวน 6 คนออกมาหน้าชั้นเรียน ครูบอกให้นักเรียนหยิบประโยคคำสั่งคนละ 1 ประโยค ต่อจากให้นักเรียนแต่ละคนพูดประโยคคำสั่งที่ตนหยิบขึ้นมาเพื่อให้เพื่อนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูชูภาพประโยคคำสั่งทั้ง 6 ประโยค (ที่ละภาพ) เพื่อให้นักเรียนทุกคนพูดพร้อมๆ กัน

3.2 ครูสุ่มเรียกนักเรียนจำนวน 6 คน และชูภาพประโยคคำสั่งให้นักเรียนคนนั้นๆ พูดประโยคคำสั่งที่ครูชูให้ดู

3.3 ครูติดภาพประโยคคำสั่งทั้ง 6 ไว้บนกระดาน และสุ่มนักเรียนออกมาหน้าชั้นประมาณ 6 คน เพื่อให้ช่วยกันจับคู่ภาพ กับประโยคคำพูดให้ถูกต้อง (ครูอ่านออกเสียงประโยคคำสั่งเหล่านั้น)

3.4 ครูลองพูดประโยคคำสั่งที่ไม่เรียงตามลำดับเพื่อทดสอบว่านักเรียนเข้าใจจริงหรือเปล่า

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 11 (Worksheet 11)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 11 Listen carefully and put a cross on the right picture.

(ฟังแล้วขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในกรอบสี่เหลี่ยมให้ถูกต้อง)

1. Run around the basket.

2. Put on your shoes.

3. Walk to the tree.

4. Touch your leg.

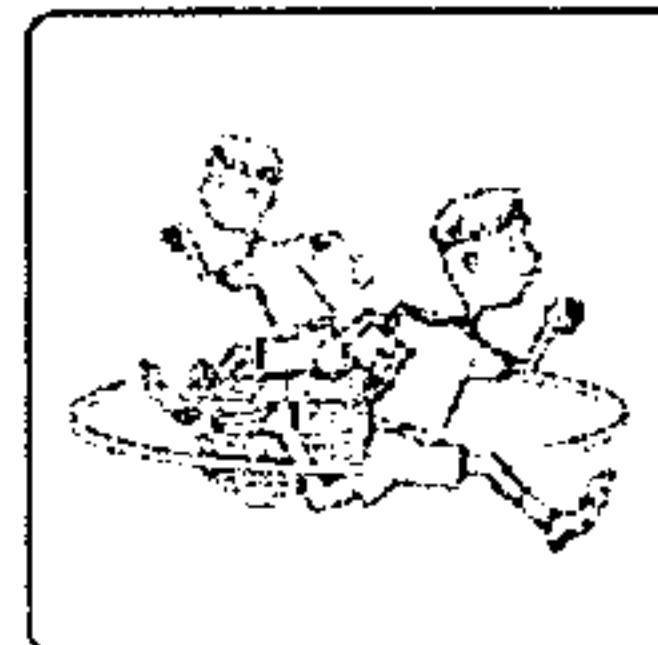
5. Walk out of the tree.

6. Throw the ball to the basket.

Name: _____ Class: _____ No: _____

11: Listen to the teacher carefully and put a tick on the right picture.

1.

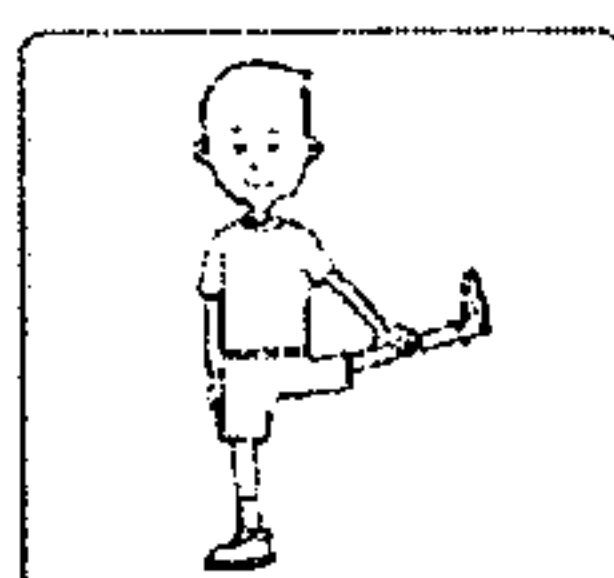
2.

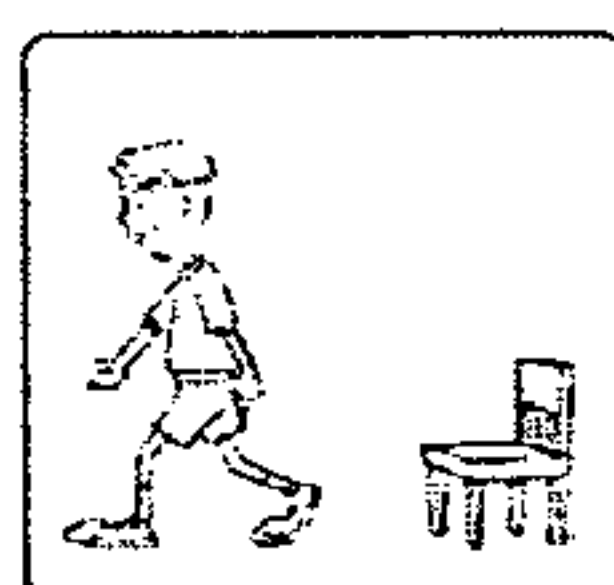
3.

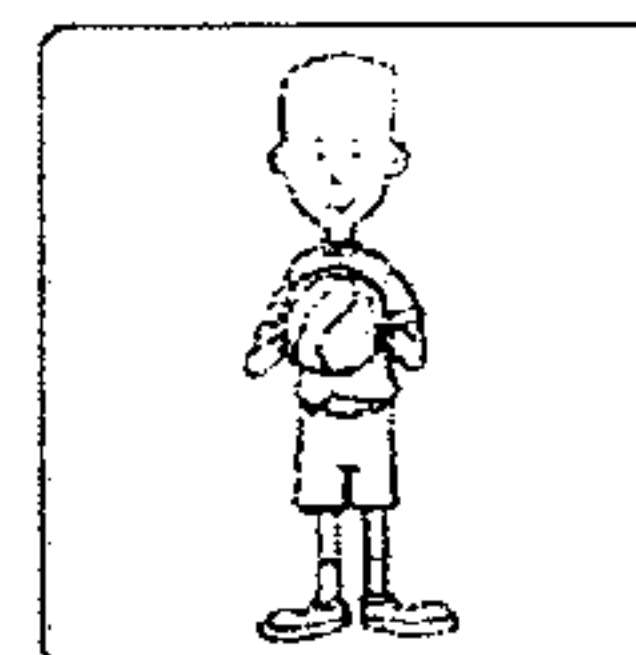
4.

5.

6.

แผนการสอนที่ 12 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Question 2: "What's this/that?" (คำบอกตำแหน่งเจาะจง ใกล้ และ ไกล)

Language use: Using *This* and *That*

-What's this?

This is a book.

This is a toy.

This is a car.

This is a cup.

-What's that?

That is a fan.

That is a picture.

That is a bird.

That is a window.

คำศัพท์ : light, bottle pond, flower, swing เป็นต้น

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน และบริเวณโรงเรียน
2. บัตรภาพคำศัพท์ต่างๆ

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

- 1.1 ครูจัดเตรียมภาพบัตรคำต่างๆ ติดไว้ตามสถานที่ต่างๆ ภายในบริเวณห้องเรียน
- 1.2 ครูเริ่มด้วยการทบทวนคำศัพท์ของวัตถุต่างๆ ภายในห้องเรียน รวมทั้งภาพบัตรคำที่ติดไว้ตาม

มุมต่างๆ

1.3 ต่อจากนั้นครูบอกให้นักเรียนทุกคนสังเกตว่าครูพูดอะไร และแสดงอาการแบบไหน ครูเริ่มสาธิตด้วยการแสดงการกระทำต่างๆ ด้วยการเดินเข้าไปหาวัตถุต่างๆ ใกล้ๆ แล้วถามว่า "What is this?" พร้อมกับตอบว่า "This is a..." ครูปฏิบัติเป็นตัวอย่างประมาณ 5 – 6 ประโยค เสร็จแล้วติดบัตรคำไว้บนกระดาน

“What is this?” “This is a...”

1.4 ครูเรียกนักเรียนออกมาประมาณ 3 – 4 คนให้เดินตามครู ครูถามว่า “What is this?” นักเรียนที่เดินตามตอบว่า “This is a...”

1.5 ต่อจากนั้นครูเรียกนักเรียนออกมาอีกกลุ่มหนึ่ง ให้เดินตามนักเรียนกลุ่มที่ออกมาก่อน โดยที่นักเรียนกลุ่มแรกเป็นคนถามคำถาม นักเรียนกลุ่มหลังเป็นคนตอบคำถาม

1.6 ครูเริ่มสอนประโยคคำถามที่สอง “What is that?” “That is a...” โดยดำเนินการตามขั้นตอนเหมือนกับประโยคคำถามแรกแต่เปลี่ยนระยะทางของการถามเท่านั้น (ใกล้ – ไกล)

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูให้คนนักเรียนจับคู่กับเพื่อนคนไหนก็ได้ แล้วพากันเดินภายในบริเวณห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน แล้วพลัดกันถามตอบด้วยประโยคคำถามที่เรียนไปแล้ว ขณะเดียวกันครูก็เดินสังเกตการณ์เพื่อประเมินความเข้าใจของนักเรียน

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่นเพื่อให้วาดภาพ 1 ภาพ (ภาพที่ไม่สมบูรณ์) เพื่อนำมาให้ครูหรือเพื่อนทาย โดยใช้ประโยคคำถามว่า “What is this” และให้มองหาวัตถุที่อยู่นอกห้องเรียน 1 อย่างเพื่อถามเพื่อน หรือครู ด้วยประโยคว่า “What is that?”

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 12 (Worksheet 12)
คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 12: Listen to the conversations and put the numbers 1 – 6 in the ☐.

(ฟังบทสนทนา แล้วเติมหมายเลข 1 – 10 ลงในช่อง ☐)

1. A: What is this?

B: This is an ant.

3. A: What is this?

B: This is a chicken.

5. A: What is this?

B: This is a dog.

2. A: What is that?

B: That is a spider.

4. A: What is that?

B: That is a rabbit.

6. A: What is that?

B: That is a snake.

(Worksheet 12)

Meta International School

Name: _____ Class: _____ No: _____

12: Listen to the conversation and put an X on the right picture.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

แผนการสอนที่ 13 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Question 3: "Where's the...?" (คำบุพบทต่างๆ)

Language use: Using prepositional phrases

- It's in the... -It's on the... - It's under the... -It's next to the... -It's behind the... - It's in front of...

คำศัพท์ : book, crayon, toilet, bag, computer room, library , table, tree, door, dining room,

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. อุปกรณ์จริงในห้องเรียน
2. รูปภาพตำแหน่งของสิ่งของ

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูเริ่มด้วยการทบทวนประโยคคำถามจากบทเรียนที่ผ่านมา ด้วยการหยิบภาพขึ้นมาทีละภาพ พร้อมกับถามว่า "What is this?" เสร็จแล้วชี้ไปรูปของวัตถุสิ่งของที่อยู่ไกลออกไปพร้อมกับพูดว่า "What is that?"

1.2 ครูติดภาพตำแหน่งสิ่งของไว้บนกระดาน ได้แก่ภาพที่สื่อความหมายว่า in, on, under, in front of, next to and behind แล้วครูบอกให้นักเรียนปฏิบัติตาม และให้สังเกตตำแหน่งของภาพต่างๆ

-Point to the picture of "in" -Point to the picture of "on" etc.

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูจัดเตรียมอุปกรณ์ ซึ่งประกอบด้วย โต๊ะ เก้าอี้ เติง เป็นต้นไว้ที่กลางห้องเรียน

2.2 ครูเตรียมสิ่งของต่างๆ ได้แก่ a book, a pen, a bag, a pencil เป็นต้น ครูวางดินสอลงบนโต๊ะ แล้วถามนักเรียนด้วยประโยคว่า "Where is the pencil?" แล้วให้นักเรียนตอบพร้อมๆ กัน

2.3 ครูจัดวางวัตถุต่างๆ ตามตำแหน่งต่างๆ พร้อมกับถามนักเรียน และพาลให้นักเรียนถามบ้างตามลำดับจนคิคนักเรียนเข้าใจตำแหน่งต่างๆ แล้ว

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูสุ่มเรียกนักเรียนออกมาทีละคน ครูบอกให้นักเรียนนำสิ่งของมาวางตามตำแหน่งต่างๆ แล้วให้นักเรียนตัวแทนถามเพื่อนในชั้นว่า "Where is the...? ให้เพื่อนในชั้นตอบพร้อมกัน

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม Information gap

-ครูเรียกนักเรียนตัวแทนออกมา 1 คน เพื่อสาธิตการเล่นเกม ครูติดใบงานตัวอย่างบนกระดาน สมมติสถานการณ์ให้ครูหาสิ่งของซึ่งหาไม่พบในใบงานของครู ซึ่งได้แก่ สุนัข แมว และดอกไม้ แล้วตั้งคำถามว่า "Where is the dog?" นักเรียนตัวแทนทราบว่า dog อยู่ที่ไหนโดยการดูที่ใบงานของตัวเอง แล้วตอบว่า "It is on the table." เมื่อฟังคำตอบแล้วให้ครูวาดภาพ dog ลงในใบงานของครู

-ครูถามต่อ แล้วให้นักเรียนถามในสิ่งที่นักเรียนค้นหา ซึ่งได้แก่ car, chair, ball โดยครูให้นักเรียนถามว่า "Where is the car? ครูตอบว่า "It is under the tree." เมื่อฟังคำตอบแล้วให้นักเรียนวาดภาพรถลงในใบงานของนักเรียน เมื่อถามตอบเสร็จแล้วตรวจคำตอบ โดยการดูภาพกับคู่ของตนเอง

-ครูตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยการถามว่า "คำถามคืออะไร" "คำตอบคืออะไร" "เมื่อรู้คำตอบแล้วจะต้องทำอะไร"

- ต่อจากนั้นครูให้นักเรียนจับคู่เป็น A และ B ให้ออกมารับใบงาน โดยไม่ให้ดูใบงานของคู่ของตน

-ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมจากใบงานที่ 13 (Worksheet 13) โดยครูคอยสังเกตการณ์

ใบงานที่ 13: Look at your worksheet, ask your partner to find these things.

(ให้นักเรียนถามข้อมูลจากเพื่อนเพื่อหาสิ่งเหล่านี้ให้พบ)

Student A

1. Where is the dog?

2. Where is the frog?

3. Where is the bird?

Student B

1. Where is the bat?

2. Where is the snake?

3. Where is the butterfly?

Student B

1. It is under the table.

2. It is on the table.

3. It is in front of the table.

Student A

1. It is in front to the tree.

2. It is on the tree.

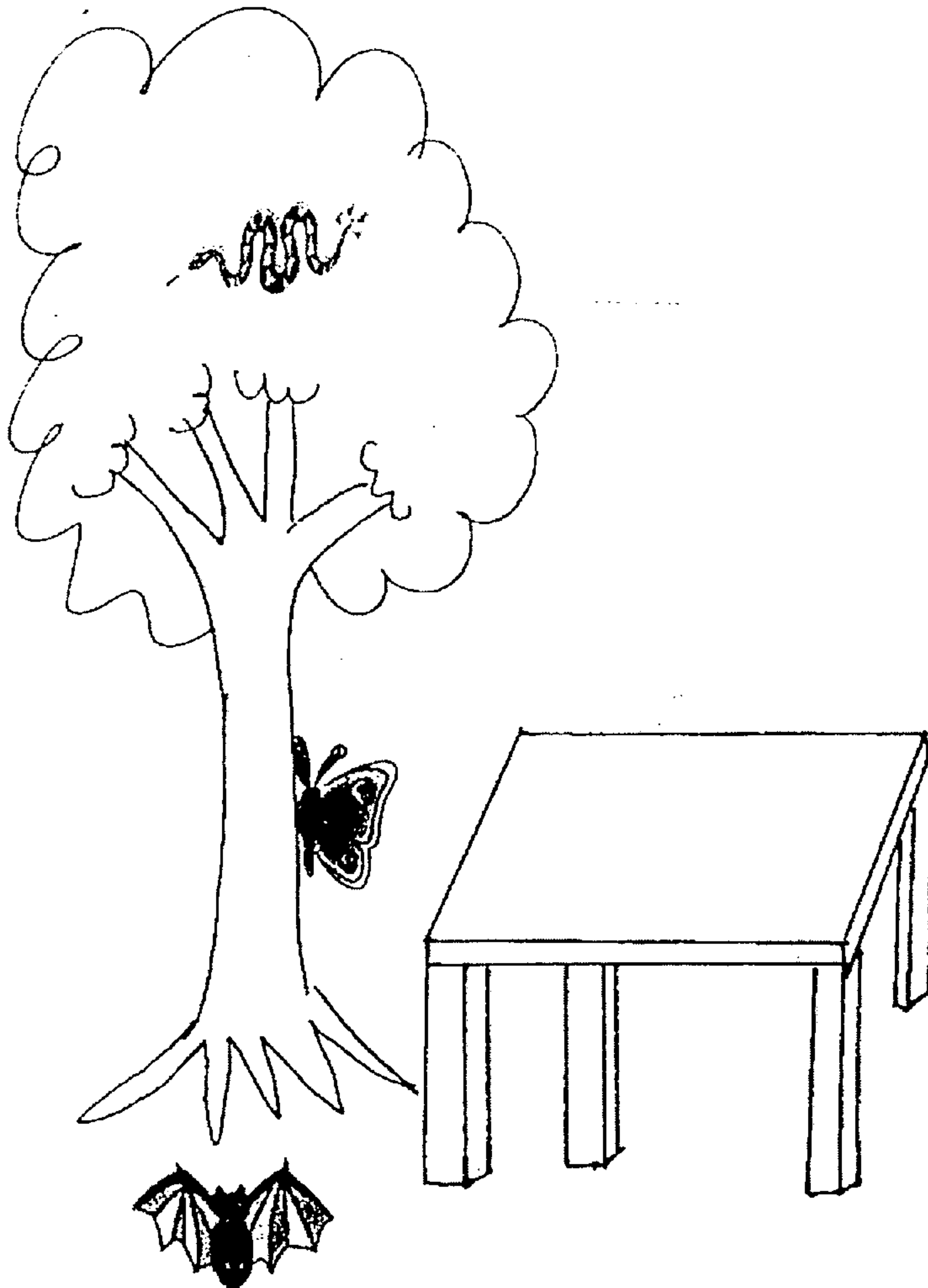
3. It is behind the tree.

Meta International School

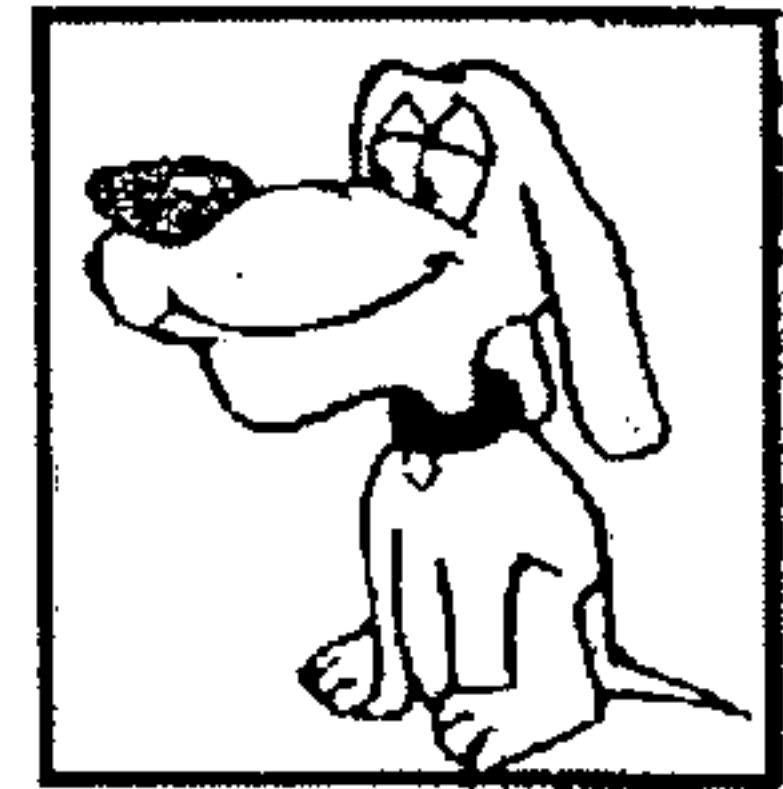
(Worksheet 13-A)

Name: _____ Class: _____ No: _____

13: Look at your worksheet, ask your partner to find these things

Student A

1

2

3

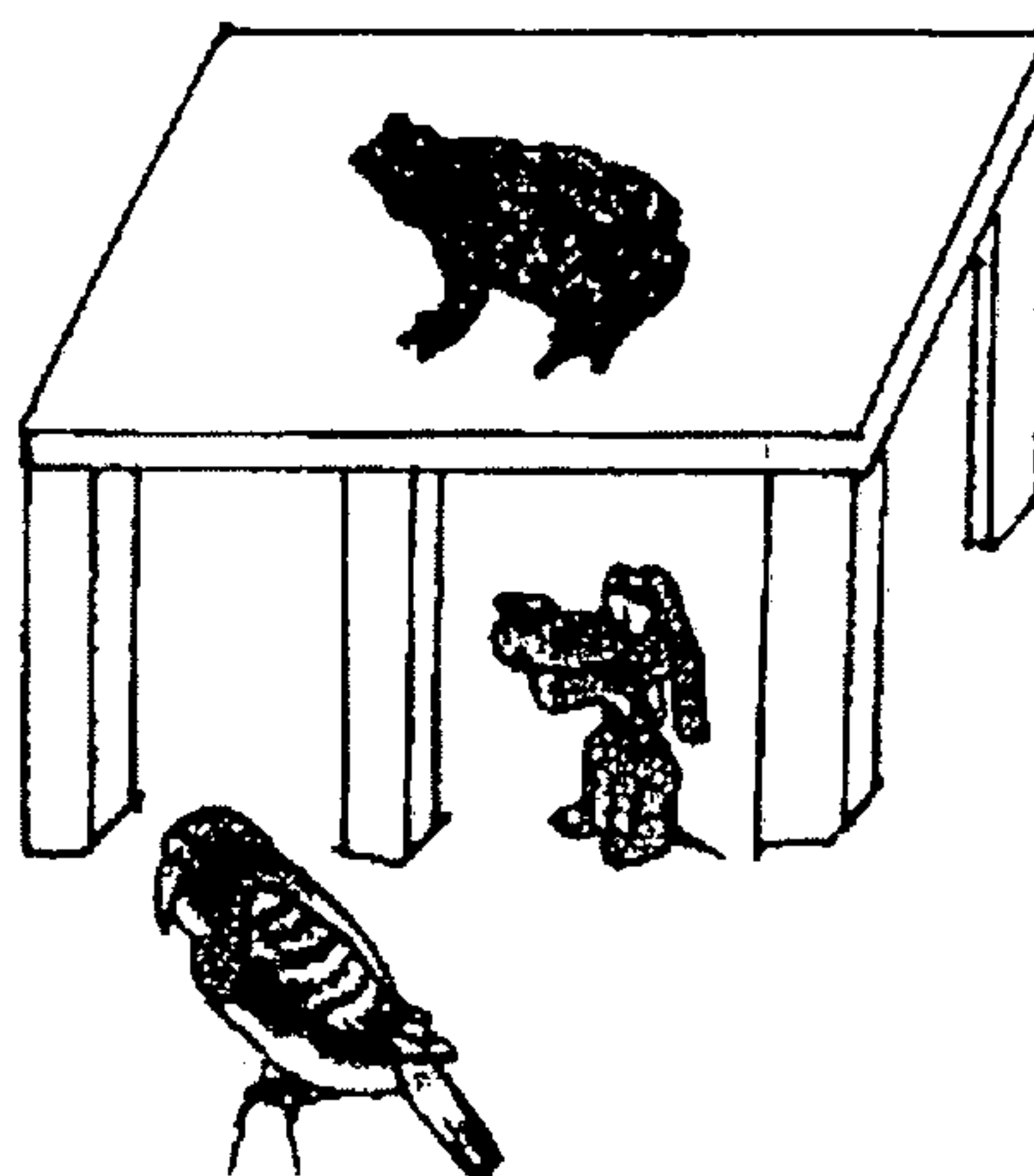
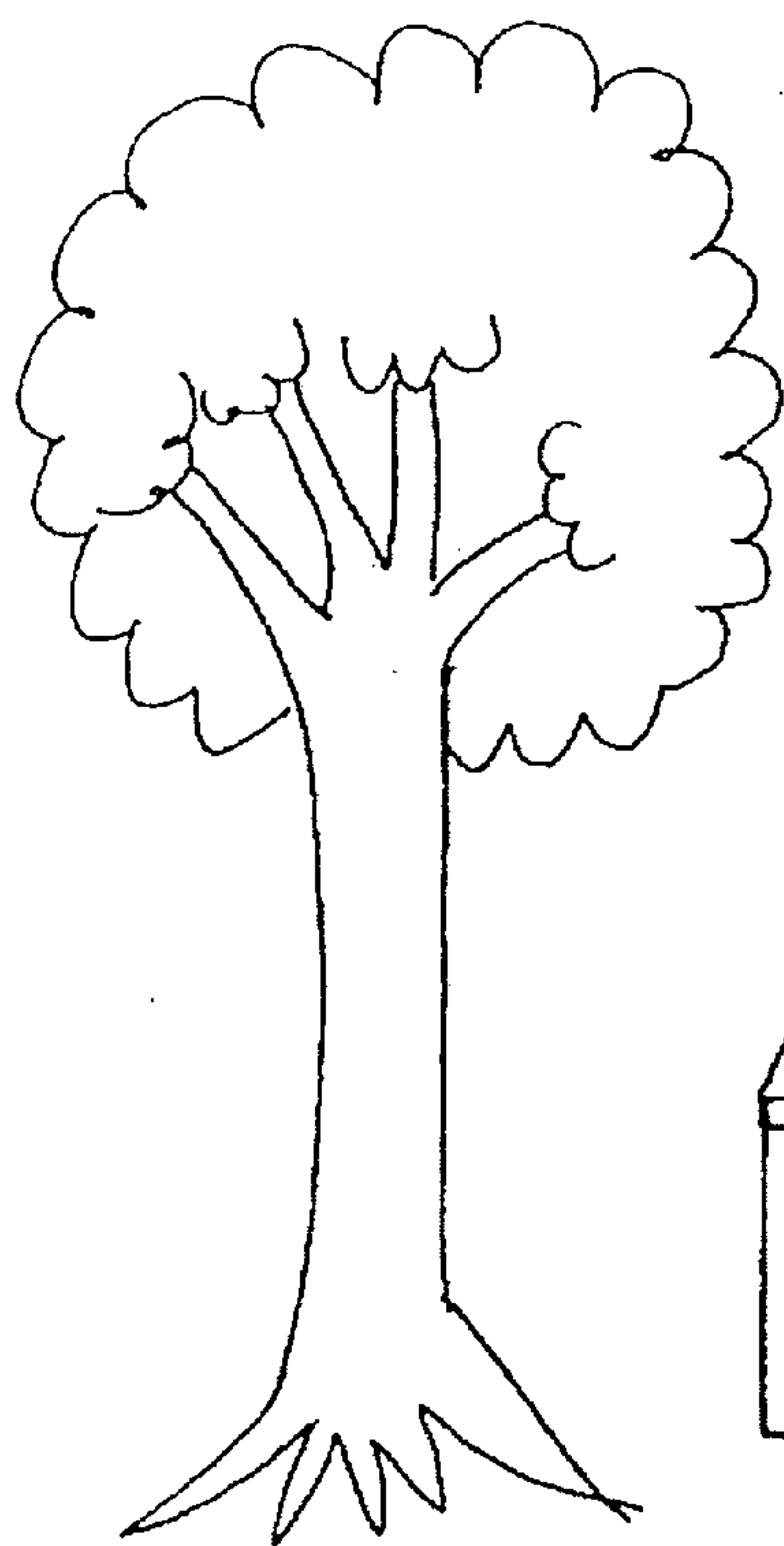

Meta International School (Worksheet 13-B)

Name: _____ Class: _____ No: _____

13: Look at your worksheet, ask your partner to find these things.

Student B

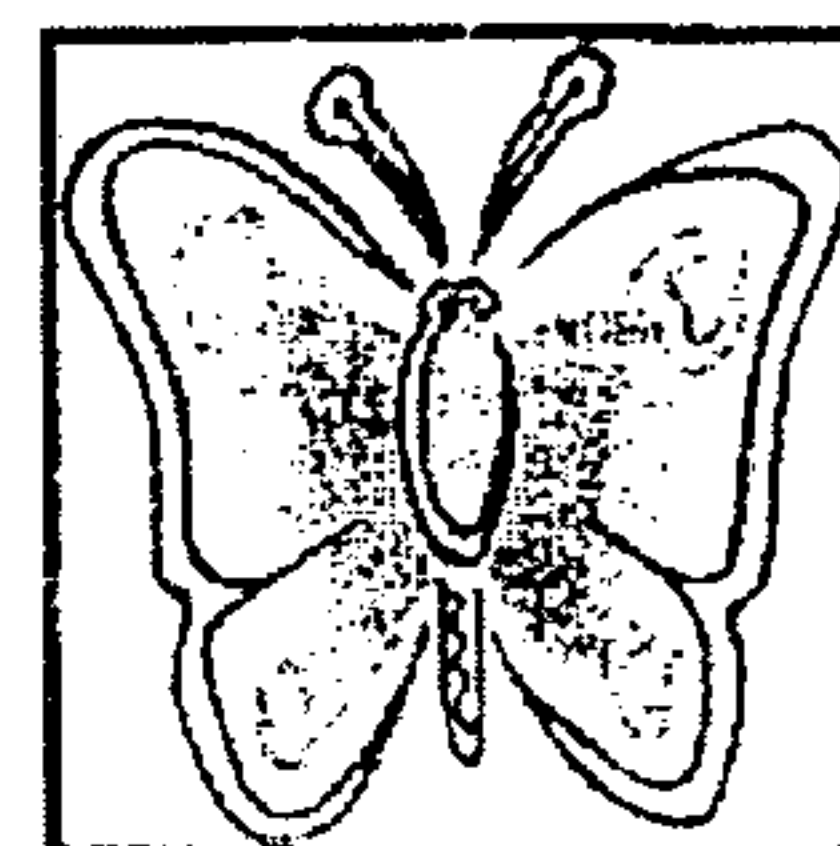
1

2

3

แผนการสอนที่ 14 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Question 1: "What are you doing?" (กิจวัตรประจำวัน 1)

Language use: TPR: Series of actions 1: "Getting up"

1. I'm waking up.
2. I'm getting out of bed.
3. I'm walking to the bathroom and washing my face.
4. I'm brushing my teeth.
5. I'm eating breakfast.
6. I'm walking to school.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ
2. ภาพบัตรคำสื่อความหมาย

การประเมินผล

1. จากการสังเกตพฤติกรรมในขณะทำกิจกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูเริ่มด้วยการทบทวน หรือสอนคำศัพท์ที่จะใช้ในบทเรียนดังต่อไปนี้ "Wake up, Get out of, Put on" เป็นต้น ด้วยการชูบัตรภาพสื่อความหมายแต่ละภาพให้นักเรียนดู แล้วให้อ่านออกเสียงตามครู

1.2 ต่อจากนั้นครูให้นักเรียนลองคิดว่าในตอนเช้าก่อนที่จะตื่นนอนจากเตียงเราได้ทำกิจกรยาอาการอย่างไรบ้าง และหลังจากตื่นแล้วเราทำกิจวัตรอะไรบ้าง ครูพยายามนำให้นักเรียนเรียงเหตุการณ์ให้ไปตามเหตุการณ์ที่ครูเตรียมไว้แล้ว

1.3 ครูติดภาพแสดงการกระทำไว้บนกระดานตามลำดับ (จัดเตรียมอุปกรณ์เท่าที่จำเป็นประกอบการสาธิต) แล้วบอกให้นักเรียนสังเกตว่าสิ่งที่ครูกำลังจะทำนั้น นักเรียนได้ทำตอนตื่นนอนหรือเปล่า (ครูเริ่มปฏิบัติให้นักเรียนดูตามลำดับชุดละ 2 – 3 ครั้ง) ด้วยประโยคคำสั่งต่อไปนี้คือ

- (ชุดที่ 1) 1. I'm waking up. 2. I'm getting out of bed.

3. I'm walking to the bathroom and washing my face.
 (ชุดที่ 2) 4. I'm brushing my teeth. 5. I'm eating breakfast.
 6. I'm walking to school.

1.3 ครูเรียกนักเรียนออกมา 4 คน เพื่อก่อออกมาสาธิตให้นักเรียนดู โดยที่ครูพูดออกเสียง และปฏิบัติไปพร้อมกับนักเรียนด้วย

1.4 ครูให้นักเรียนทุกคนเตรียมสถานที่ของตัวเองเพื่อปฏิบัติตามประโยคที่ครูจะพูด

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูเริ่มพูดประโยคภาษาตามลำดับเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตามลำดับ 1 รอบ (ขณะเดียวกันก็ประเมินความเข้าใจของนักเรียนก่อนที่จะทำกิจกรรมต่อไป)

2.2 หลังจากนั้นครูใช้ประโยคคำถามว่า "What are you doing?" ให้นักเรียนพูดตอบครูในขณะที่กำลังแสดงอาการนั้นๆ เช่น ครูถามว่า "What are you doing?" นักเรียนตอบว่า "I am waking up." เป็นต้น ตามลำดับจนจบ

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูบอกให้นักเรียนทุกคนเตรียมแสดงอาการที่กำลังทำอะไรไว้คนละ 2 แบบ เพื่อตอบคำถามของครู โดยที่คำตอบจะเป็นอะไรก็ได้ แต่ต้องใช้ โครงสร้าง "I am + v₁-ing"

3.2 ครูเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้น 1 คน เพื่อให้แสดงอาการต่างๆ ตามภาพที่ครูส่งให้ (นักเรียนที่เหลือไม่เห็นภาพนั้น) แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ทีม โดยที่ทีมแรกถามฝ่ายตรงข้ามว่านักเรียนที่กำลังแสดงอาการอยู่นั้นกำลังทำอะไรด้วยประโยคคำถามว่า "What is he doing?" และทีมที่สองตอบคำถามตามอาการที่นักเรียนคนนั้นกำลังแสดงด้วยประโยคคำตอบว่า "He is V₁-ing..."

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 14 (Worksheet 14)

คำสั่งของครูมีดังนี้

ใบงานที่ 14 : Listen and put a cross on the picture that you hear.

(ฟังแล้วกากบาทลงบนภาพที่ได้ยิน)

1. I'm eating breakfast.	2. I'm walking to school.	3. I'm waking up.
4. I'm getting out of bed.	5. I'm washing my face.	6. I'm brushing my teeth.

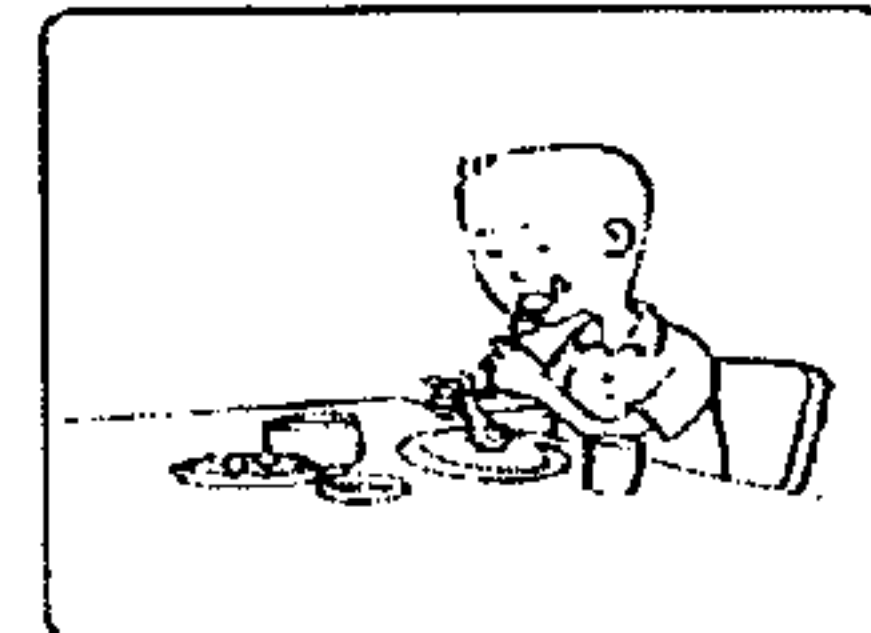
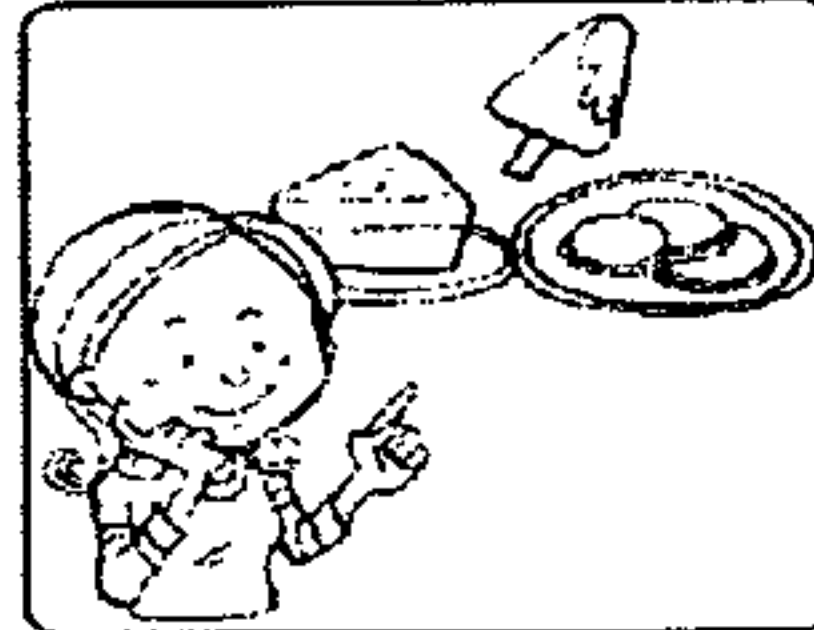
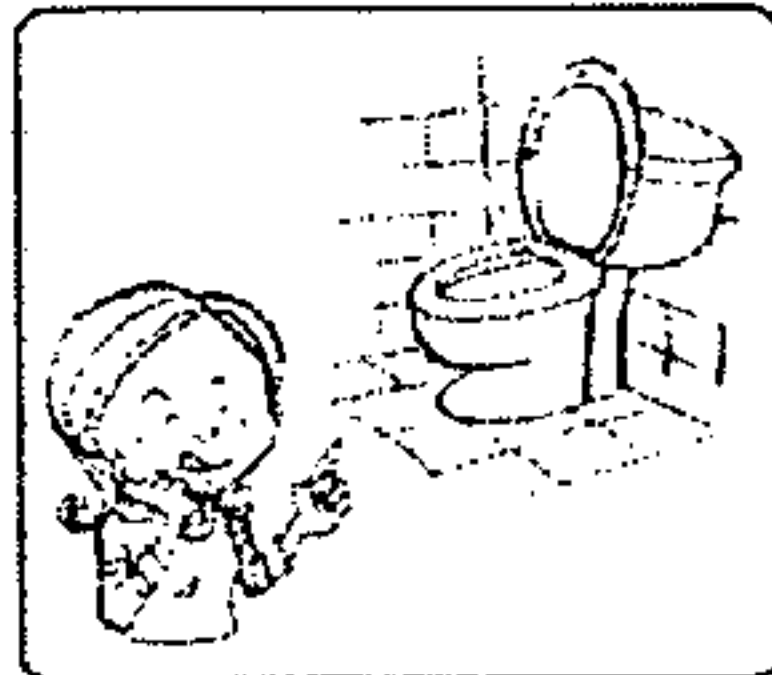
Meta International School

(Worksheet 14)

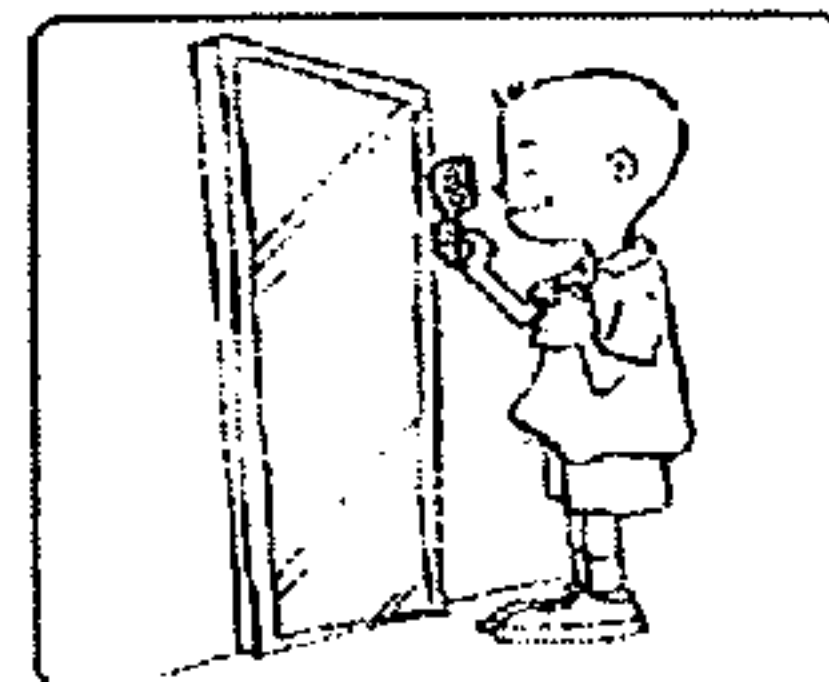
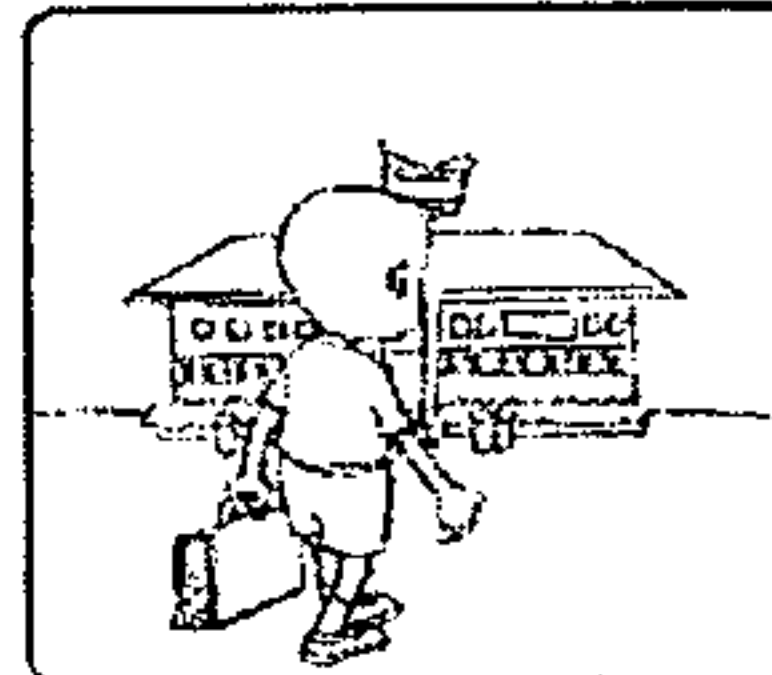
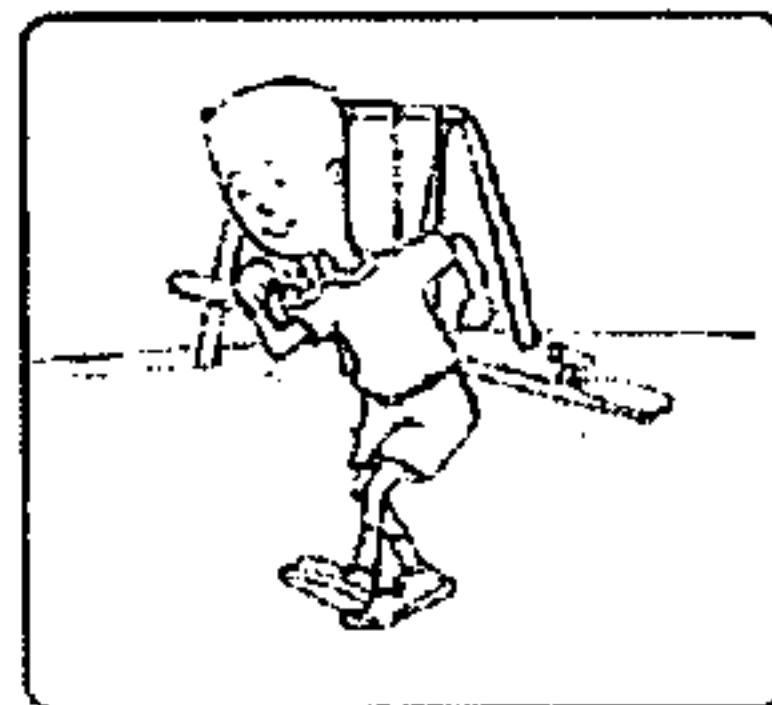
Name: _____ Class: _____ No: _____

14: Listen to the teacher and put a cross on the right picture.

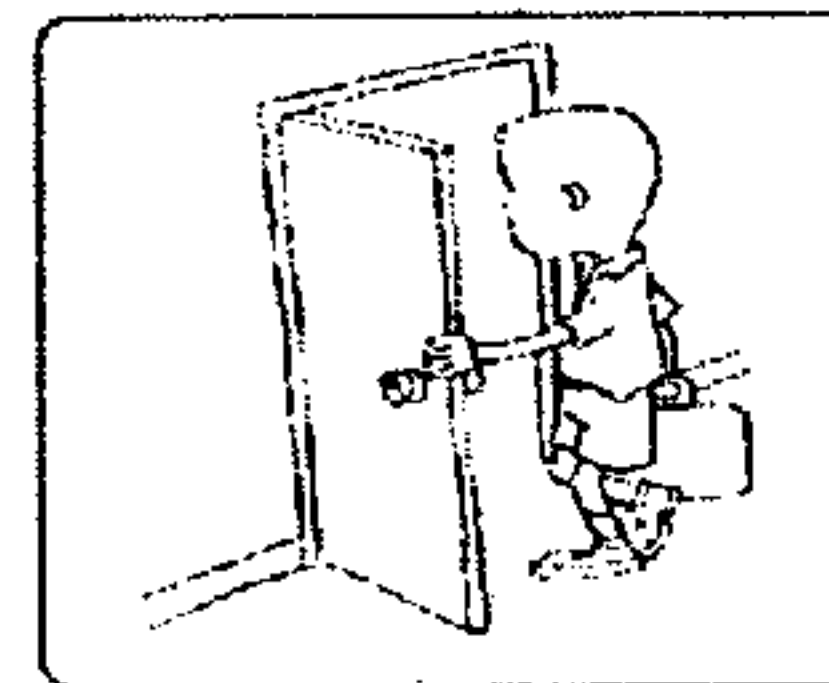
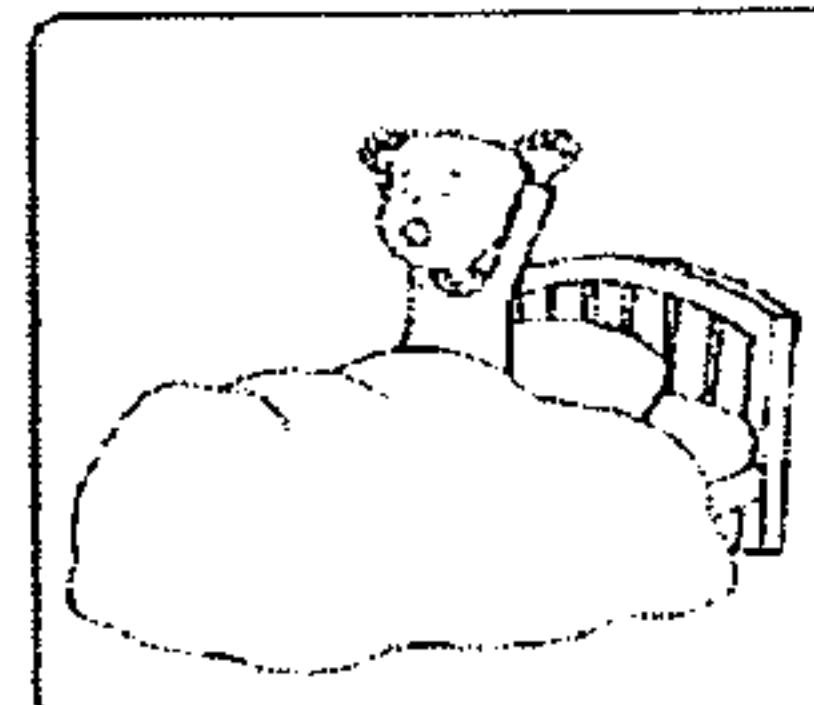
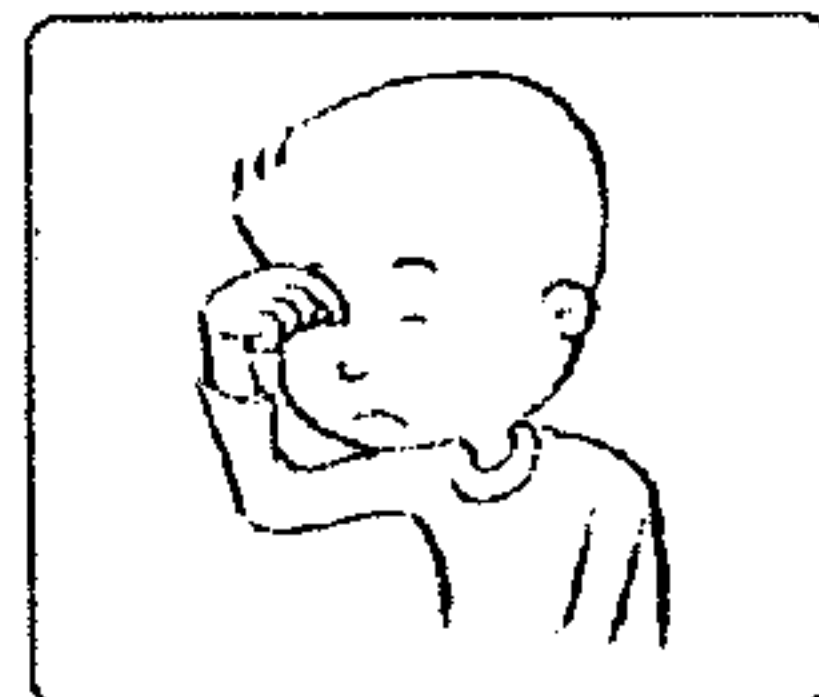
1.

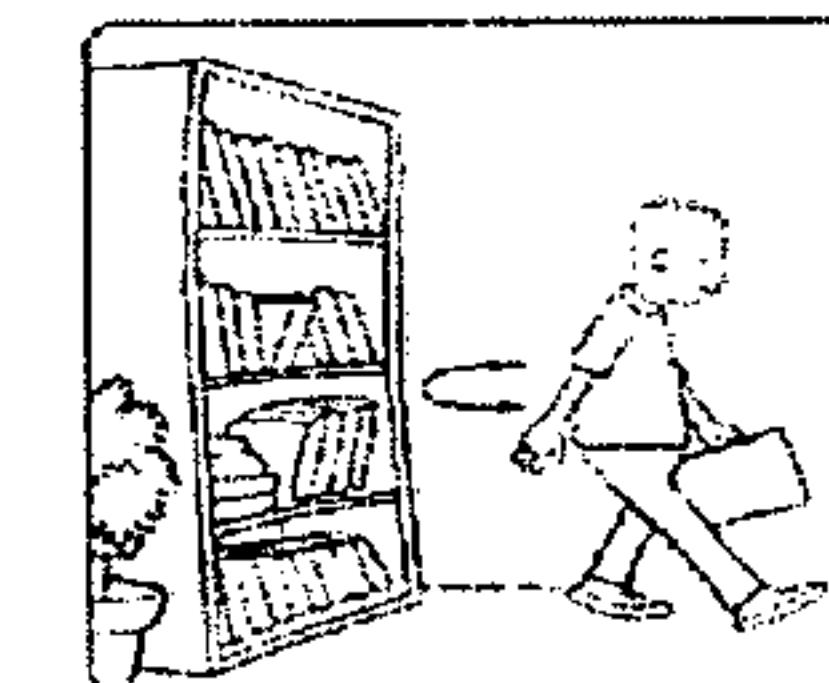
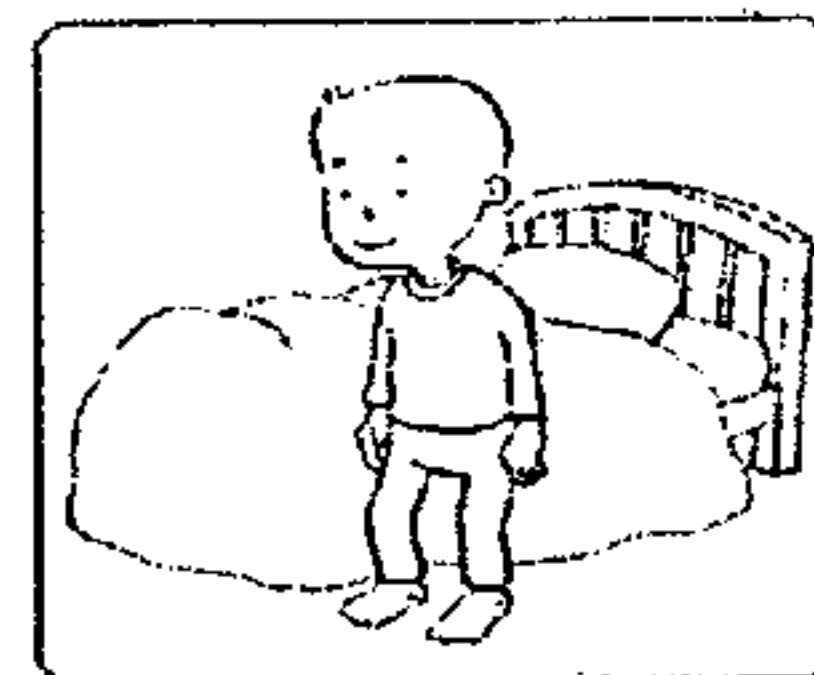
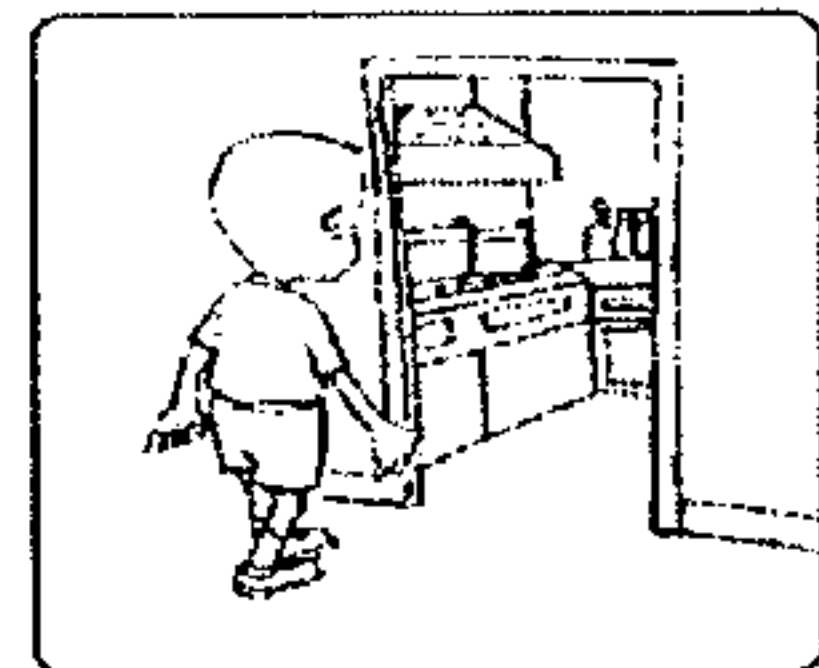
2.

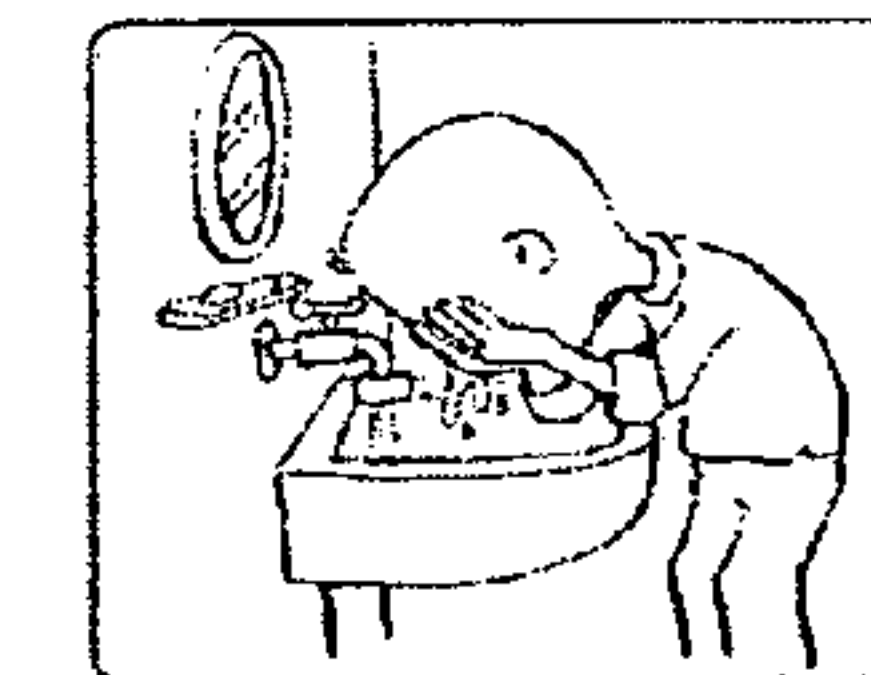
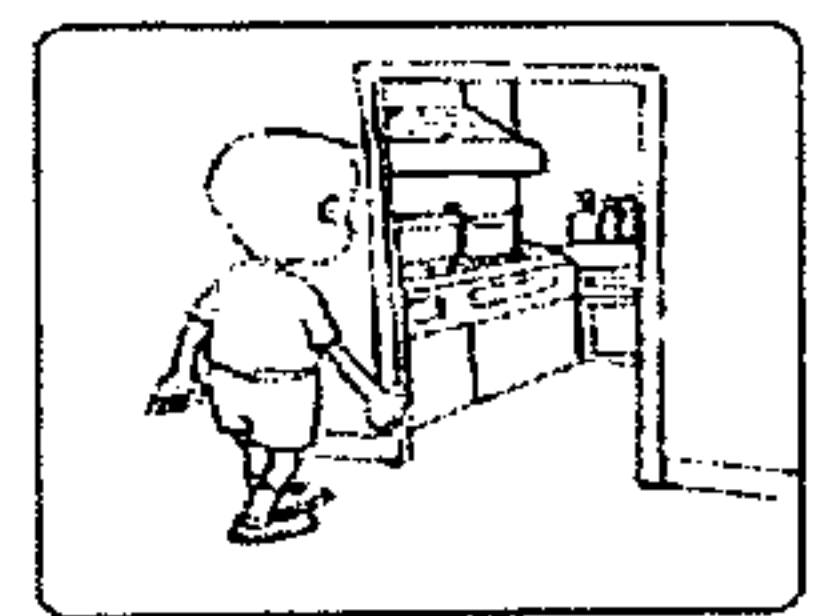
3.

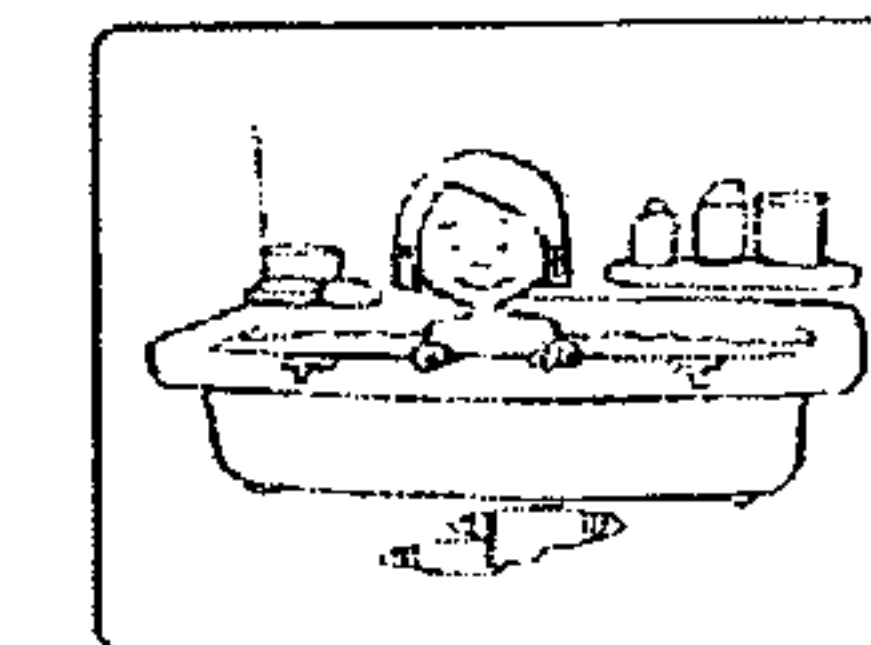
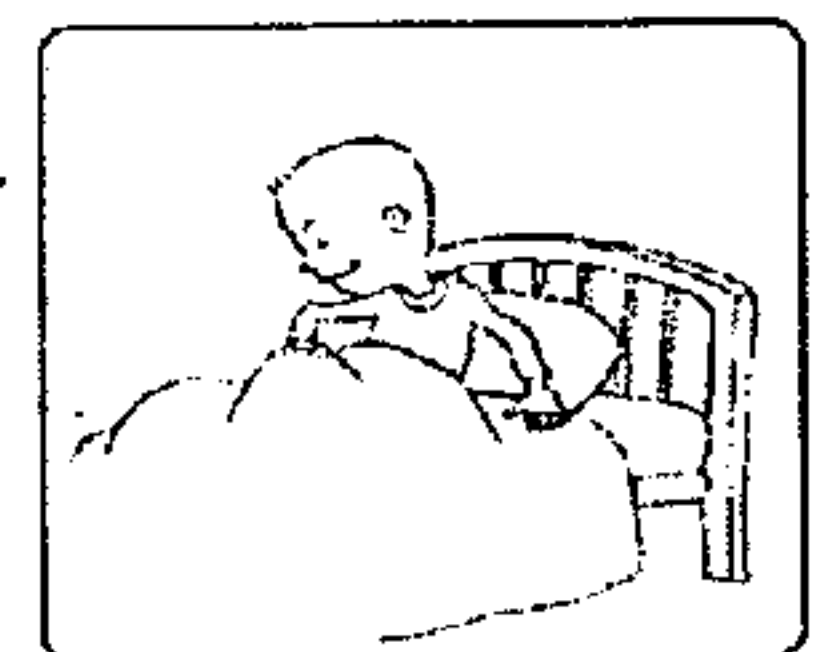
4.

5.

6.

แผนการสอนที่ 15 เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบ และออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้

เนื้อหา : Question 5: "What are you doing?" (กิจวัตรประจำวัน 2)

Language use: TPR: Series of actions 2: "Going to bed"

1. I'm watching TV.
2. I'm standing up and turning off TV.
3. I'm taking off my clothes.
4. I'm taking a bath.
5. I'm putting on pajamas.
6. I'm getting into bed and going to sleep.

อุปกรณ์ประกอบการสอน

1. ชุดบัตรภาพแสดงการกระทำ
2. ภาพบัตรคำสื่อความหมาย

การประเมินผล

1. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน
2. นักเรียนทำแบบประเมินตนเองครั้งที่ 3

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : กิจกรรมก่อนการสอน (ชั้นนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียน)

1.1 ครูเริ่มด้วยการทบทวนคำศัพท์ที่จะใช้ในบทเรียนดังต่อไปนี้ "Watch, turn off, Get into" เป็นต้น ด้วยการชูบัตรภาพสื่อความหมายแต่ละภาพให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

1.2 จากนั้นครูพูดว่าเมื่อวานนี้เราได้เรียนรู้ประโยคที่เราได้กระทำในตอนเช้านี้ก่อนที่จะตื่นจากเตียง และหลังจากตื่นแล้ว วันนี้ครูอยากให้นักเรียนลองช่วยกันคิดว่า ในตอนเย็นก่อนที่เราจะเข้านอนเราทำกิจกรรมอะไรบ้าง ครูพยายามให้นักเรียนเรียงเหตุการณ์ให้ไปตามเหตุการณ์ที่ครูเตรียมไว้แล้ว

1.3 หลังจากให้นักเรียนช่วยกันระดมความคิดเสร็จแล้ว ครูติดภาพแสดงการกระทำไว้บนกระดานตามลำดับ แล้วบอกให้นักเรียนสังเกตว่าสิ่งที่ครูกำลังจะทำให้ดูนั้น นักเรียนได้ทำหรือเปล่า (ครูเริ่มปฏิบัติให้นักเรียนดูตามลำดับทีละชุด 2 – 3 ครั้ง) ด้วยประโยคคำสั่งต่อไปนี้คือ

- (ชุดที่ 1)
1. I'm watching TV.
 2. I'm standing up and turning off the TV.
 3. I'm taking off my clothes.

- (ชุดที่ 2) 4. I'm taking a bath. 5. I'm putting on pajamas.
6. I'm getting into bed and going to sleep.

1.3 (หลังจากเตรียมสถานที่เสร็จแล้ว) ครูเรียกนักเรียนออกมา 4 คน เพื่อก่อมาสาธิตให้นักเรียนที่เหลือดู โดยที่ครูพูดออกเสียง และปฏิบัติไปพร้อมกับนักเรียนด้วย

1.4 ครูให้นักเรียนทุกคนเตรียมสถานที่ของตัวเองเพื่อปฏิบัติตามประโยคที่ครูจะพูดตามลำดับ เมื่อครูเริ่มพูดให้นักเรียนแสดงกิริยาอาการตามประโยคนั้นๆ (ใช้จินตนาการประกอบในบางประโยคคำสั่ง)

ขั้นที่ 2 : กิจกรรมระหว่างการสอน (ขั้นปฏิบัติ)

2.1 ครูเริ่มพูดประโยคภาษาตามลำดับเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตามลำดับ 1 รอบ (ขณะเดียวกันก็ประเมินความเข้าใจของนักเรียนก่อนที่จะทำกิจกรรมต่อไป)

2.2 จากนั้นครูใช้ประโยคคำถามว่า "What are you doing?" ให้นักเรียนพูดตอบครูในขณะที่กำลังแสดงอาการนั้นๆ เช่น ครูถามว่า "What are you doing?" นักเรียนตอบว่า "I am watching TV." เป็นต้น ตามลำดับจนจบ

ขั้นที่ 3 : กิจกรรมหลังการสอน (ขั้นทดสอบการปฏิบัติ)

3.1 ครูบอกให้นักเรียนทุกคนเตรียมแสดงอาการว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ไว้คนละ 2 แบบ เพื่อตอบคำถามของครูโดยที่คำตอบจะเป็นอะไรก็ได้ แต่ต้องใช้ โครงสร้าง "I am + v₁-ing"

3.2 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ทีม คือทีม A และ ทีม B โดยที่แต่ละทีมพลัดกันส่งตัวแทนออกมาทีละ 1 คน แล้วพลัดกันแสดงอาการเพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามทาย (ตามบัตรภาพที่ครูจัดให้) (คนละ 1 ประโยค) ด้วยประโยคคำถามว่า "What am I doing" และฝ่ายตรงข้ามตอบคำถามด้วยประโยคคำตอบว่า "You are V₁-ing..." ทีมที่ตอบผิดจะเสียแต้ม และทีมที่ทำคะแนนได้มากที่สุดคือฝ่ายชนะ

ขั้นที่ 4 : ขั้นประเมินผล

4.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 15 (Worksheet 15)

คำสั่งมีดังนี้

ใบงานที่ 15: Listen and put a cross on the right picture. (ฟังแล้วใส่เครื่องหมายกากบาทบนภาพที่ถูกต้อง)

1. I'm watching TV.	2. I'm standing up and turning off TV.
3. I'm taking off my clothes.	4. I'm putting on pajamas.
5. I'm taking a bath.	6. I'm getting into bed and go to sleep.

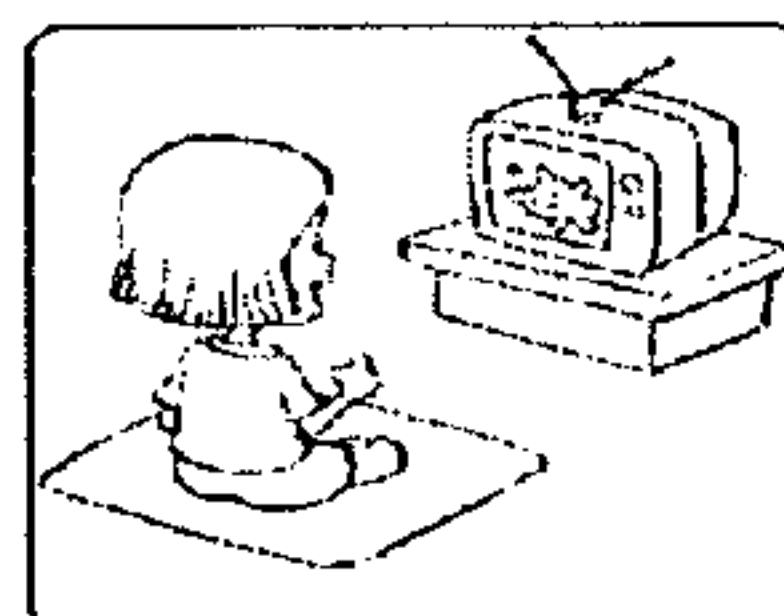
Meta International School

(Worksheet 15)

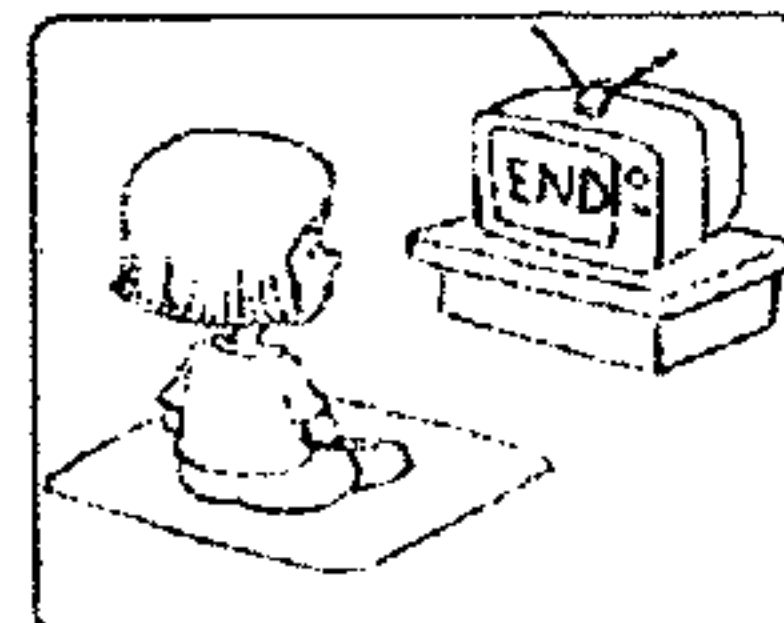
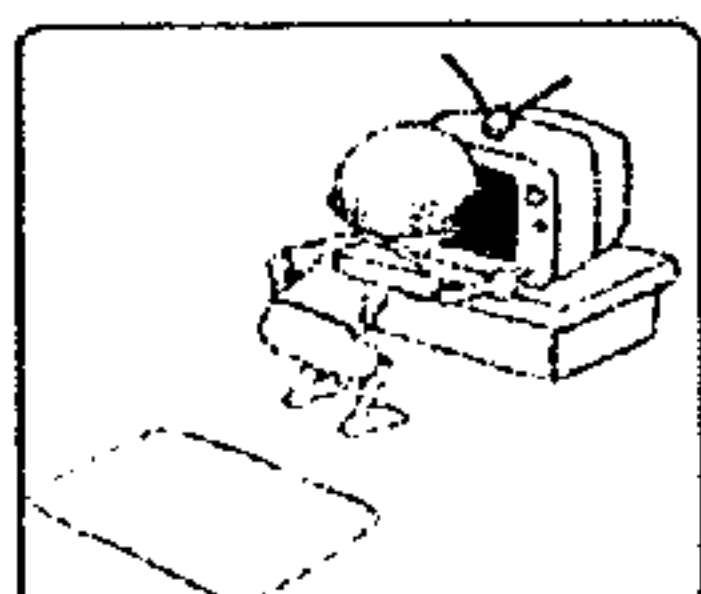
Name: _____ Cass: _____ No: _____

15: Listen to the teacher and put a cross on the right picture.

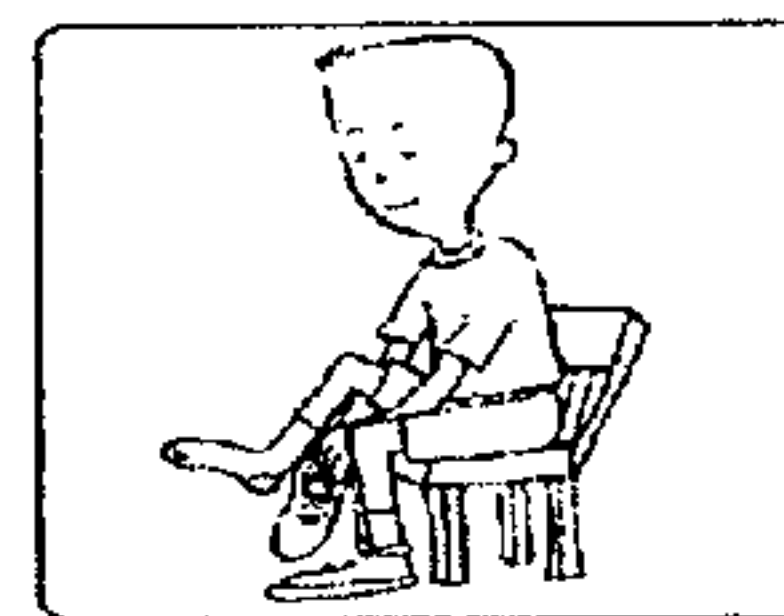
1.

2.

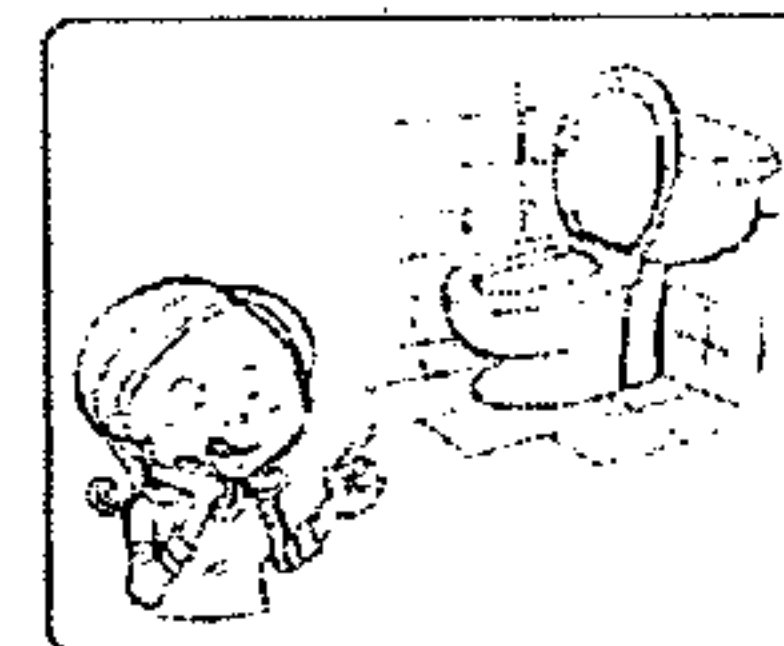
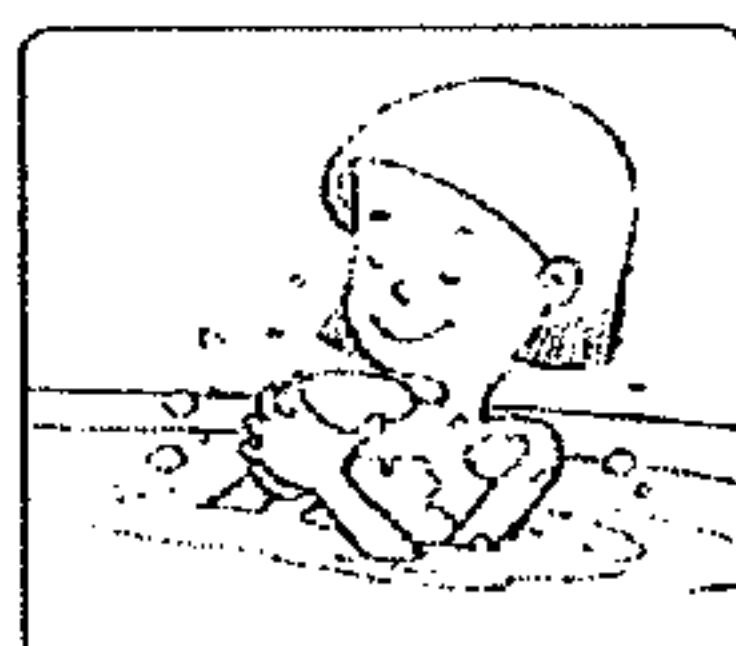
3.

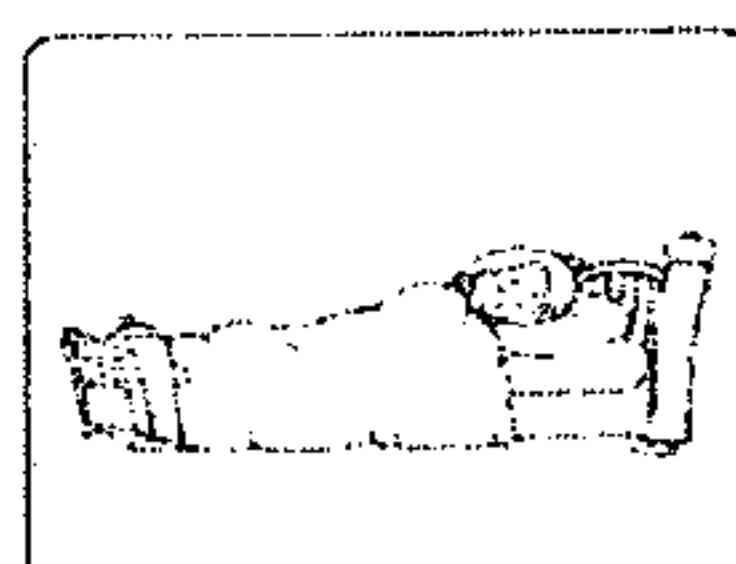
4.

5.

6.

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- คู่มือครู และเกณฑ์การให้คะแนน

**แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน
โดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
(คู่มือครู)**

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

ข้อย่อยที่ 1.1 Listen and do according to the teacher's instruction in the worksheet. (10 marks)
(ฟังคำสั่งจากครูแล้วปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานของนักเรียน) (10 คะแนน)

1. Color the bird with yellow.
2. Circle the picture of a book.
3. Draw a line from the lion to an elephant.
4. Put a "tick" on the picture of the "dog."
5. Put a "cross" on the picture of a pencil.

ข้อย่อยที่ 1.2 Listen to each command and choose the right picture. (30 marks)
(ฟังคำสั่งและเลือกว่าคนใดปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำสั่ง) (30 คะแนน)

1. Open the window.
2. Raise your hand.
3. Take out your book.
4. Touch your head.
5. Read your book.
6. Stand in a line.
7. Walk to school.
8. Open the door.
9. Brush your teeth.
10. Sing a song.
11. Listen carefully.
12. Walk to the window.
13. Throw the ball to the basket.
14. Stand still.
15. Take off your shoes.

ข้อย่อยที่ 1.3 **Listen to the conversation and choose the correct answer. (10 marks)**
(ฟังบทสนทนาต่อไปนี้แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง) (10 คะแนน)

1. A: What's this?
 B: It's a clock.
2. A: What's this?
 B: It's a cup.
3. A: Is it a cat or a dog?
 B: It's a cat.
4. A: What's that?
 B: That's a chair.
5. A: What is that?
 B: That's a bag.
6. A: Where is the duck?
 B: It's in the water.
7. A: Where is your pencil?
 B: It is next to the eraser.
8. A: Where is the teacher?
 B: He is sitting on a chair.
9. A: Where is the computer?
 B: It's on the desk.
10. A: Where is the man?
 B: He stands next to the desk.

แบบทดสอบปากเปล่าเพื่อวัดความสามารถในการพูดของนักเรียน

ตอนที่ 2 นักเรียนตอบคำถาม และทดสอบออกคำสั่งตามภาพที่กำหนดให้

1. What's this?
2. What's that? (1-2 ครูจัดวางสิ่งของที่ถามนักเรียนไว้ในที่ต่างๆ กัน โดยที่นักเรียนไม่รู้ แล้วครูพานักเรียนเดินไปรอบๆ เพื่อหาสิ่งของที่จัดเตรียมไว้แล้ว เมื่อพบสิ่งที่จะถาม ครูจะใช้คำถามว่า "What's this?" เมื่ออยู่ใกล้กับสิ่งนั้น และ "What's that?" เมื่อชี้ไปที่สิ่งของที่อยู่ไกลออกไป)
3. Where's the..... ? (ครูจัดเตรียมสิ่งของ โดยจัดวางไว้ในตำแหน่งต่างๆ กัน แล้วตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ)
4. Asking for permission (ครูเตรียมรูปภาพพร้อมกับคำศัพท์ใส่ไว้ในกล่อง ให้นักเรียนหยิบภาพขึ้น แล้วพูดขออนุญาตเพื่อทำสิ่งนั้นๆ ตามภาพที่หยิบได้)
5. Give the commands to the teacher and let the teacher do. (นักเรียนหยิบภาพที่เป็นคำสั่งขึ้นมาจากกล่อง แล้วสั่งให้ครูปฏิบัติ)

The commands are:

1. Take out your book.
2. Read your book.
3. Look at the sky.
4. Stand up.
5. Sit down.
6. Raise your hand.
7. Jump to the table.
8. Open the window.
9. Close you eyes.
10. Walk to the chair.

รายละเอียดและเกณฑ์การให้คะแนน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และพูดนี้ จะใช้ทดสอบก่อน และหลังการสอน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึงพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการฟังและพูดของนักเรียนก่อนทำการทดลอง เพื่อผู้วิจัยจะได้ปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนระหว่างการทดลอง และแบบทดสอบนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการทดสอบด้วยตนเอง ข้อสอบแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 : แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟัง มีทั้งหมด จำนวน 30 ข้อ

ข้อย่อยที่ 1.1 เป็นข้อสอบปรนัยแบบ 3 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวม 10 คะแนน โดยให้นักเรียนฟังคำสั่งจากครูแล้วปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานของนักเรียนให้ถูกต้อง กำหนดค่าความหมายความสามารถในการฟังเป็นระดับดังนี้

-เข้าใจคำสั่ง คำอธิบายทั้งหมด และตอบสนองได้อย่างถูกต้อง = 2

-เข้าใจคำสั่ง คำอธิบายบางส่วนและตอบสนองได้มีผิดพลาดเล็กน้อย = 1

-ไม่เข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย และไม่ตอบสนองเลย = 0

ข้อย่อยที่ 1.2 เป็นข้อสอบปรนัยแบบ 2 ตัวเลือก มี 15 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวม 30 คะแนน ให้นักเรียนฟังคำสั่งจากครู และเลือกว่าคนใดปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำสั่ง (ทำลงในใบงาน)

ข้อย่อยที่ 1.3 (เป็นข้อสอบปรนัยแบบ 2 ตัวเลือก) มี 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน (ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (ทำลงในใบงาน)

ตอนที่ 2 : แบบทดสอบปากเปล่าเพื่อวัดความสามารถในการพูด (ข้อที่ 1 – 3 นักเรียนตอบคำถามของครู ข้อที่ 4 นักเรียนหยิบภาพขึ้นมาแล้วขออนุญาตตามภาพที่ตนหยิบได้ ข้อที่ 5 นักเรียนหยิบภาพแล้วสั่งให้ครูปฏิบัติตาม) มีทั้งหมด 5 ข้อ ข้อละ 5 คะแนน รวม 25 คะแนน โดยกำหนดค่าความสามารถตามแนวการให้คะแนนของแคร็รอล (Carroll 1982 : 53 – 54, 134 -139) ดังนี้

5: คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องโดยพูดได้อย่างราบรื่นไม่ติดขัด

4: คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เมื่อผู้ถามบอกให้บอกรายละเอียดหรือถามต่อ

3: คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่ตอบทันที แต่เมื่อถามซ้ำสามารถตอบได้ถูกต้อง

2: คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับการถามซ้ำ

1: คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วลังเล ตะกุกตะกัก และตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ

0: คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจและไม่พูดเลย

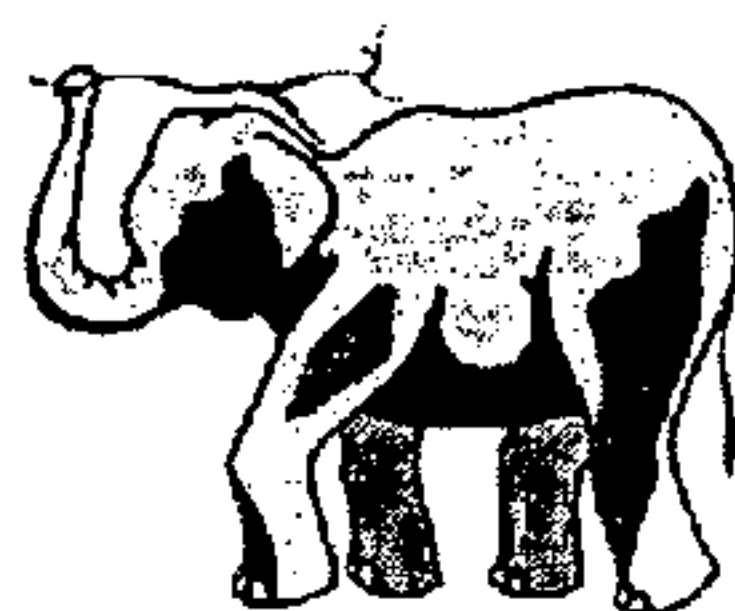
แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

Student's Worksheet

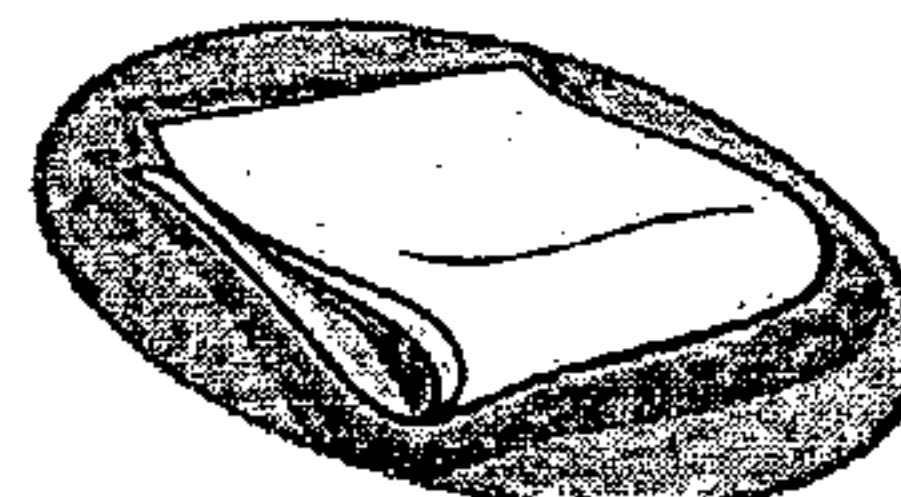
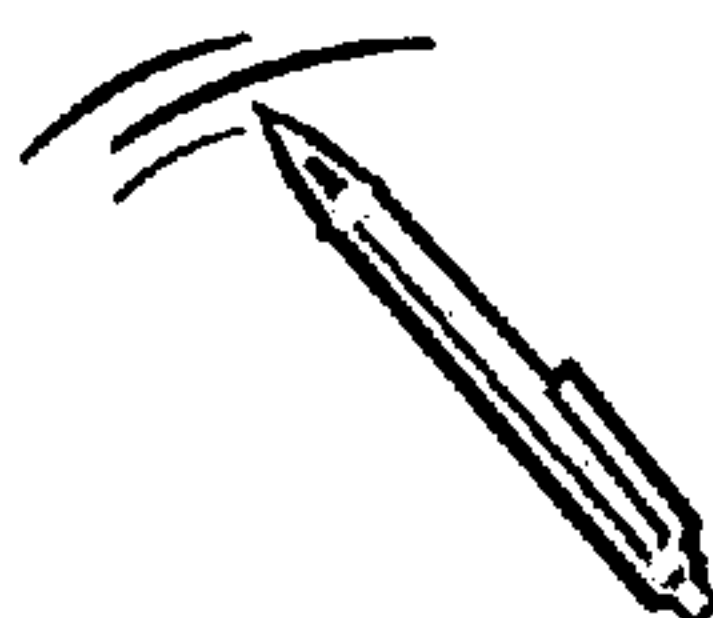
Name: _____ Class: _____ No: _____

1.1 Listen and do according to the teacher's instructions. (10 Marks)
(ฟังคำสั่งจากครูแล้วปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานของนักเรียน (10 คะแนน))

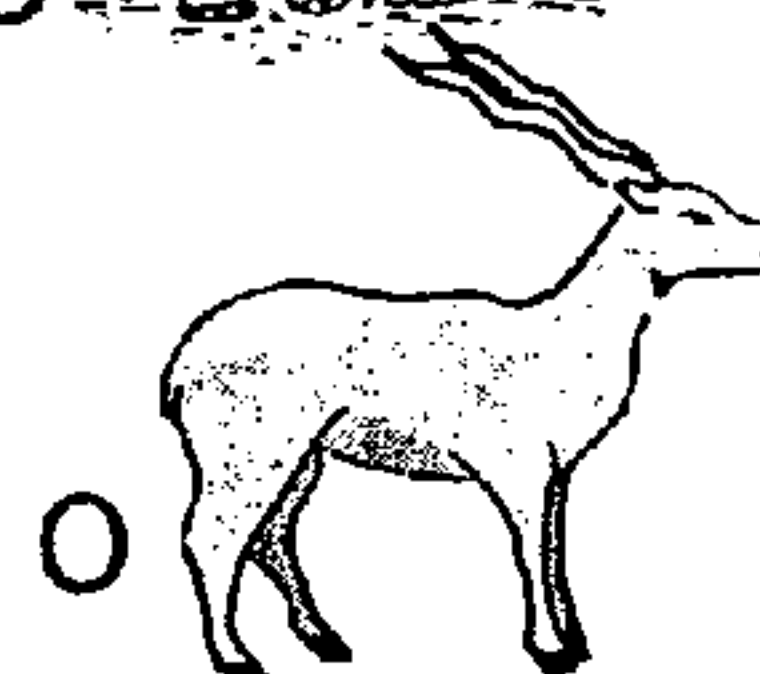
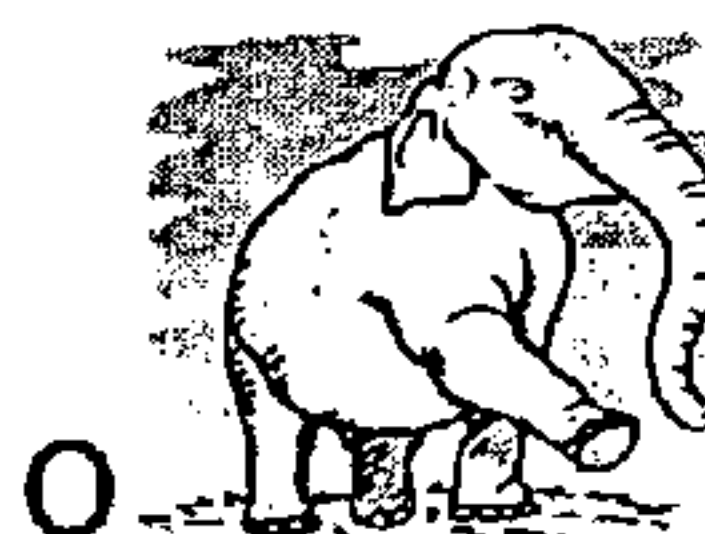
1.

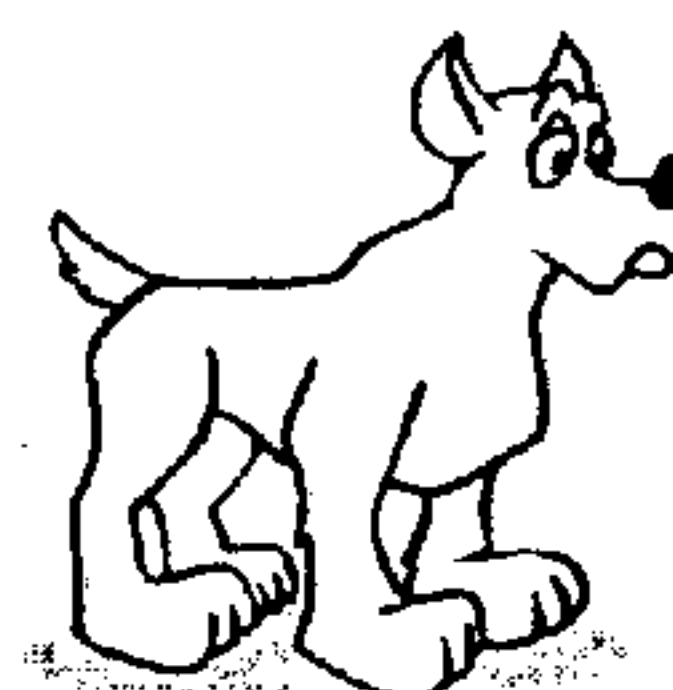
2.

3.

4.

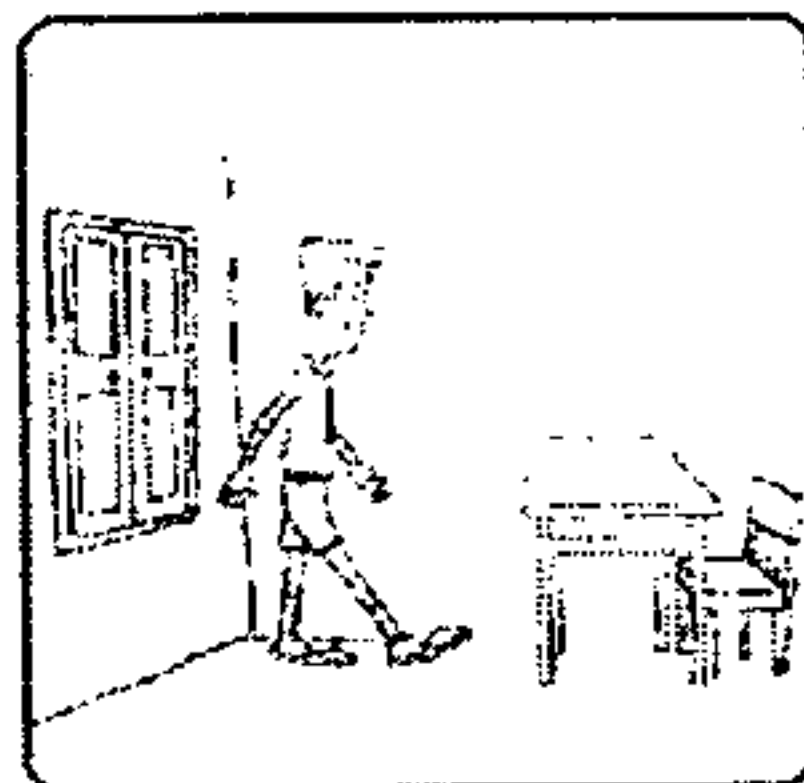

5.

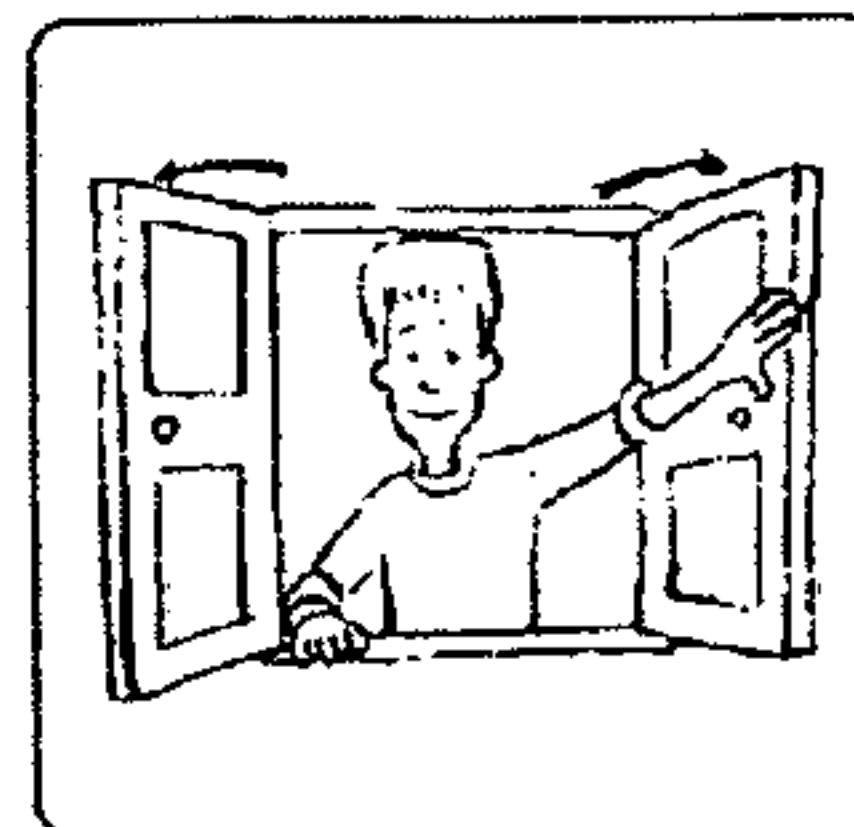

1.2 Listen to each command and choose the right picture. (30 Marks)
 (ฟังคำสั่งและเลือกว่าคนใดปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำสั่ง (30 คะแนน))

1.

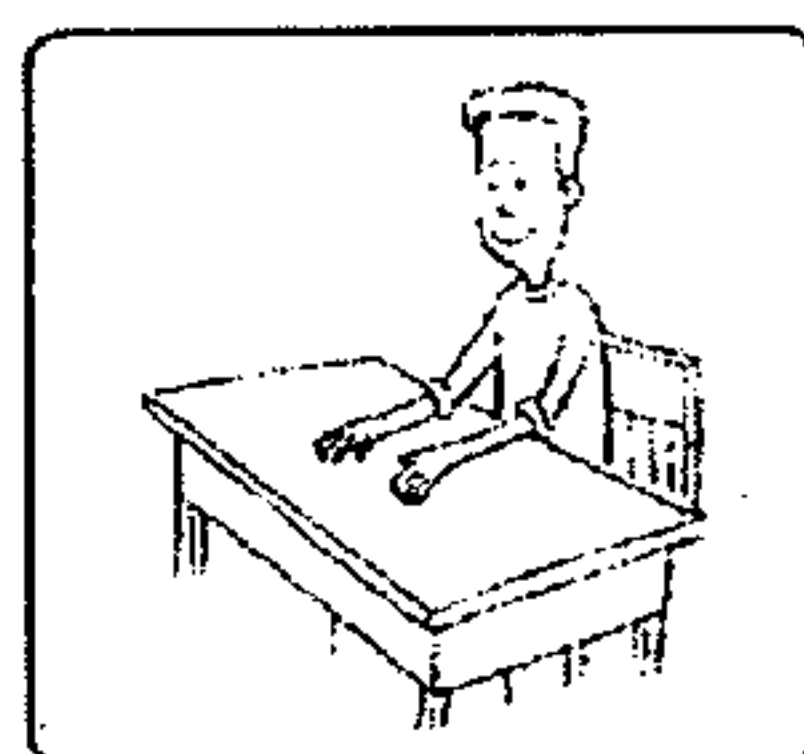

()

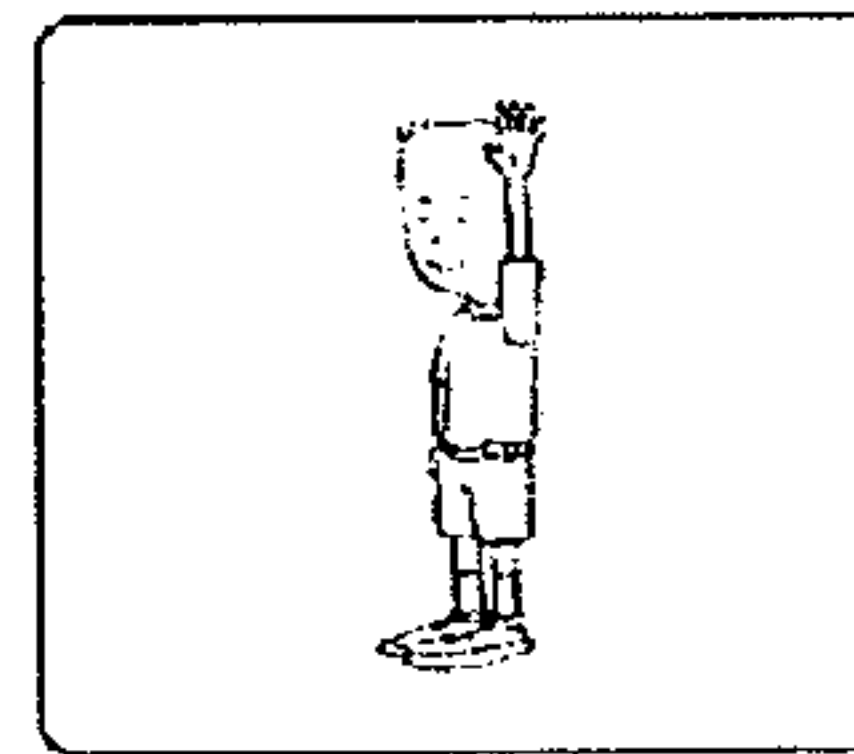

()

2.

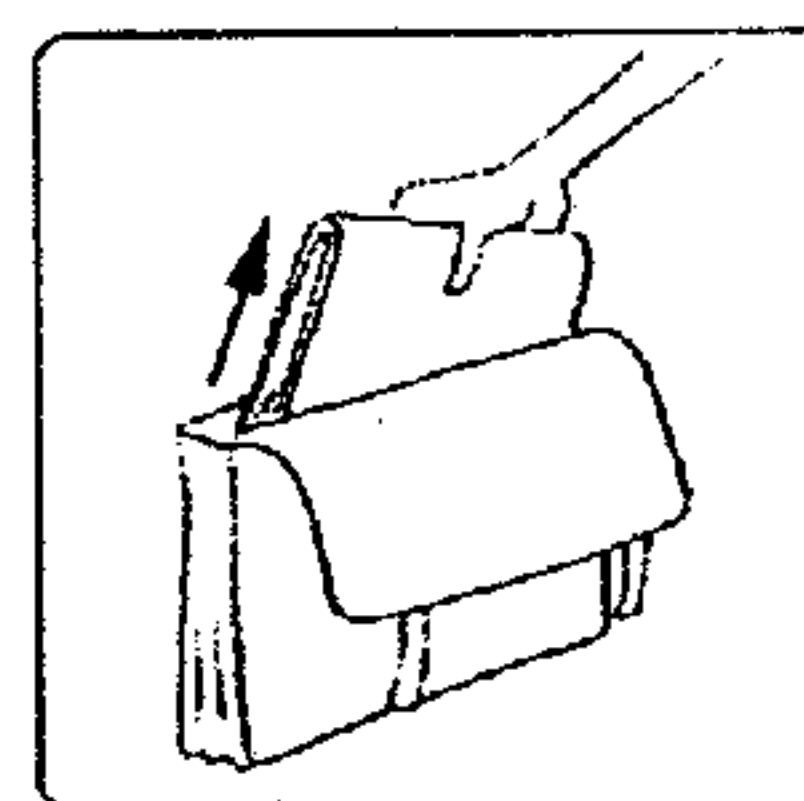

()

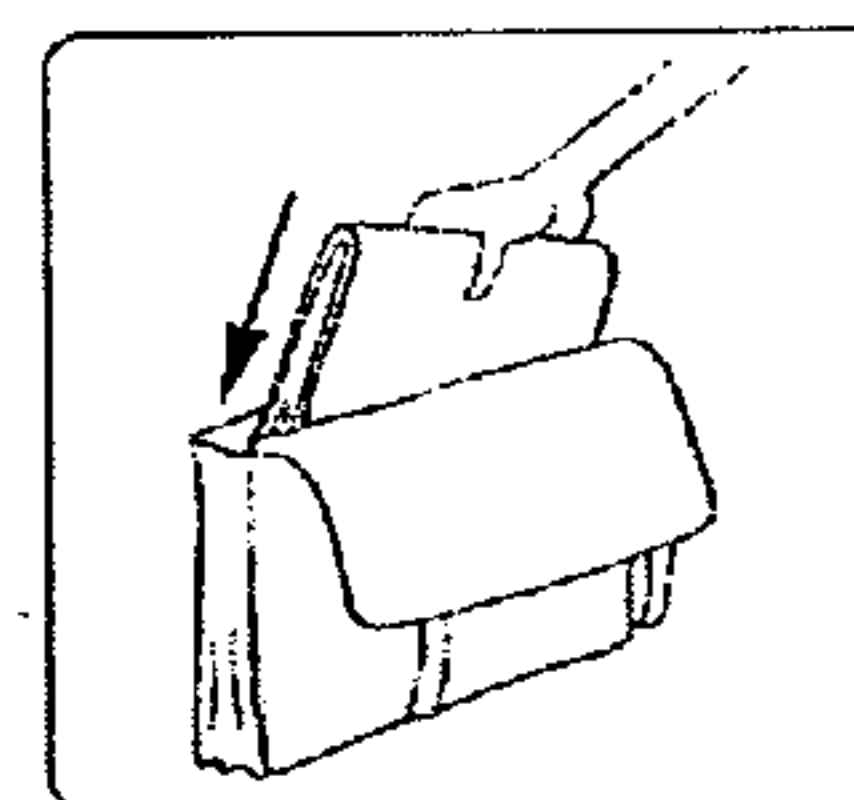

()

3.

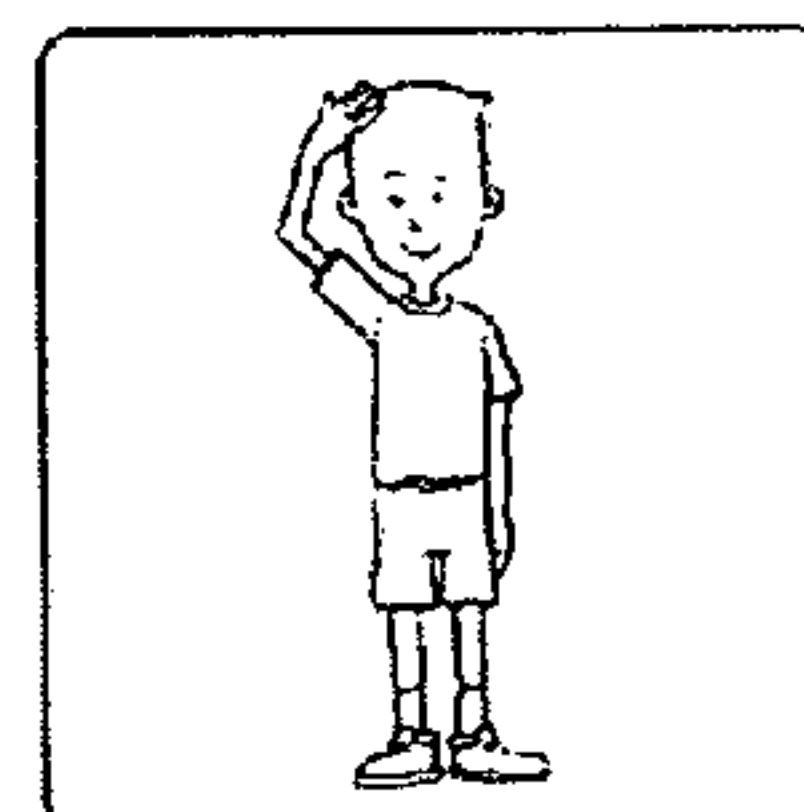

()

()

4.

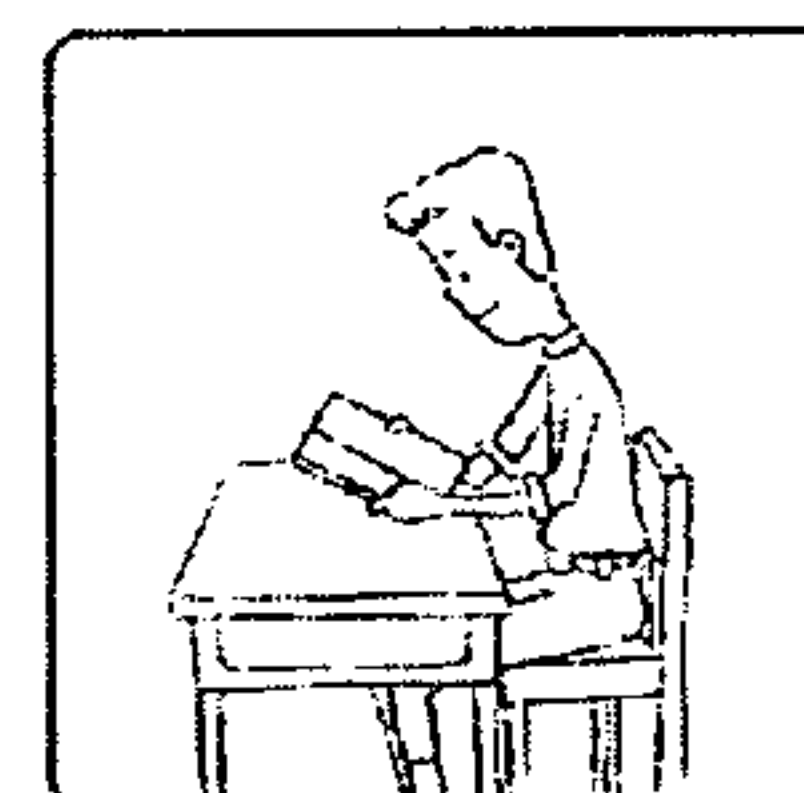

()

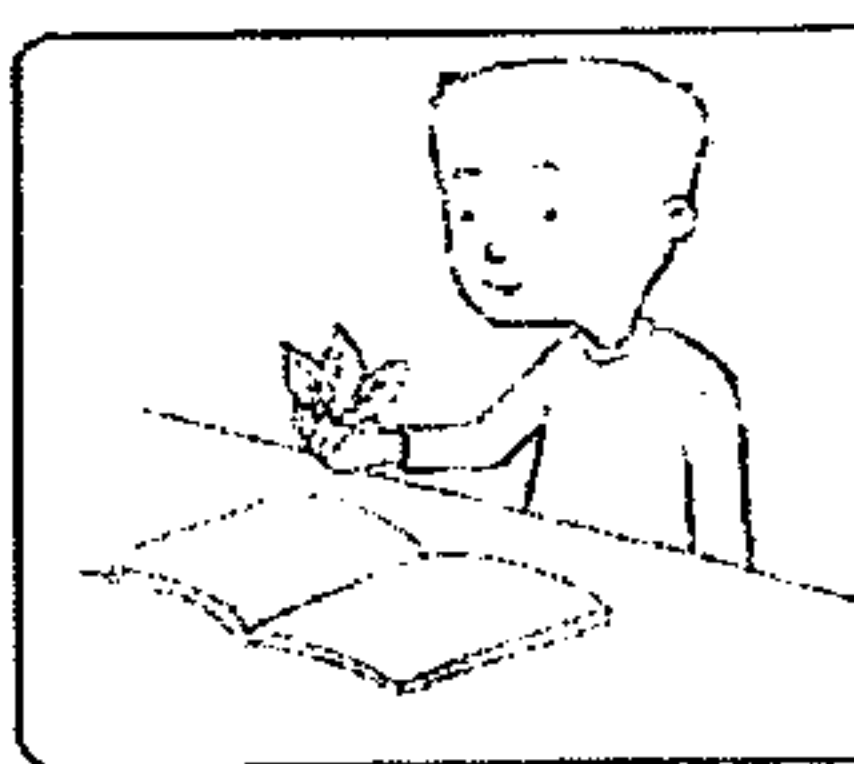

()

5.

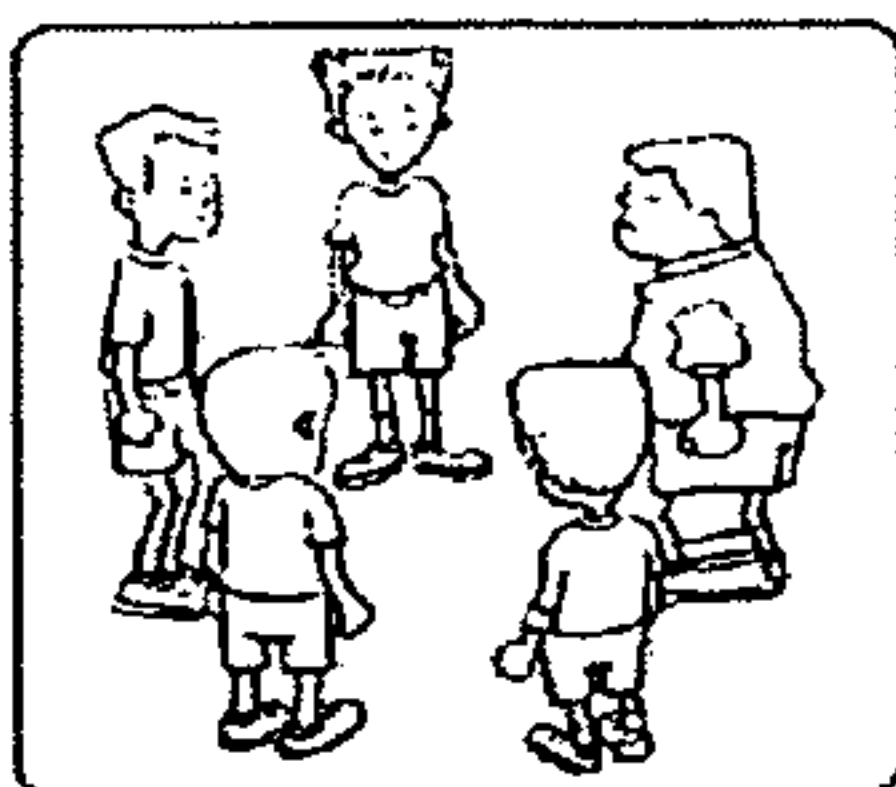

()

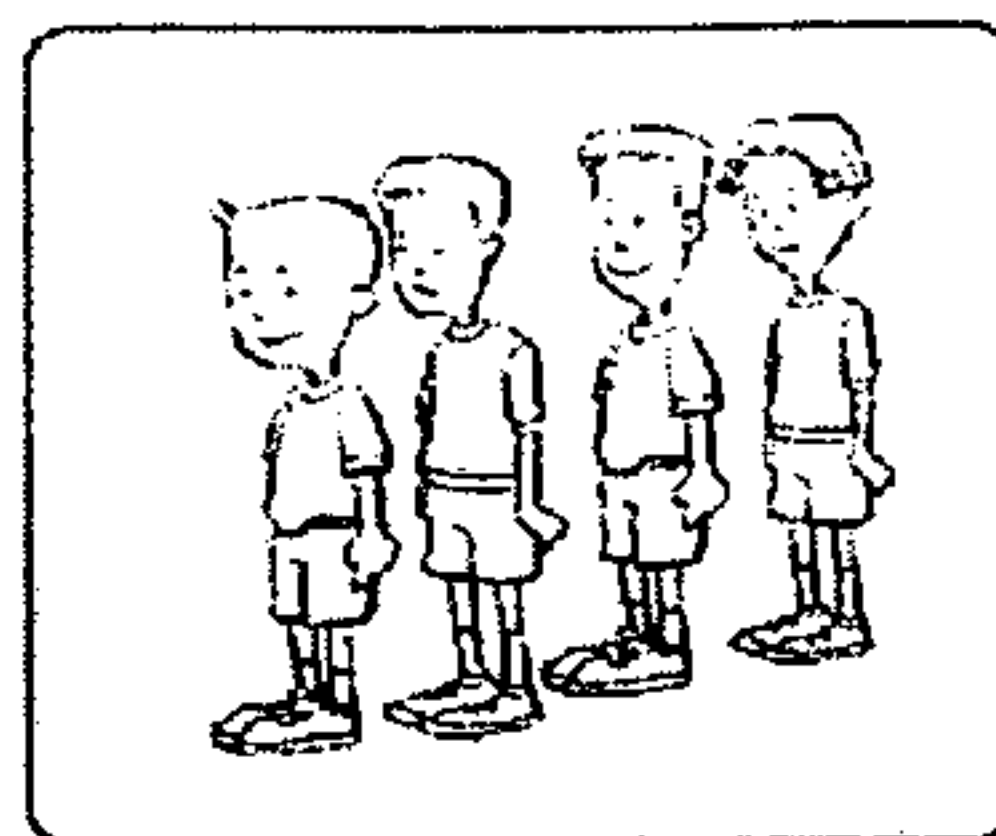

()

6.

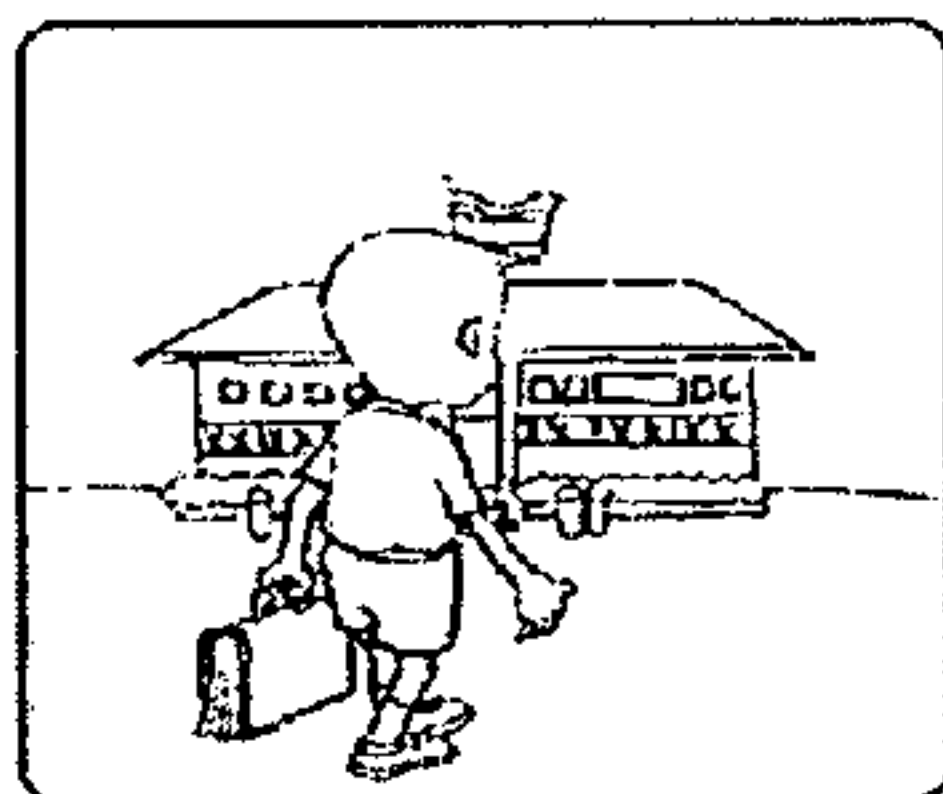

()

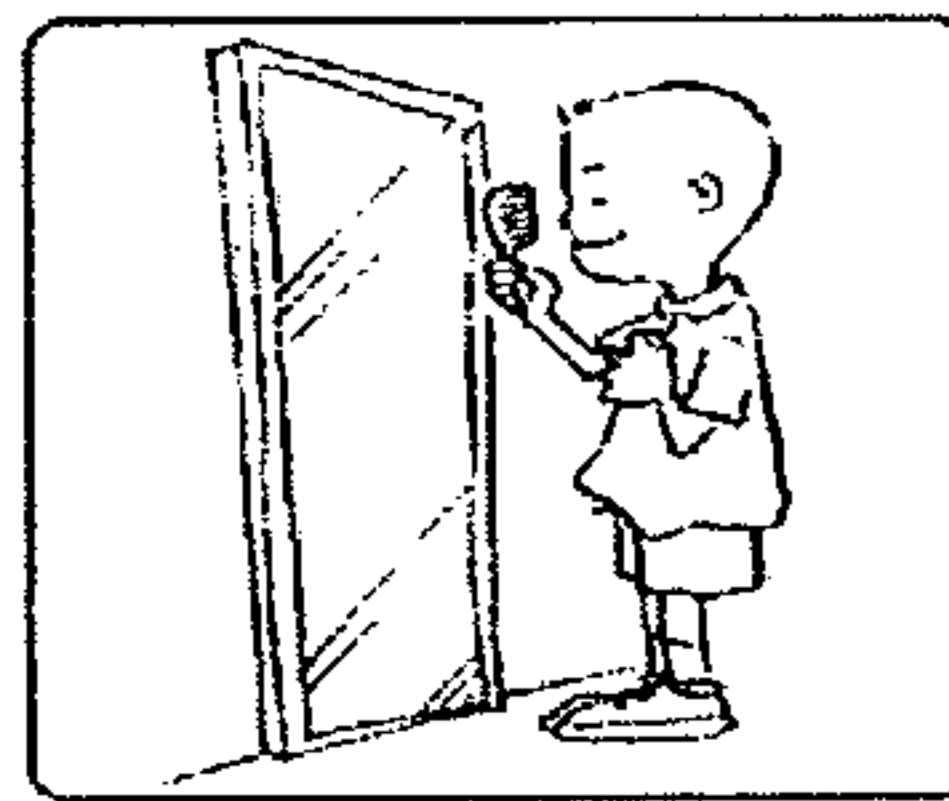

()

7.

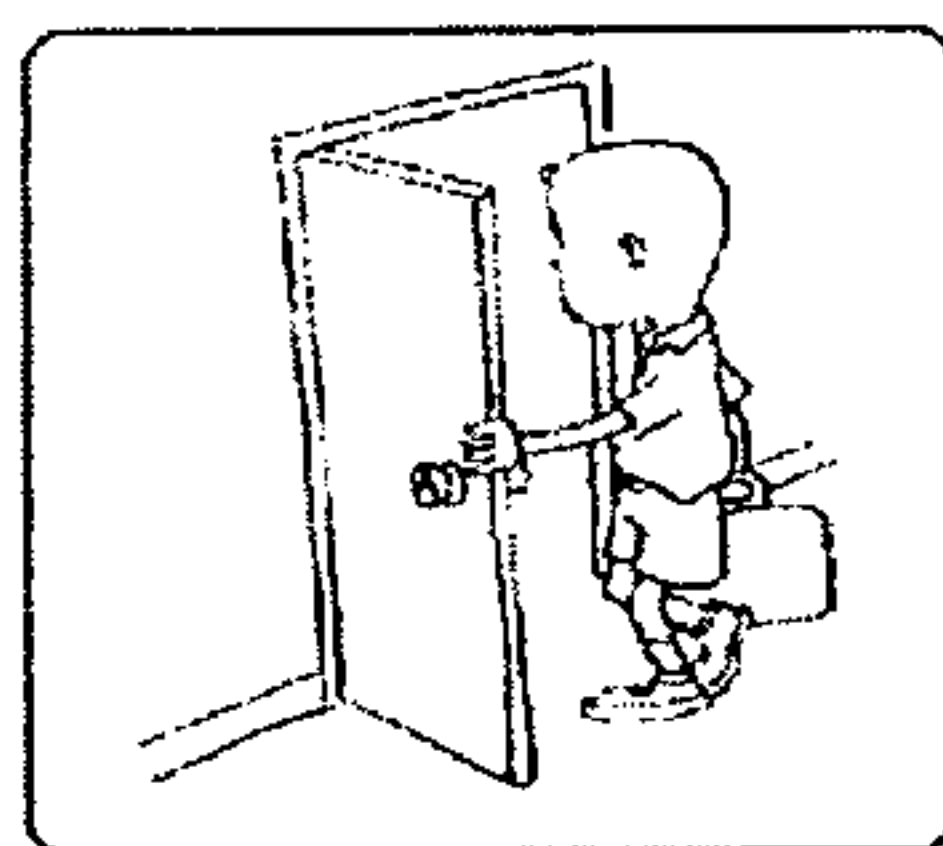

()

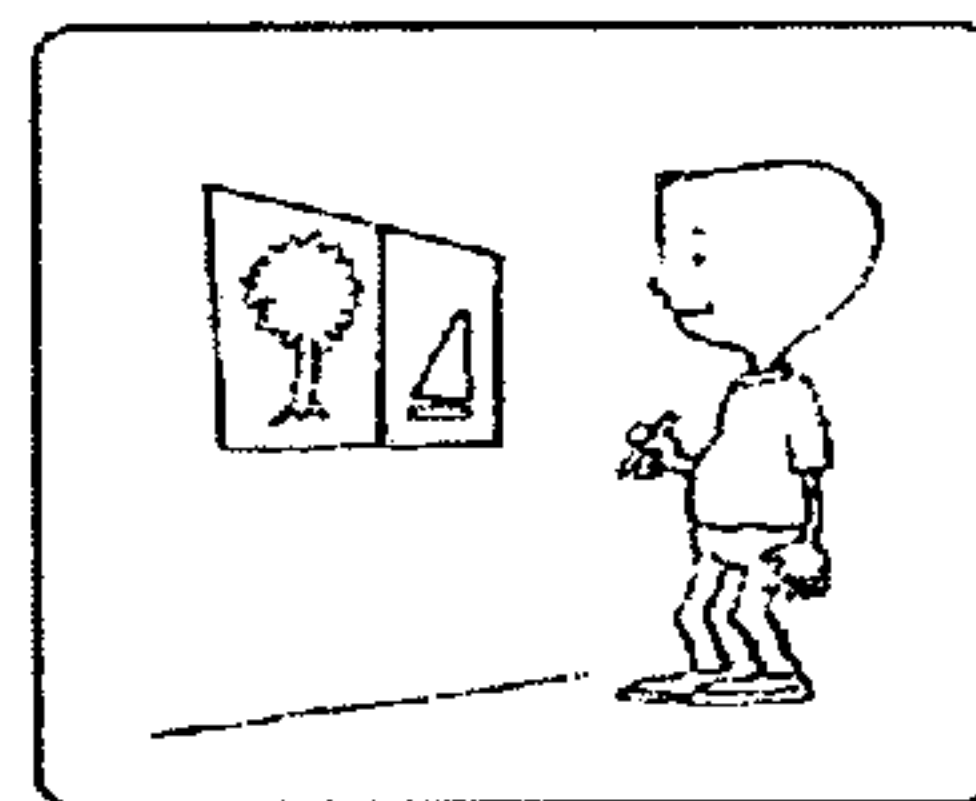

()

8.

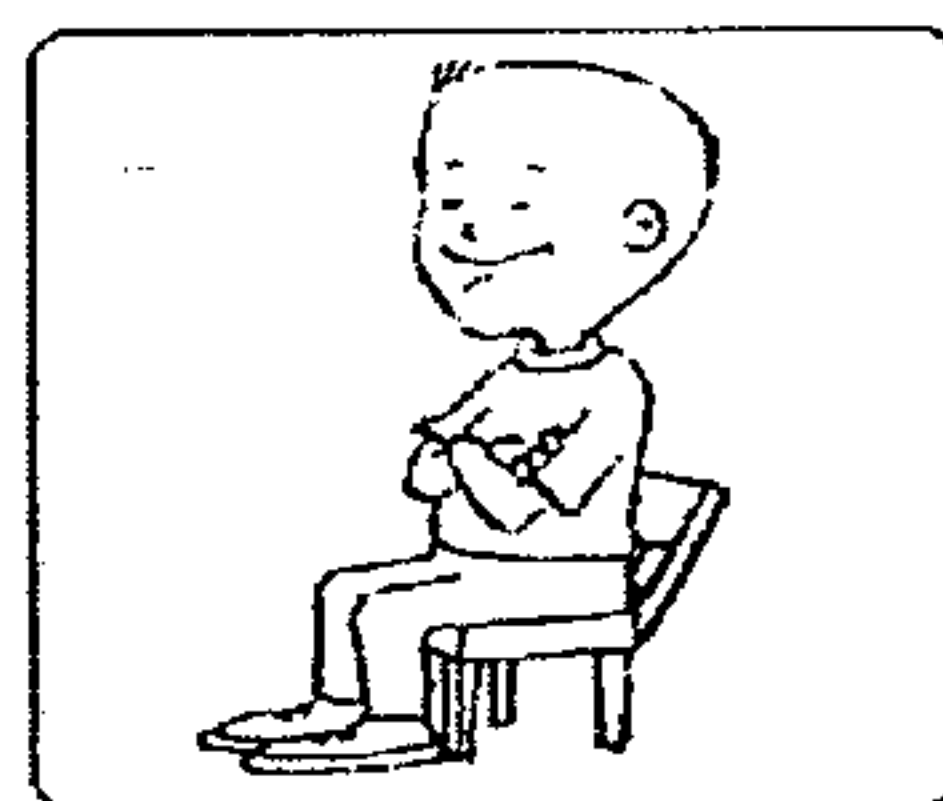

()

()

9.

()

()

10.

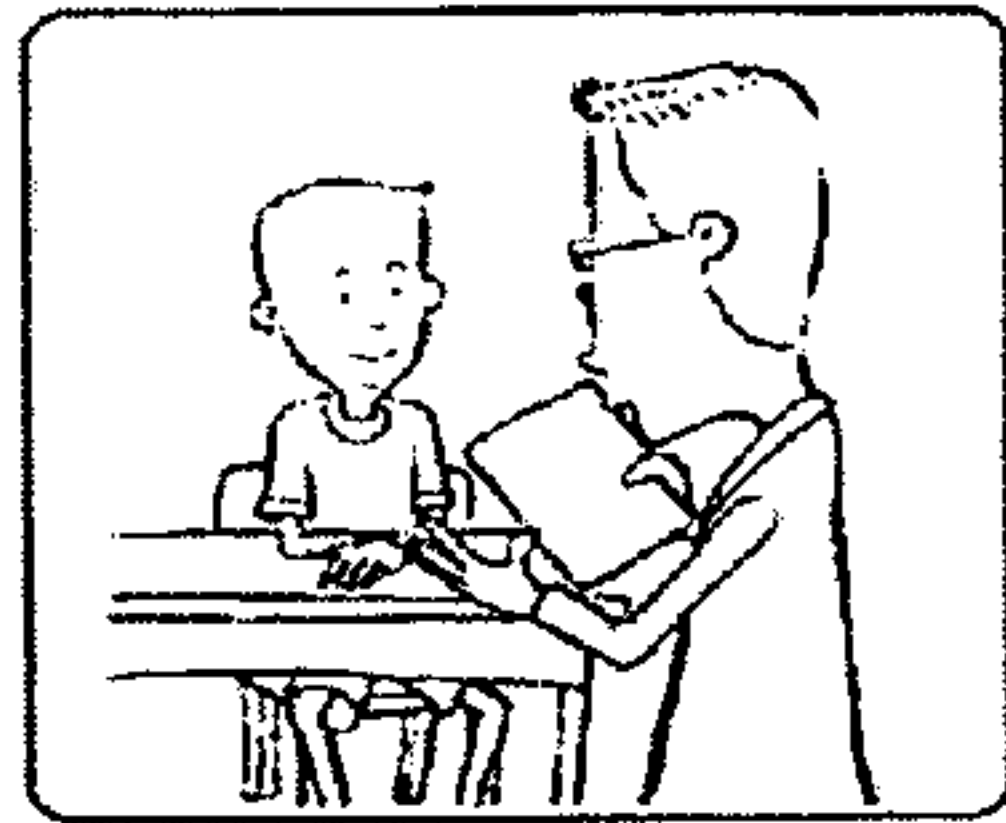

()

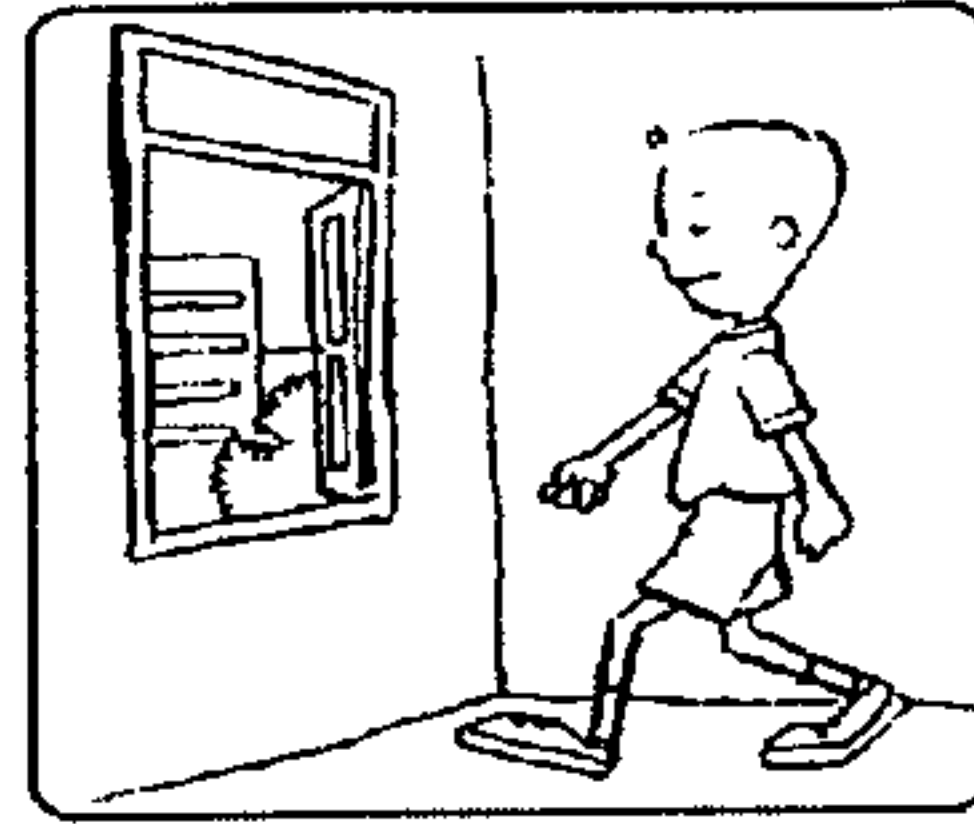

()

11.

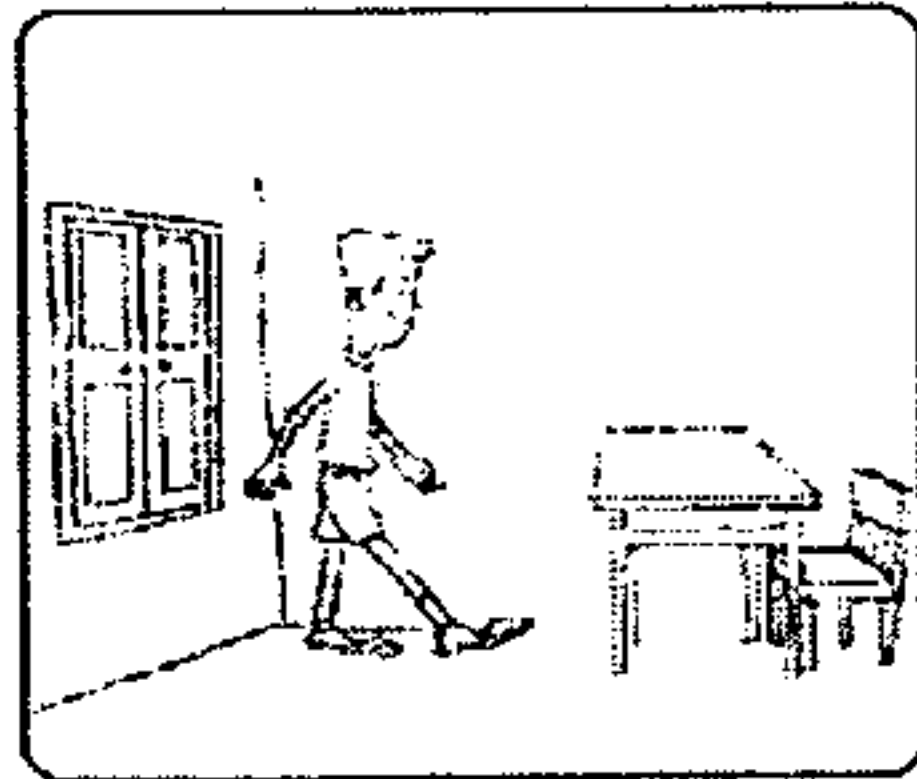

()

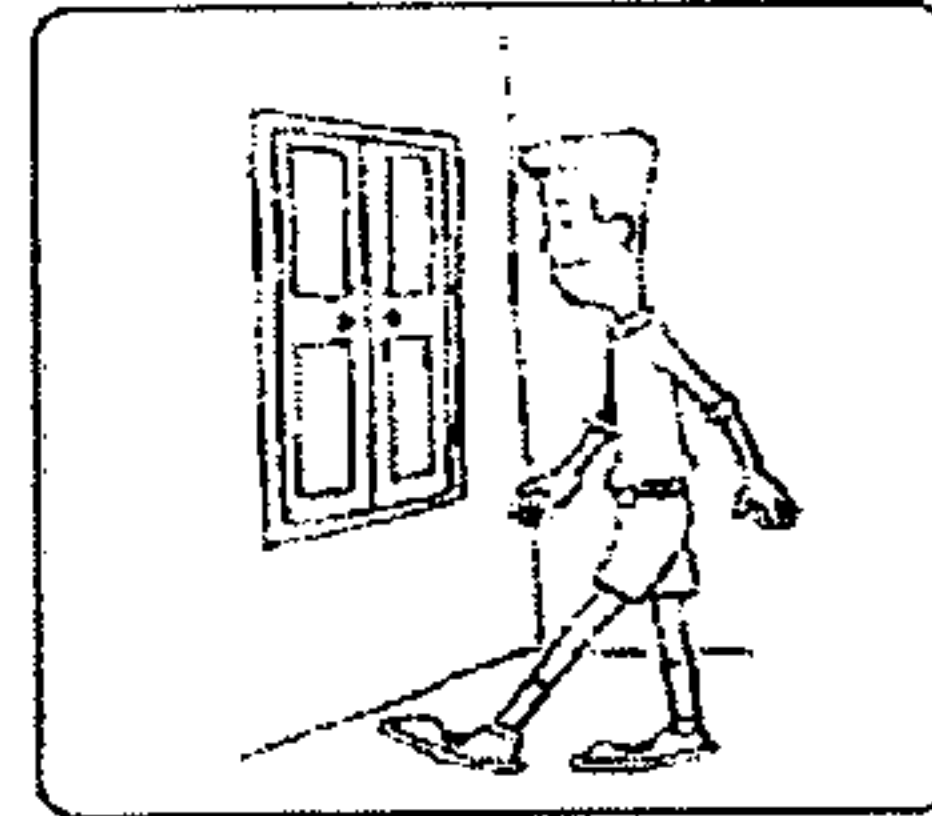

()

12.

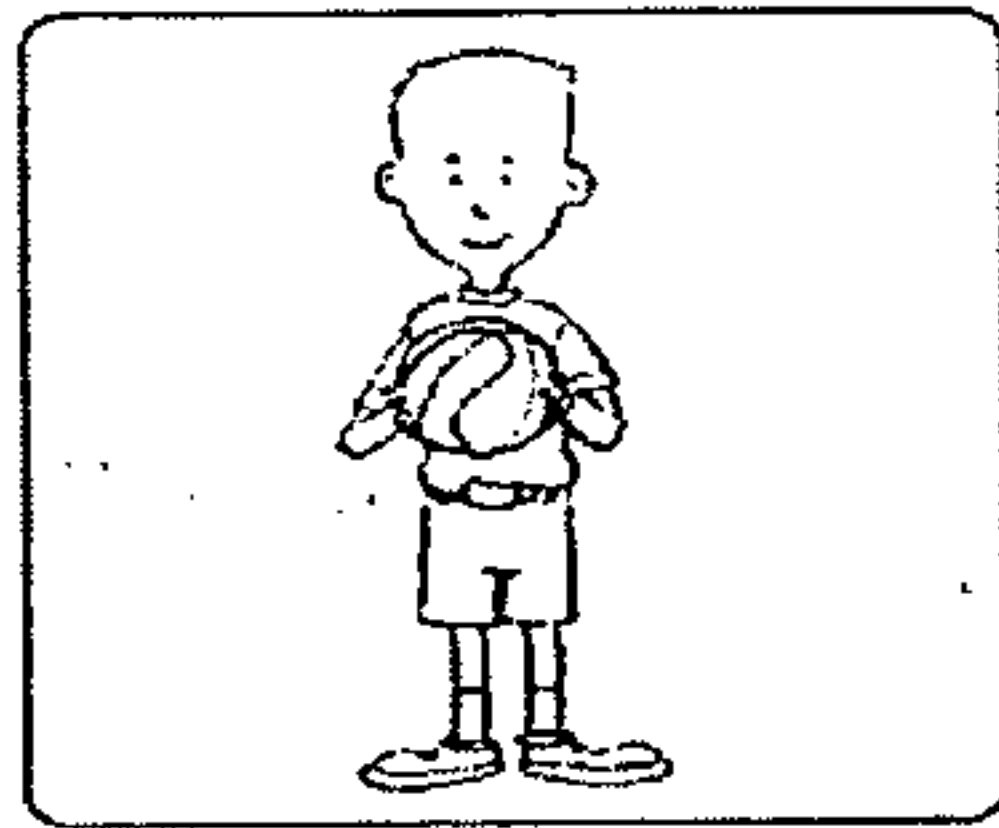

()

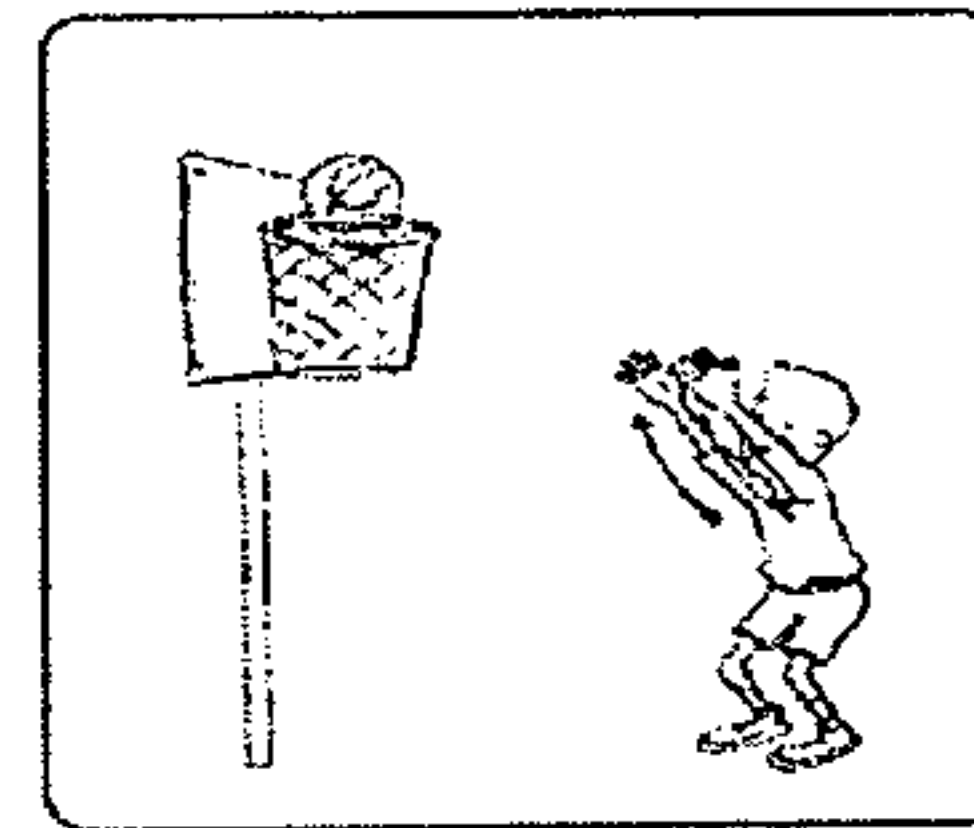

()

13.

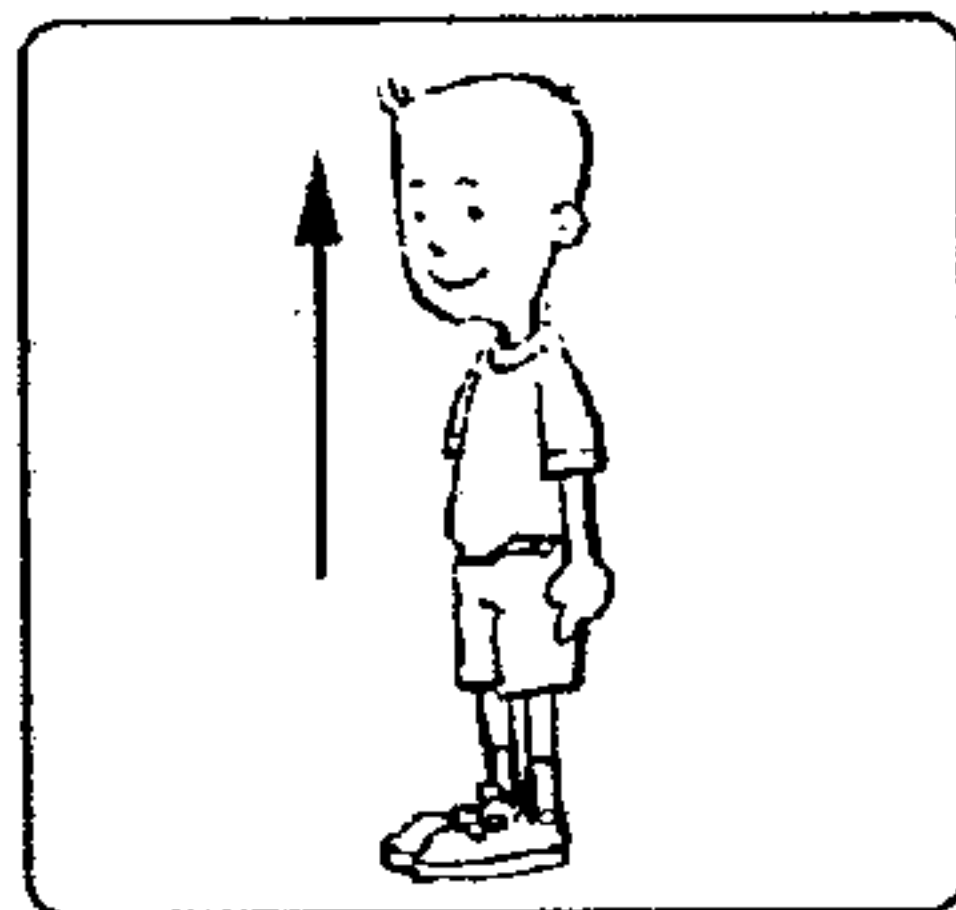

()

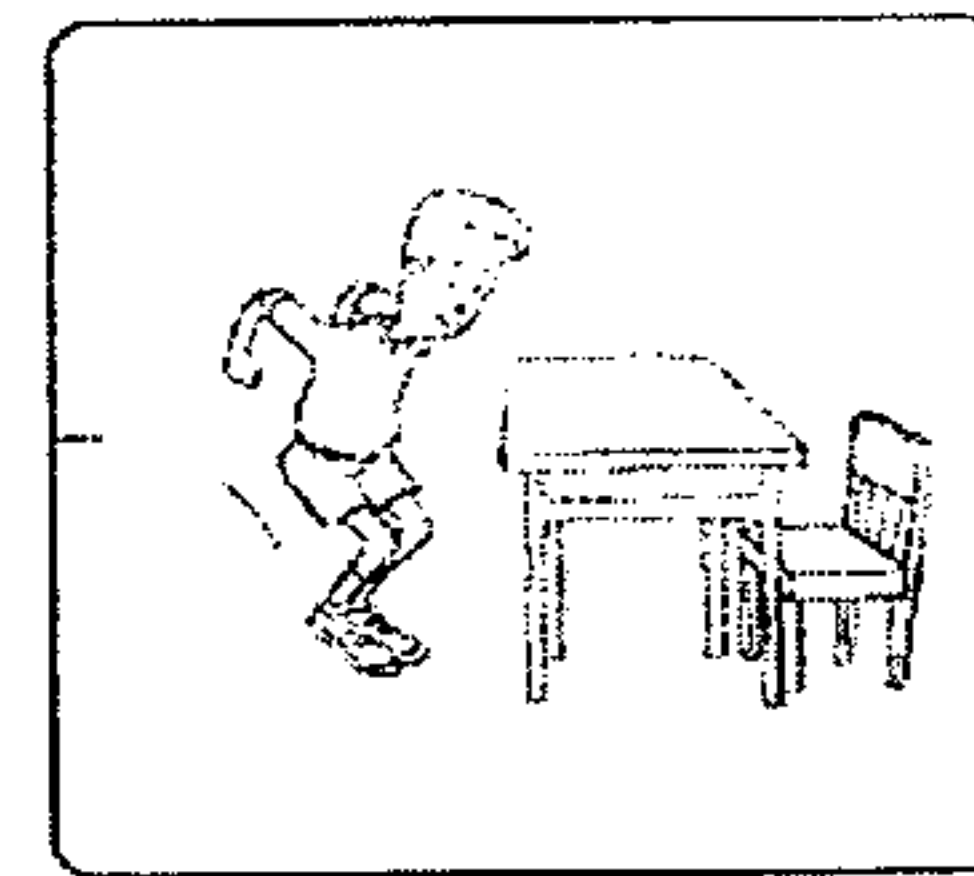

()

14.

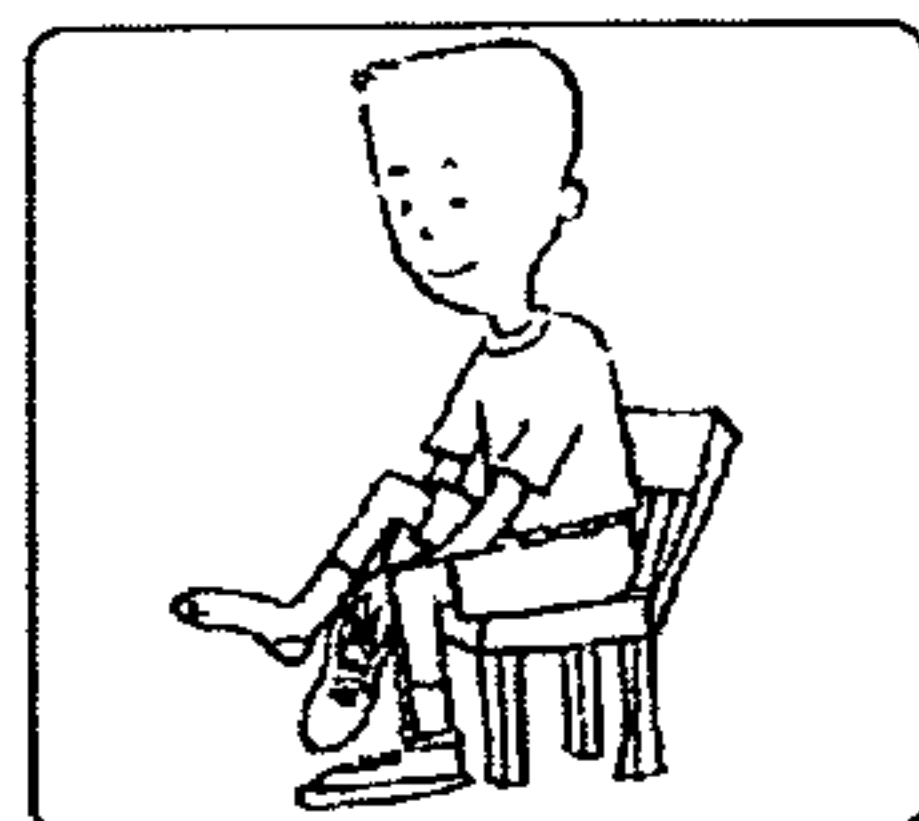

()

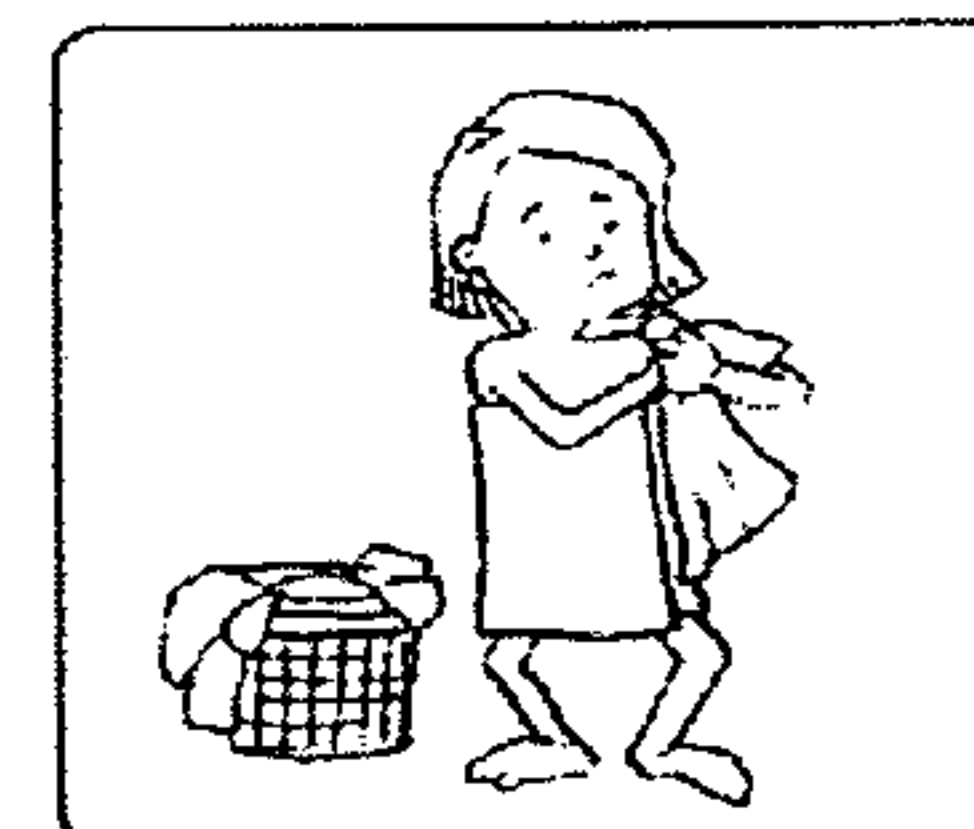

()

15.

()

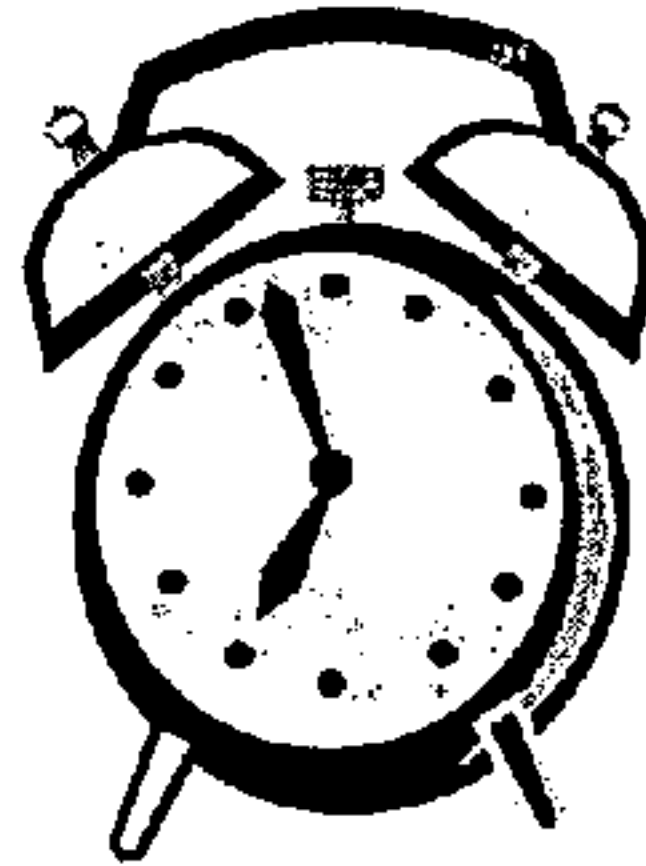

()

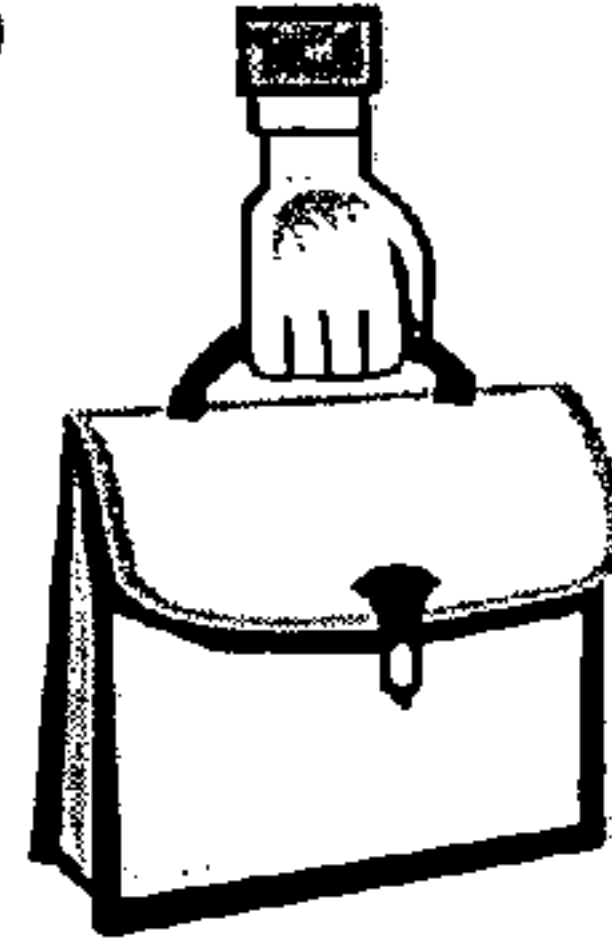
1.3 Listen to the conversation and choose the correct answer. (10 Marks)

(ฟังบทสนทนาต่อไปนี้แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง) (10 คะแนน)

1.

()

()

2.

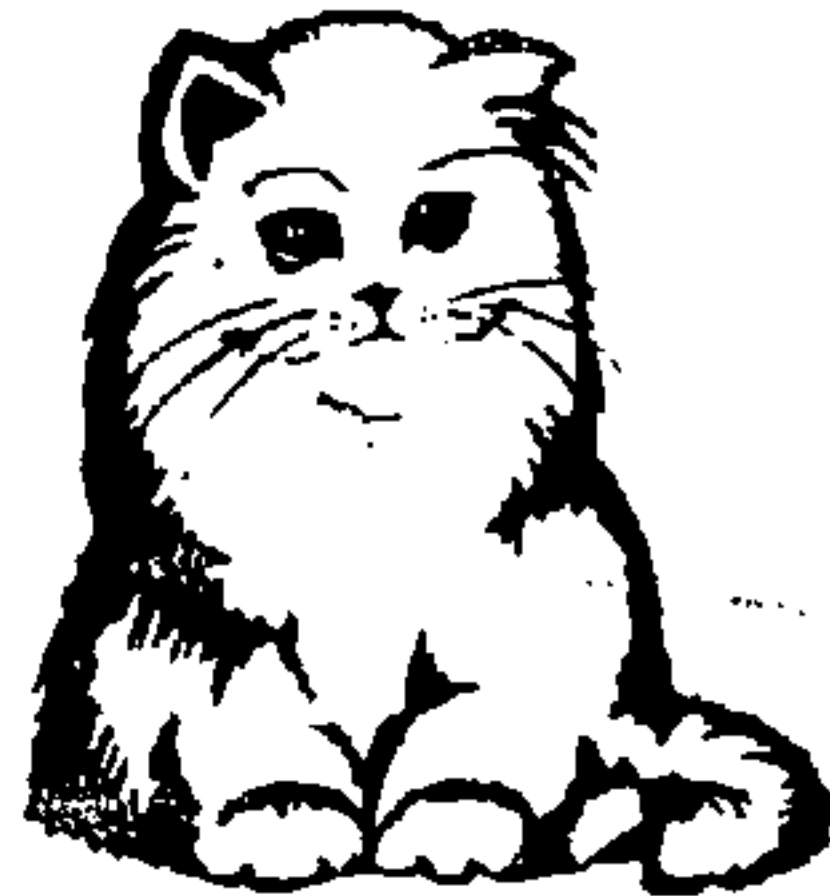

()

()

3.

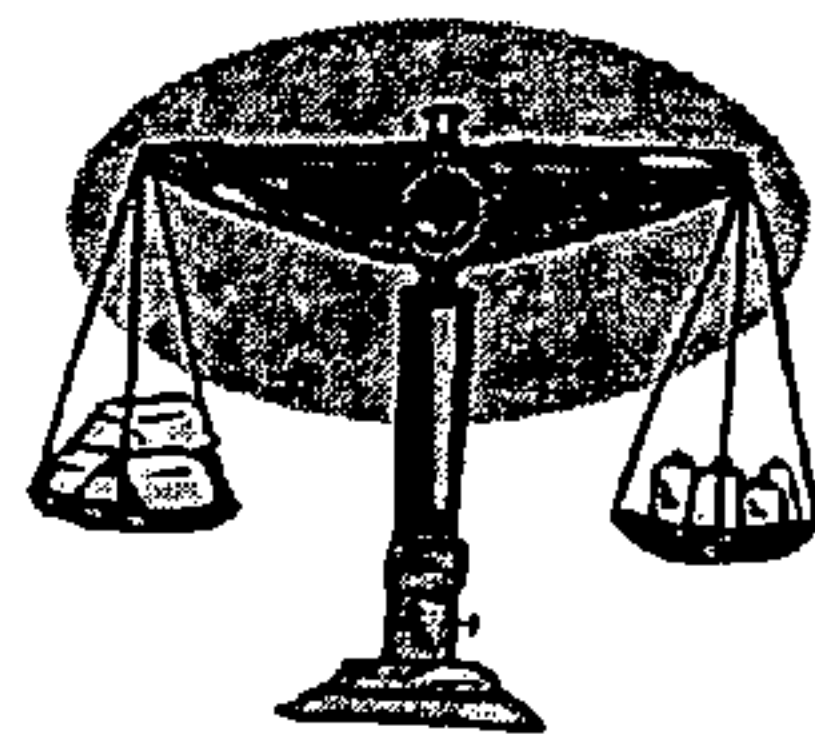

()

()

4.

()

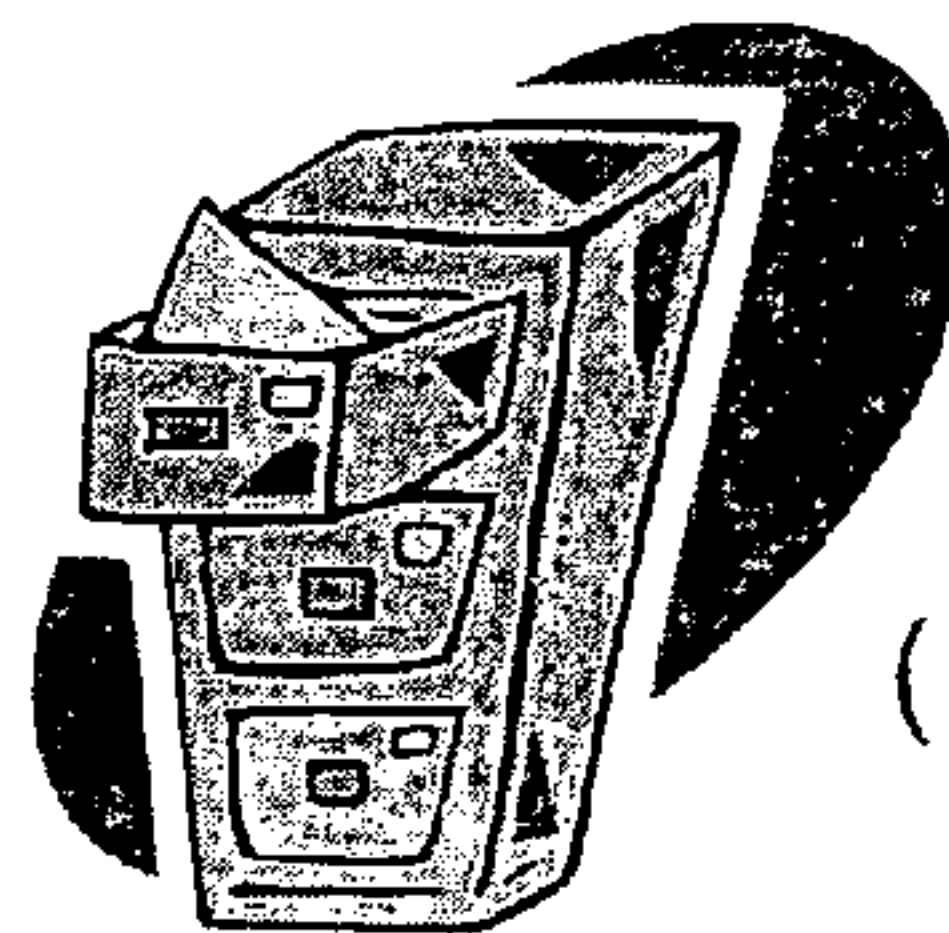

()

5.

()

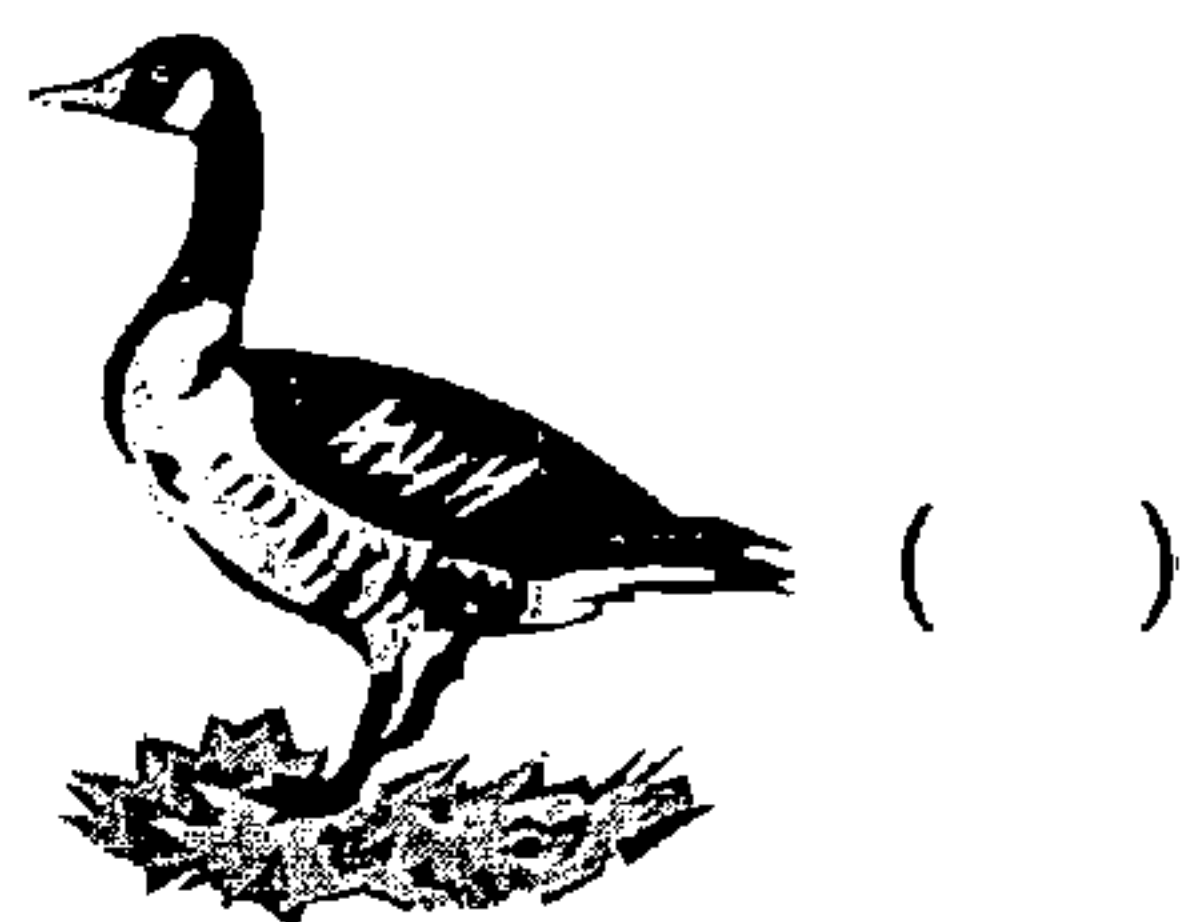

()

6.

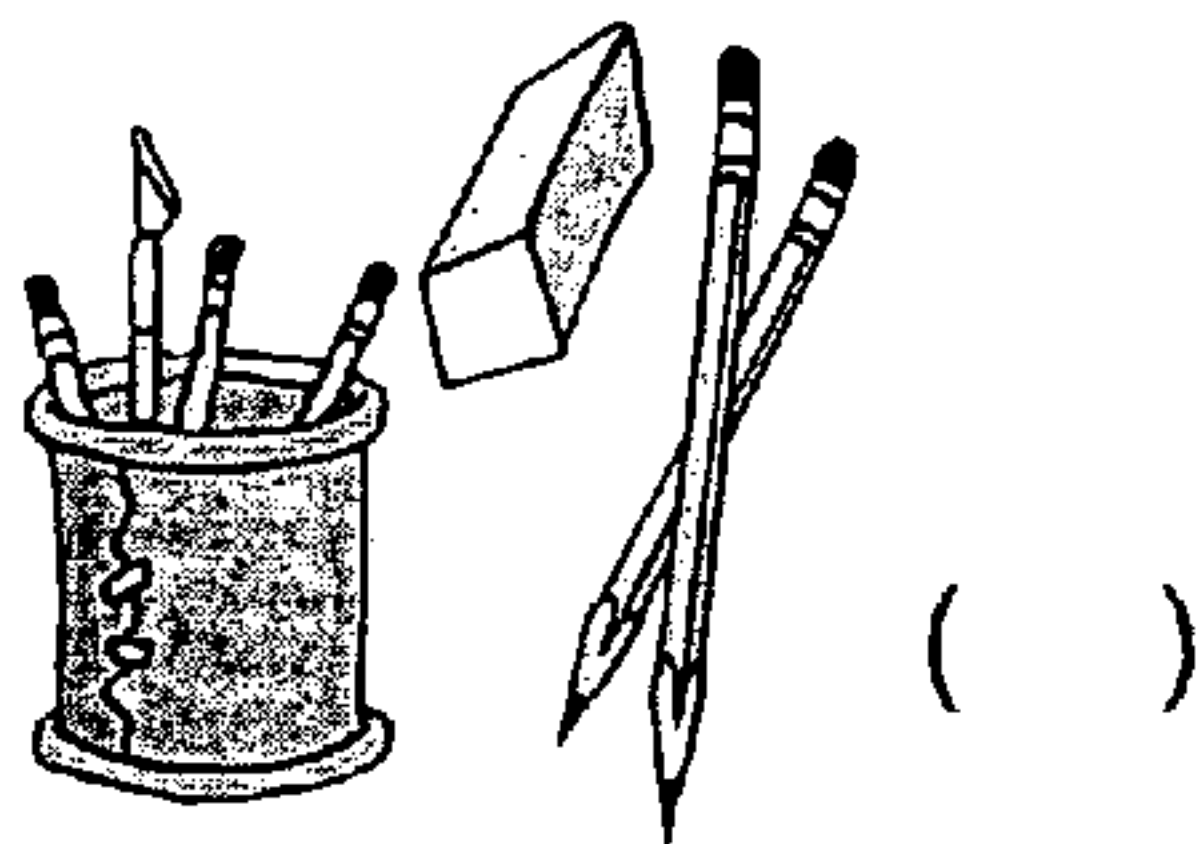

()

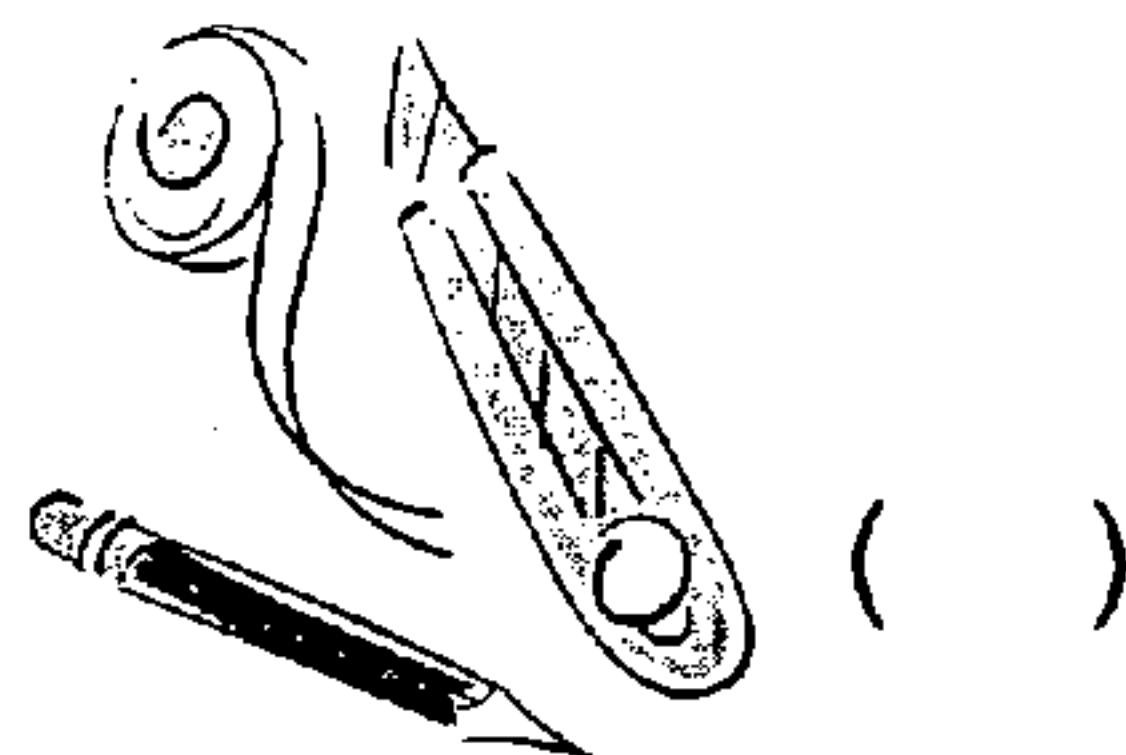

()

7.

()

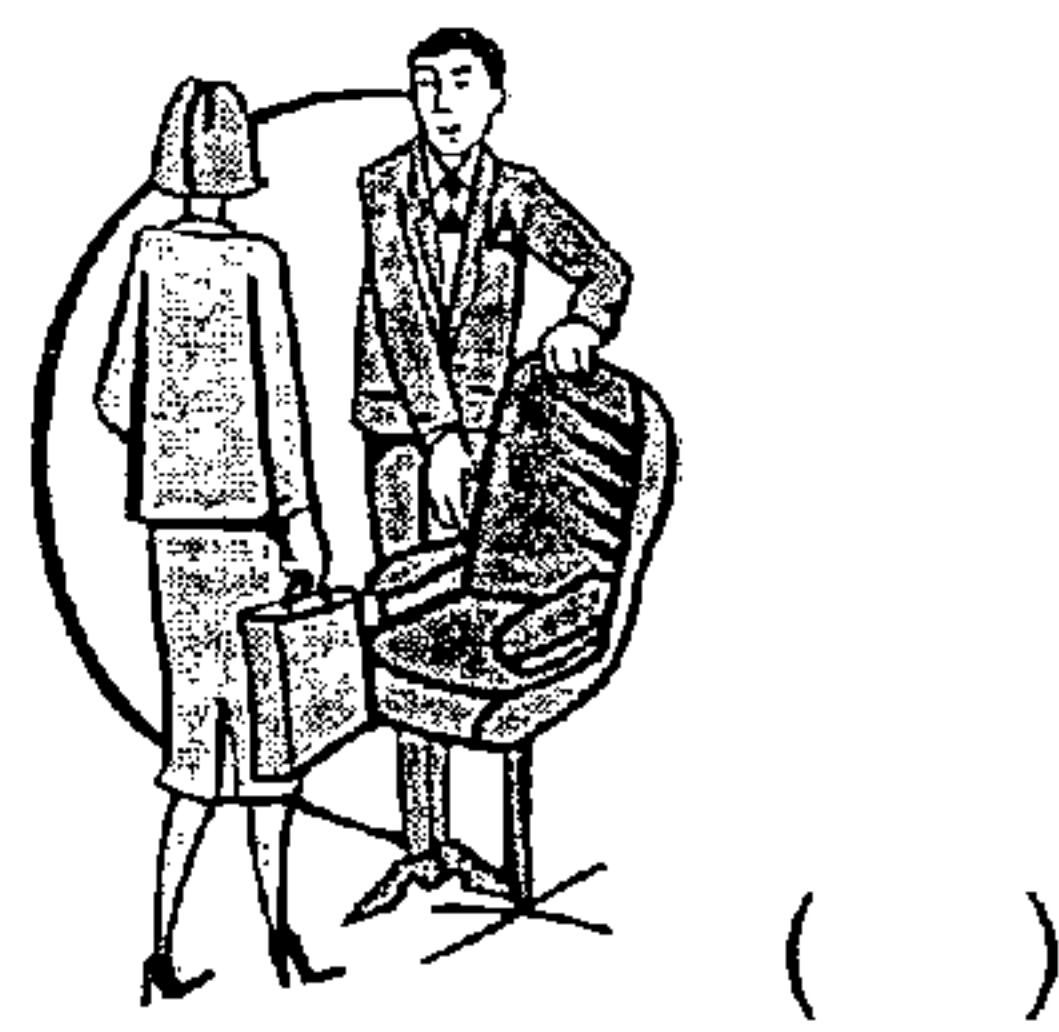

()

8.

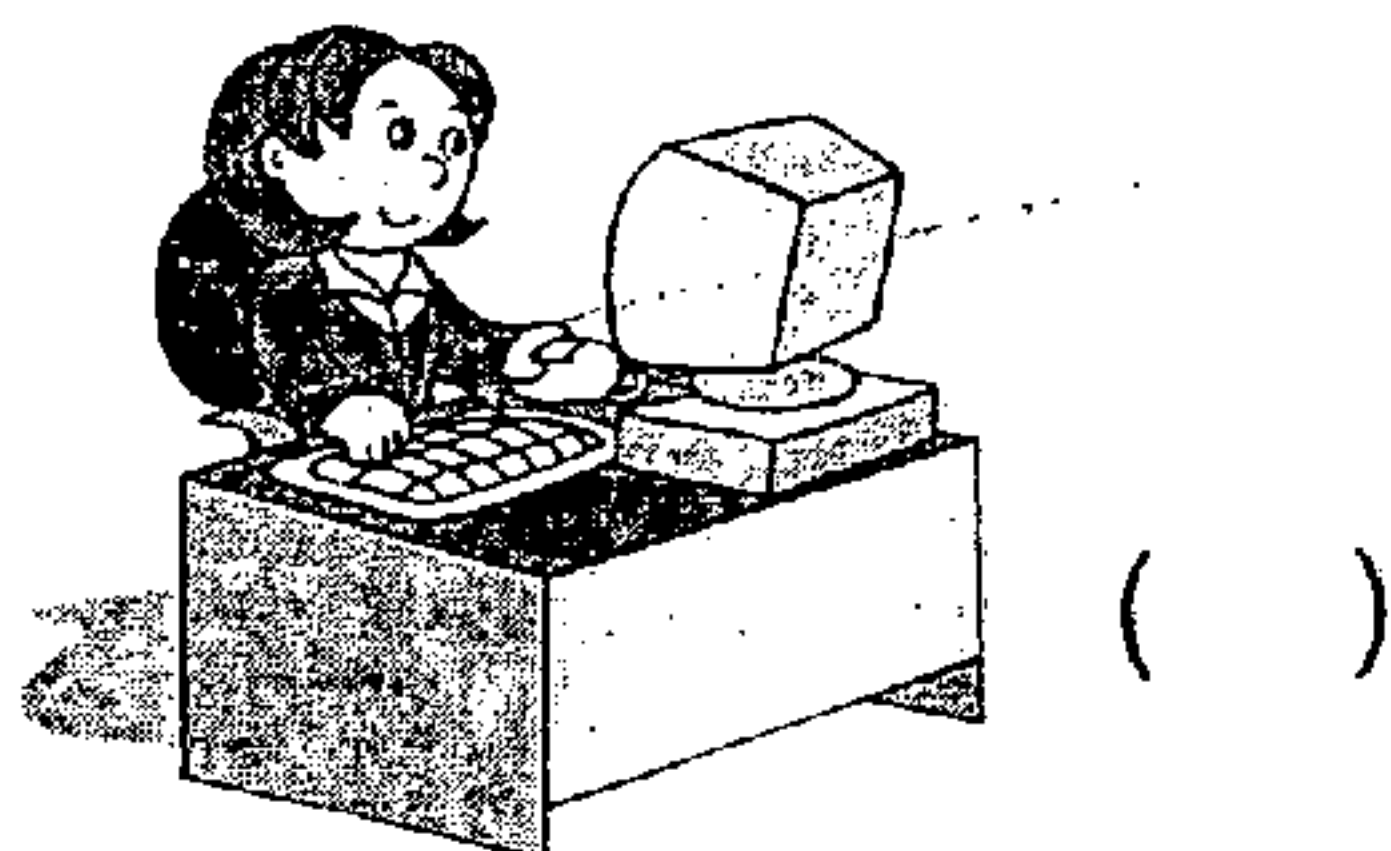

()

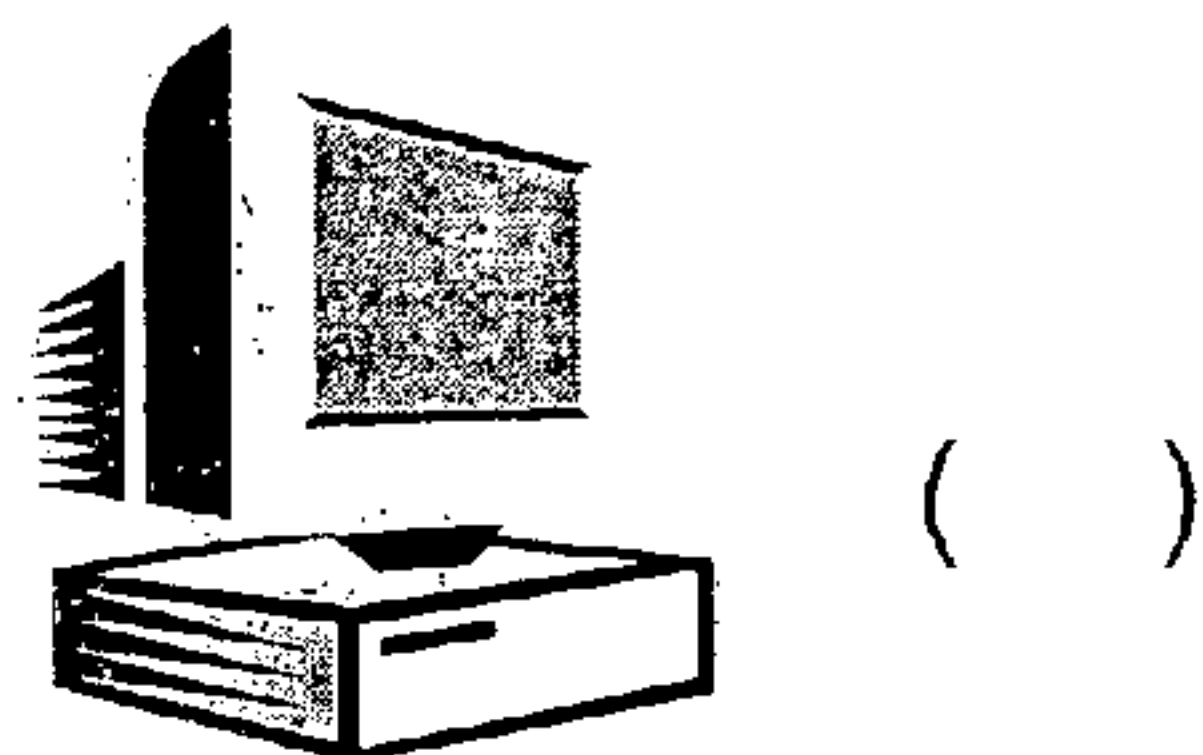

()

9.

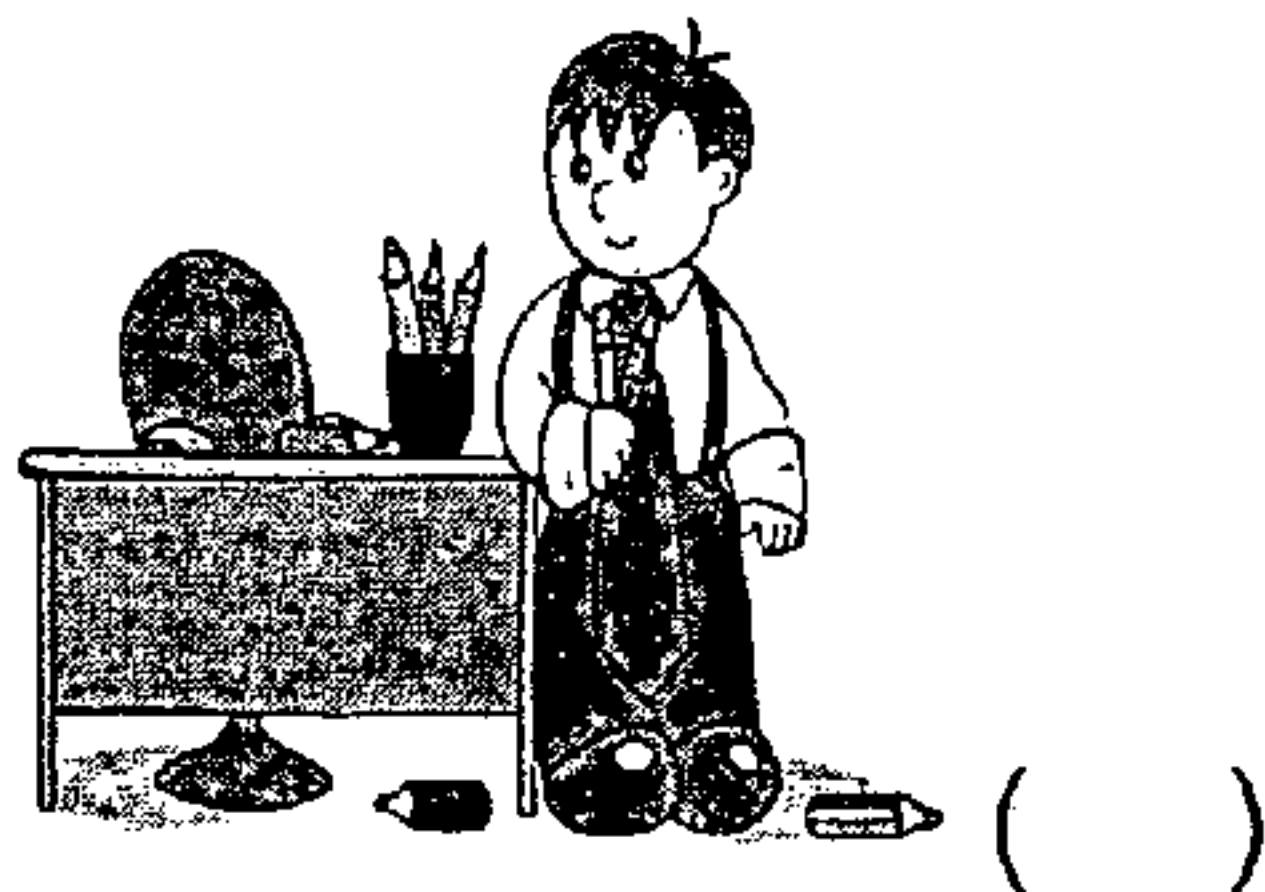

()

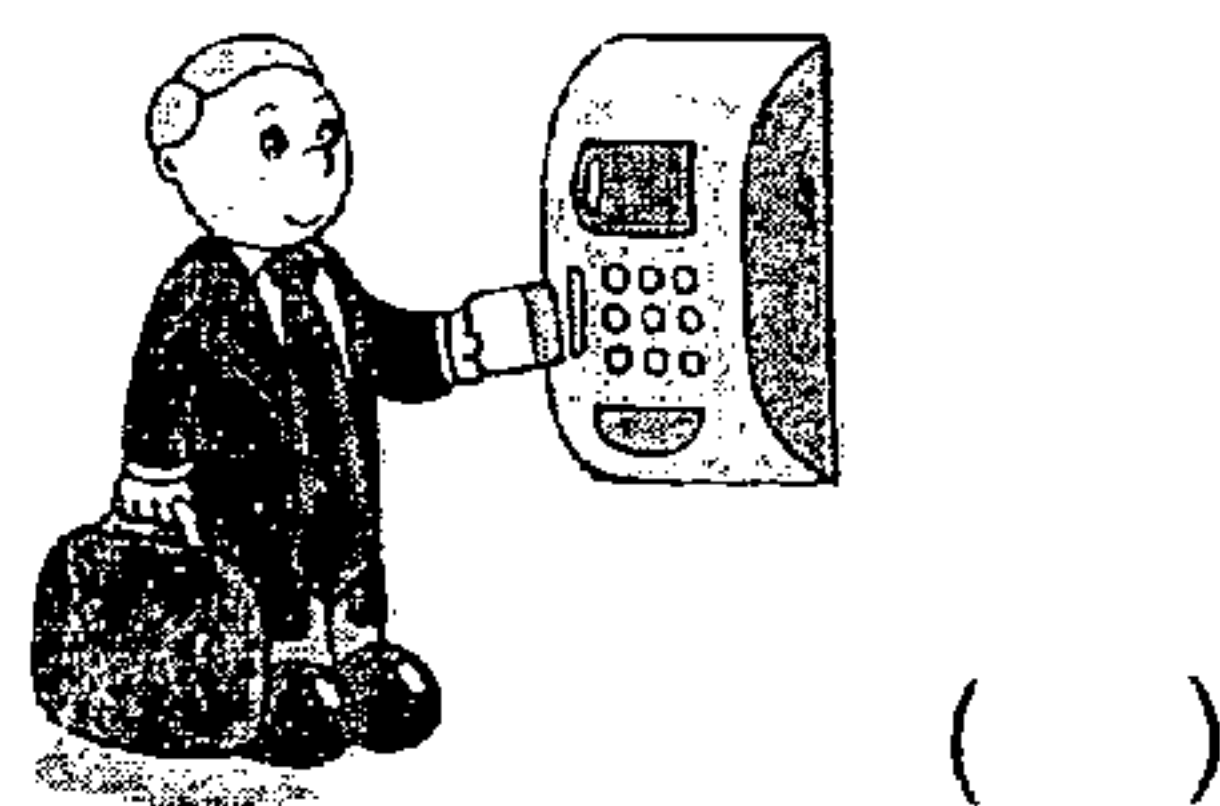

()

10.

()

()

ภาคผนวก ค

-แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอน
แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

**แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน
โดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**

ฉันชื่อ.....อายุ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความสามารถตามความเหมาะสม

ระดับความสามารถ 5= มากที่สุด 4= มาก 3= พอใช้ 2= น้อย 1= น้อยที่สุด

เนื้อหา	มากที่สุด	มาก	พอใช้	น้อย	น้อยที่สุด
1. ฉันฟังเรื่องแล้วเข้าใจ					
2. ฉันฟังแล้วทำตามได้					
3. ฉันพูดเลียนแบบได้ถูกต้อง					
4. ฉันพูดตอบครูและเพื่อนได้					
5. ฉันพูดในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้					
6. ฉันพูดให้เพื่อนเข้าใจ และ ส่งเพื่อนได้					
7. ฉันชอบพูด และแสดง ท่าทาง					
8. ฉันเรียนแล้วสนุก					
9. ฉันสามารถทำงานให้เสร็จ โดยเร็วและออกมาดี					

(ปรับมาจาก มัณฑนา พันธุ์ดี 2543: 107)

ข้อ 1 – 2 วัดความสามารถในการฟัง

ข้อ 3 – 6 วัดความสามารถในการพูด

ข้อ 7 – 9 วัดทัศนคติในการเรียน

รายละเอียดและเกณฑ์การให้คะแนน

แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1. นักเรียนทำแบบสอบถามจำนวน 3 ครั้ง หลังเสร็จสิ้นการทดลองตามแผนการสอนที่ 5, 10 และ 15 กำหนดค่าความหมายความสามารถในการฟัง การพูด ของนักเรียนดังต่อไปนี้

ความสามารถในการฟัง

นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ยินเกือบทั้งหมด และตอบสนองได้อย่างถูกต้องทันที	= 5
นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ยินเกือบทั้งหมด และตอบสนองได้	= 4
นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ยินบางส่วน และตอบสนองได้พอสมควร	= 3
นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ยินเล็กน้อย และตอบสนองได้บางเรื่อง	= 2
นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ยินน้อยมาก และไม่สามารถตอบสนอง	= 1

ความสามารถในการพูด

นักเรียนสามารถพูดได้คล่องแคล่ว และถูกต้องทั้งหมด	= 5
นักเรียนสามารถพูดได้มาก และผิดพลาดน้อย	= 4
นักเรียนสามารถพูดได้พอสมควร และผิดพลาดบ้าง	= 3
นักเรียนสามารถพูดได้น้อยและไม่ค่อยถูกต้อง	= 2
นักเรียนสามารถพูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อความหมายได้	= 1

ทัศนคติในการเรียน

มากที่สุด	= 5
มาก	= 4
ปานกลาง	= 3
น้อย	= 2
น้อยที่สุด	= 1

2. นำค่าคะแนนของทุกรายการ จากแบบประเมินมาหาค่าเฉลี่ย (Mean)

3. แปลความหมายค่าเฉลี่ย (Mean) หลังเสร็จสิ้นการทดลอง ตามแผนการสอนที่ 5, 10 และ 15 ซึ่งใช้เกณฑ์แปลความหมาย (ปรับมาจาก พวงรัตน์ ทวีรัตน์) ดังนี้

4.51 – 5.00	แปลความหมายว่าระดับความสามารถหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากที่สุด
3.51 – 4.50	แปลความหมายว่าระดับความสามารถหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมาก
2.51 – 3.50	แปลความหมายว่าระดับความสามารถหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนปานกลาง
1.51 – 2.50	แปลความหมายว่าระดับความสามารถหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนน้อย
1.00 – 1.50	แปลความหมายว่าระดับความสามารถหรือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนน้อยที่สุด

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2540: 107 – 108)

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายเมธวิน อินทร์ไชย
เกิดวันที่	21 กุมภาพันธ์ 2514
สถานที่เกิด	กิ่งอำเภอนาเยี่ย อำเภอดงหลวง จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	872 หมู่ 12 ซอยร่วมเจริญ ถนนอุดมสุข 24 แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูสอนภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2533	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2534	เปรียญธรรม 5 ประโยค จากสำนักเรียนวัดมกุฏกษัตริยาราม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2539	ศาสตรบัณฑิต (ศน.บ.) (ภาษาอังกฤษ, เกียรตินิยม) จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร